Loveswept

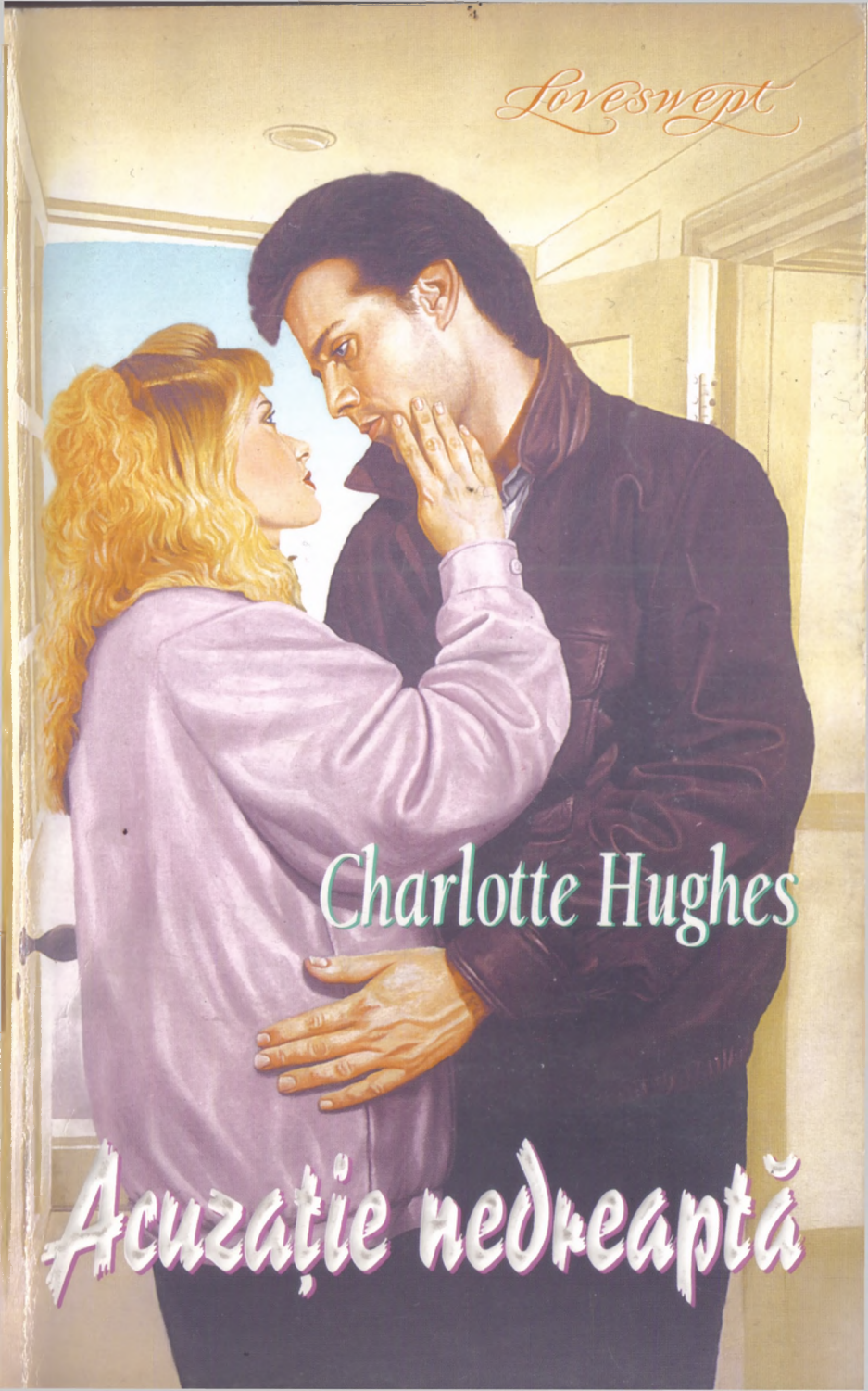

Charlotte Hughes

Acuzație nedreaptă

The Devil and Miss Goody Two-Shoes
by Charlotte Hughes

© copyright 1994 by
Charlotte Hughes

Toate drepturile asupra acestui titlu
aparţin Editurii MIRON.

© copyright grafică Editura MIRON.

LOVESWEPT© and the wave design are
registered trademarks of Bantam Books,
a Division of
Bantam Doubleday Dell
Publishing Group Inc.

Registered in U.S.
Patent and Trademark Office and elsewhere.
All rights reserved

Romanian language published
in cooperation with
Permissions & Rights Int. Ltd.

Loveswept

Charlotte Hughes

Acuzație nedreaptă

Capitolul 1

Kane Stoddard opri motorul *Harley*-ului său demodat, potrivi cricul cu tocul cizmei şi citi încă o dată adresa de pe clădirea rustică. Coborînd de pe motocicleta sa, putu simţi încă vibraţiile puternicului motor străbătîndu-i tot corpul. Mîna dreaptă îl durea de cît strînsese ghidonul ore în şir. Îl dureau muşchii umerilor. Nu-i păsa. Se simţea bine să-şi folosească toate părţile corpului.

Închisoarea îl învăţase să aprecieze lucrurile simple.

Trase aer în piept şi savură aerul tare al Mis-

sissippi-ului. Era proaspăt şi curat, fără izuri de urină şi dezinfectant. Primăvara. Cît de potrivit să-ţi începi o nouă viaţă cînd totul în jur revenea la viaţă.

Zîmbi, apoi îşi dădu seama că zîmbea pentru prima dată după multe luni. Nu fiindcă n-ar fi avut de ce să rîdă în aceşti ultimi trei ani. Dar din cauza melancoliei, totul se schimbase.

Temnicerul îl chemase în biroul său ca să-şi ceară scuze pentru teribila greşeală pe care o făcuseră, *ei* fiind sistemul judiciar pentru care Kane îşi pierduse respectul cu mult timp în urmă – *acelaşi* sistem care-i punea pe jefuitorii de bănci pe după gratii pentru patruzeci şi cinci de ani, şi pentru zece ani pe cei ce molestau copiii.

– Am veşti minunate pentru tine, domnule Stoddard, spuse temnicerul, de parcă faptul că se adresa deţinutului cu respect trecea cu vederea toate celelalte umilinţe pe care îl forţau să le îndure.

– Un bărbat care se potriveşte descrierii dumitale a jefuit un magazin al convenţiei din Memphis acum cîteva săptămîni. Funcţionarul l-a împuşcat în piept. În timp ce omul zăcea pe moarte, i-a dezvăluit mai multe crime, inclusiv pe cea de care ai fost acuzat dumneata. Temnicerul se opri. Povestea lui a fost verificată. Ştia anumite detalii

despre crimă, pe care doar poliţia le cunoştea.

Acum, la trei zile după eliberarea sa, Kane stătea în faţa băcăniei *Abercrowbie,* şi se gîndea la maldărul de scrisori din sacul său, care îl adusese la Hardeeville, Mississippi.

Melanie Abercrowbie începuse să-i scrie cu un an în urmă, cînd îi primise numele de la pastorul ei. Kane bănuia că pastorul spera să salveze cîţiva criminali prin congregaţia lui. Ei bine, domnişoara Abercrowbie nu-i salvase sufletul, dar făcuse cu siguranţă ca orăşelul Mississippi şi locuitorii săi să pară interesanţi. Din scrisorile ei, Kane află că reverendul Potts avea slăbiciune pentru plăcinta de rubarbă, că soţiei lui îi plăcea teribil să bîrfească. Citise, de asemenea, despre familia Babcok, care deţinea o brutărie locală şi care lăsa pîinile şi chiflele prea mult timp în rafturi în loc să le mute la secţia *economii* şi să le reducă la jumătate de preţ. *Asta,* declarase domnişoara Abercrowbie, se datora probabil faptului că Desiree, fiica lor adolescentă, refuză să-şi cumpere hainele la un preţ rezonabil de la magazinul lui Aaronson ca toată lumea, preferînd în schimb noua dugheană din oraşul vecin. Nu era de mirare că tipii din Hardeeville erau obligaţi să plătească un dolar în plus pentru o pîine veche.

Kane citise pe rînd fiecare scrisoare, uneori de

două sau de trei ori, înainte de a le azvîrli în cutia de pantofi de sub patul său de campanie. Nu le răspunsese niciodată, nu doar fiindcă nu-i trecea prin cap ceva să-i spună bietei femei, ci pentru că nu voia ca cineva să creadă că scrisorile erau importante. În clipa în care unul dintre ei ar fi mirosit că erau importante, i le-ar fi luat.

Cu toate acestea, se pomeni gîndindu-se la Melanie Abercrowbie: la cum arăta, ce voce avea. Trebuia să aibă o voce frumoasă, deoarece îi spusese că este în corul bisericii. Cît despre înfăţişare, probabil că era dreaptă ca un pămătuf de şters praful, se convinse el. Altfel nu şi-ar fi petrecut tot timpul liber scriindu-i.

Kane îşi trase sacul de pe motocicletă şi se apropie de magazin, încercînd să decidă dacă arăta aşa cum îl descrisese Melanie Abercrowbie. Clădirea trebuia să aibă cel puţin o sută de ani, lemnul se decolorase şi se încovoiase de la vreme, din loc în loc. Un dozator de apă minerală împărţea locul cu două bănci în faţa verandei, unde o marchiză verde, decolorată, îţi atrăgea privirile. Două uşi duble marcau intrarea, ambele scîrţiind şi arătînd de parcă ar ieşi din ţîţîni la următoarea vijelie. Lîngă o uşă era un afiş cu reguli: *Nu se admite lenea, promovarea şi consumul de băuturi alcoolice.* Kane nu trebuia să fie

parapsihic ca să ştie cine pusese afişul. Pînă şi în scrisorile ei, Melanie Abercrowbie apăruse ca o adevărată doamnă.

Se opri în faţa uşii, brusc enervat la ideea de a o întîlni pe femeia care îi scrisese credincioasă anul trecut. Cum va reacţiona cînd îl va vedea pentru întîia oară?

Eliberarea lui venise atît de rapid, încît nu avusese ocazia să-i aducă la cunoştinţă.

Melanie Abercrowbie era într-o dispoziţie proastă, datorată foamei, telefoanelor disperate şi incestuoase ale surorii ei mai mici, şi unui sentiment de copleşeală.

Se uita atent prin ochelarii cu rame pătrate la mizeria din faţa ei. Băcănia *Abercrowbie* era dezorganizată şi murdară ca o cameră de copii, dovadă că tatăl ei prefera să se viziteze cu clienţii şi să asculte muzică religioasă, decît să mătură şi să aranjeze rafturile. Mel îşi trecu degetul peste capacul unui borcan cu sfeclă murată peste care se depusese un strat gros de praf şi mizerie şi făceau imposibilă citirea preţului.

Ştia că şi ea era vinovată în parte pentru talmeş-balmeşul ăsta. Florăria ei fusese în zarvă mare timp de o lună cu *Paştele, Ziua Secretarelor,* şi balurile care au urmat la rînd.

A fost atît de cumplit, încît ajutoarea ei, Eunice Jenkins, pretinse că a făcut varice de la cît stătuse în picioare şi usturimi de la cît ţinuse pomişorii. Pur şi simplu, Mel nu avusese timp să treacă pe la magazinul tatălui ei şi să aranjeze pe acolo, ca de obicei. Nu era de mirare că oamenii se duceau la oraş, să cumpere de la noul magazin *Thrifty Sak.*

Totuşi, Melanie nu avea idee cît de prost mergeau treburile, pînă nu se uită în registrele contabile ale tatălui său. Doar atunci îşi dăduse seama că trebuia să ia măsuri disperate. Magazinul trebuia curăţat odată pentru totdeauna. Era necesar să scoată linoleumul acela plin de tăieturi şi să arunce rafturile deteriorate. Să peticească acoperişul de deasupra frigiderului, să repare robinetul de la cadă şi să aducă pe cineva care să se uite în spate la vechiul boiler care nu încălzea destul pe timpul iernii.

Mel oftă din greu. O să îi ia atît de mult timp şi bani, iar ea nu avea acum prea mult din acestea două.

Asta o făcu să se gîndească la cea de-a doua

problemă: Unde dracu' era tîmplarul pe care îl angajase ca să *lucreze?* Oftă în sinea ei, gîndindu-se la el. Îl angajase printr-un anunţ la ziar, fără să-l cunoască, şi îi spusese că era şomer şi că va lucra ieftin. Aflase mai tîrziu despre individ, din sursa de zvonuri de la biserică, că nu lucra datorită tendinţei de a bea şi de a uita de-a dreptul de muncă.

Mel fu întreruptă din gîndurile ei, cînd una dintre uşile masive se deschise şi un bărbat păşi înăuntru.

– Melanie Abercrowbie? o întrebă el, încercînd să se facă auzit peste interpretarea modernă a cîntecului *Jesus Loves Me* de la radioul din spatele magazinului.

La început, Mel fu capabilă doar să îl privească lung. Se simţi cuprinsă de frică la vederea bărbatului din faţa ei. Părul şi faţa îi erau acoperite de păr negru-albăstrui, zbîrlit. Ochii îi erau negrii; privirea plictisită, dură şi insensibilă. Era genul de faţă pe care cineva se aştepta să o găsească pe afişele cu *CĂUTAT,* genul de figură care-i îndemna pe oamenii cumsecade să-şi încuie uşile noaptea, înainte de a se duce la culcare.

Deci acesta era tîmplarul ei. Nu era de mirare că nu-şi putea păstra o slujbă.

– Ei bine, era şi timpul să ajungi aici, spuse ea,

cu vocea tăioasă ca metalul. Nu avea de gînd să se lase intimidată de barba aceea. Îi aduse hainele, bluza de lucru albastră şi pătată, şi blugii, scandalos de strîmţi. El arăta dur, deşirat şi viguros. Te-am aşteptat toată ziua.

– Chiar aşa? Kane era clar surprins. Nu-şi putea imagina cum de aflase că se eliberase.

– Da, replică ea, notînd că el nu arătă nici un pic de remuşcare pentru faptul că a întîrziat. Nu el dorea slujba, pentru numele lui Dumnezeu? Presupun că nu poate fi vorba de vreo scuză, zise ea.

El se albi.

– Îţi poţi cere scuze dacă vrei, dar în mod sigur eu nu le aştept.

Iritarea ei se intensifică.

– Nu mă refeream ca *eu* să îţi cer *ţie* scuze, replică ea cu buzele strînse.

Încurcătura lui deveni rapid confuzie. Evident că ea sunase la închisoare deşi nu-şi putea imagina motivul. Nu încercase să-l contacteze măcar o dată prin telefon.

– De ce ar trebui să-mi cer scuze? întrebă el. Am venit cît de repede am putut. La dracu', nici măcar nu ar trebui să mă aflu aici.

– Oh, deci aşa? remarcă ea sarcastic, uitîndu-se lung în ochii lui negri, mortali. Se opri. Crezi

că sînt disperată, nu?

El devenea din ce în ce mai confuz.

– Să mai vin?

– Asta e, nu? Se juca la nasturii bluzei ei. Crezi că am nevoie de tine atît de mult încît am să tolerez acest mod de comportare?

Kane rămase cu adevărat fără cuvinte în timp ce o studia pe femeia din faţa lui şi se întreba ce întorsătură lua discuţia.

– Nu cred că eşti disperată, spuse el, întrebîndu-se în acelaşi timp dacă se aştepta s-o curteze în schimbul acelor scrisori. Hotărît că nu era genul ăsta. Bluza şi fusta ei erau prea aranjate şi potrivite, părul strîns la spate într-un coc prea sever. Ochelarii ei erau de-a dreptul urîţi şi făceau ca faţa ei să pară deformată.

– Nu vreau să par nepoliticos, domnişoară Abercrowbie, dar nu caut o aventură romantică cu *nimeni,* în momentul de faţă. Doar să încep cu bine o viaţă nouă.

– Ce? toarse Mel. Despre ce naiba vorbea? Credea că o să facă ceva cu el? Era nebun? Deschise gura ca să vorbească, dar el o întrerupse.

– Uite, nu vreau s-o încep rău. Sînt sigur că aşa aş fi făcut anul trecut fără scrisorile tale.

Nu-i venise uşor să fie atît de sincer, dar ea

făcuse multe pentru el din punct de vedere moral în aceste douăsprezece luni: i-o datora.

Mel era mută. Spusele lui nu aveau logică.

– Scrisori? Ce scrisori? Cine eşti tu?

– Kane Stoddard.

Ea înghiţi în sec cînd realitatea o plesni cu forţa unui talaz.

– Kane Stoddard? De la *Leavenworth?*

El afirmă din cap şi ea crezu că detectase un mic zîmbet, dar era greu de ghicit din cauza bărbii.

– Dar cum se poate? se întrebă ea tare.

Kane Stoddard pe care îl ştia ea era un criminal condamnat, care nu avea nici un Dumnezeu. Cum de ieşise? Răspunsul îi veni cu o repeziciune clară. Cunoştea un singur mod în care un prizonier putea evada atît de repede.

Kane privi cum culoarea i se ducea din obraji. Se aşteptase ca ea să fie surprinsă, dar arăta de parcă dăduse ochii cu moartea.

– Ţi-e bine? întrebă el.

Ea ştia că ar trebui să facă ceva, dar ce? Să formeze 911? Să fugă afară şi să facă semne cu mîna primului motociclist care ar trece? Încercă să se mişte, dar îşi simţea picioarele ca pironite în ciment.

Un evadat în Hardeeville? Era cu putinţă?

Kane privi, transfigurat, în timp ce ochii Melaniei Abercrowbie priviră pierdut şi se dădură apoi peste cap, ca zarurile într-un joc de cărţi. Se balansa, iar el se duse spre ea. Nu fusese destul de rapid. Ea leşină şi căzu peste o cutie de asanare cu graţia şi fineţea unui sac de cepe *Vidalia* de o sută de kilograme.

Capitolul 2

Era tot ceea ce putuse Kane să facă pentru ca să nu se lovească în cădere. Capul ei de-abia ferise marginea ascuţită a tejghelei şi el o prinse cu o fracţiune de secundă înainte ca ea să se prăbuşească. Nu-i putuse salva ochelarii. Aceştia căzură de sus, şi se sparseră ambele lentile. Îşi închipui că era în avantajul ei.

– Ajutaţi-mă careva! ţipă Kane, neştiind ce să facă cu povara grea din braţe. Brusc, muzica din celălalt capăt al magazinului se opri. Un bărbat îndesat, cu o faţă pătrăţoasă şi păr grizonat păşi

de după cutia frigorifică, analiză situaţia dintr-un ochi şi alergă în faţă.

– Ce i s-a întîmplat fiicei mele? întrebă el pe un ton care-i spuse lui Kane că ar fi mai bine să nu-i răspundă.

Încă strîngînd-o pe Melanie Abercrowbie lîngă el, Kane o lăsă uşurel pe podea în timp ce cu un braţ o legăna.

– Nu ştiu. Se simţea bine şi următorul lucru pe care îl ştiu este că s-a răcit toată. Ajută-mă să găsesc ceva ca să-i pun sub cap.

Wilton Abercrowbie îşi scoase şorţul, îl făcu sul şi îl puse sub capul fiicei sale. O bătu uşurel peste faţă cu mîinile-i cărnoase.

– Trezeşte-te, Mel, iubito, spuse el. Deschide ochii!

Femeia de pe podea tresări.

– Cred că-şi revine, zise Kane. Domnişoara Abercrowbie? Pleoapele ei fluturară şi ea deschise ochii, iar Kane observă pentru prima dată cît de verzi erau.

Mel clipi spre bărbatul grizonat de mai multe ori.

– Ce s-a întîmplat?

– Ai leşinat.

Ea îşi atinse tîmplele.

– Şi ochelarii mei?

Kane se aplecă după ei.

– N-au rezistat căderii. Observă ovalul perfect al feţei ei, ochii limpezi şi verzi.

– Întreabă-mă pe mine. Cred că e o binecuvîntare.

El se opri.

– De ce ai leşinat? Eşti bolnavă?

Mel se aşează în fund, scuturîndu-şi bluza într-un loc şi rugîndu-se ca bărbatul să nu fi mirosit ceva ce nu trebuia pomenit. Se gîndea cum avea să economisească bani pentru nişte ochelari noi, dar pentru moment era mai preocupată de posibilitatea de a avea în mînă un deţinut evadat.

– Nu mă îmbolnăvesc niciodată, replică ea, de parcă leşinul provocat de indispoziţie era semnul unui caracter slab. Nu-l va lăsa să vadă că era înspăimîntată.

– Doar am fost suprinsă că te văd, domnule Stoddard, reuşi ea să spună. N-am avut idee că ai... Făcu o pauză. Că părăsiseşi locul *celălalt.*

Kane se prinse repede. Evident că ea nu voia ca tatăl ei să afle că este fost deţinut.

– Nici eu. S-a întîmplat în *ultima clipă,* spuse el accentuînd cuvintele, astfel ca ea să poată înţelege de ce nu o anunţase. Văzu privirea hazlie pe care i-o aruncase, şi se minună.

– Vă cunoaşteţi? întrebă Wilton Abercrowbie.

– Tată, ţi-l prezint pe Kane Stoddard. Din Kansas, adăugă Mel. Corespondăm cam de un an.

Wilton luă mîna tînărului şi o strînse entuziasmat, de parcă nu i se părea ciudat că fiica lui corespondase cu un bărbat care arăta ca un refugiat dintr-un azil.

– Din ce parte a Kansas-ului?

Kane fu primul care îşi retrase mîna. Închisoarea îl învăţase să nu pară peste măsură de prietenos şi să-i suspecteze imediat pe cei ce erau astfel.

– Leavenworth, spuse el fără să clipească.

– Am auzit că este un oraş frumos, replică Wilton, grăbindu-se întotdeauna să spună ceva amabil despre un loc sau o persoană.

– N-aş putea spune. N-am petrecut prea mult timp în oraş.

Wilton dădu din cap afirmativ, de parcă era logic, apoi se întoarse spre Mel.

– Ştiu de ce ai leşinat, spuse el, schimbînd brusc subiectul.

Mel se juca din nou cu nasturii.

– Serios? întrebă ea, încercînd încă să-şi imagineze cum de scăpase Kane din închisoare. Tot soiul de imagini îi trăsniră prin minte; Kane escaladînd un zid înalt de nouă picioare, Kane răzbind prin sîrma ghimpată. Sau poate pusese

un cuţit fabricat în gîtul vreunui paznic şi ieşise pe uşile din faţă.

Wilton îl privi pe Kane drept în ochi.

– O ascultă pe costeliva aia de soră-sa.

– Modelul de la New York? îl întrebă Kane, amintindu-şi cît de des pomenise Mel despre sora ei mai mică în scrisorile ei.

– Ea, da, îi spuse Wilton. Blair e atît de slabă, că e piele şi oase, dar trebuie să se înfometeze ca să rămînă astfel. În orice caz, Blair s-a ciondănit cu sor'sa mai zilele trecute la micul dejun pentru mîncatul napolitanelor. A făcut-o durdulie.

Obrajii lui Mel se aprinseră.

– Tată, sînt convinsă că pe domnul Stoddard nu-l interesează...

Wilton o ignoră.

– Vezi, Mel poate mînca orice-i place, şi nu ia în greutate fiindcă munceşte. Blair nu ridică nici degetul cel mic. Dar Mel nu trebuie să pună la inimă ce i-a spus sora ei, fiindcă n-a mai luat de mult o masă ca lumea. Îşi privi fiica.

– Credeam că ai mai multă minte decît s-o asculţi pe Blair.

– În mod sigur nu eşti durdulie, spuse Kane, măsurînd-o obraznic din priviri. Ea era suplă şi arăta sănătoasă, cu toate curbele în locurile potrivite. Era şi surprins şi încîntat de ceea ce vedea.

Mel îşi simţi gura uscată în timp ce bărbosul o scruta la fel de profund ca pe o progenitură.

– Vrei, te rog, să te dai puţin în spate ca să mă pot ridica? întrebă ea, vrînd cu disperare să pună distanţă între ei.

– Mda, şi după ce faci asta, o poţi duce undeva să mănînce, zise Wilton.

Mel îi aruncă tatălui său una din ceea ce el numea adesea privirile *acelea.* Ultima dată cînd îi aruncase o asemenea privire fusese atunci cînd el se dusese în faţa bisericii ca să-şi rededice viaţa Domnului şi nu-şi închisese fermoarul de la pantaloni.

– Tată sînt sigură că domnul Stoddard are ceva mai bun de făcut decît să mă invite la masa de prînz.

– Nu, nu am, replică Kane. Am timp berechet.

– Vezi? spuse Wilton. Dacă vreodată am văzut un gentleman, uite-l aici.

Mel vru să-şi scuture tatăl pînă începeau să-i clănţăne dinţii. Nu vedea că nu se ocupa de un cetăţean obişnuit? Nu observase părul lung al lui Kane, barba stufoasă şi neglijentă şi bucata aia groasă de lanţ din urechea stîngă? Trecuse complet cu vederea peste ghetele murdare de motociclist şi hainele neîngrijite care îl făceau să arate ca un... ca un deţinut evadat, pentru numele lui

Dumnezeu?

Gîndul acesta o zdruncină atît de tare pe Mel, încît îi fu frică să nu leşine iar.

Totuşi, ştia că tatăl ei nu va observa defectele lui Kane. Wilton Abercrowbie vedea doar bunătatea din oameni. Chiar şi cînd era forţat să recunoască greşelile lui Blair, întotdeauna îşi făcea timp ca să arate şi părţile ei bune.

– Apreciez invitaţia dumitale, domnule Stoddard, răspunse Mel într-un sfîrşit, încercînd să-şi forţeze vocea să sune cît mai natural, în ciuda unei bruşte crize de nervi, dar trebuie să rămîn să curăţ rafturile astea.

Kane îi prinse cotul într-o palmă.

– Oh, dar *insist* domnişoară Abercrowbie, spuse el pe un ton decis şi prozaic. Trebuia să-i vorbească. Avea nevoie imediat de o slujbă şi un loc unde să stea. Dacă cineva îl putea sfătui, atunci Melanie Abercrowbie era aceea.

Mel deschise gura ca să protesteze, dar privirea din ochii lui o ţintui locului. Cum adică, insista? Iată-l, un criminal condamnat care-şi ocupa timpul jefuind un magazin al convenţiei şi omorînd un funcţionar şi insistă să meargă cu el? Încercă să rămînă calmă, dar era greu. Dacă evadase cu adevărat asta putea însemna un singur lucru: Se aştepta ca ea să-l ascundă.

Mel îşi privi tatăl, dorindu-şi să fi existat posibilitatea de a-l avertiza că era în pericol. Inima i se chirci în piept la gîndul că el ar putea fi rănit. Nu va risca. Va face orice va dori Kane Stoddard.

– Dacă mă gîndesc mai bine, mi-ar face plăcere să merg, spuse ea, încercînd să pară entuziasmată. Cu toate acestea, picioarele îi tremurau în timp ce-şi croia drum spre uşă. Păşi afară, zări motocicleta enormă şi îngheţă.

– Cred că nu te aştepţi să mă sui pe *asta!*

Kane aproape că zîmbi la gîndul că ea ar putea încăleca motocicleta îmbrăcată în acele haine demodate, fusta fluturîndu-i în vînt ca un stindard.

Mei îl conduse în cealaltă parte a lotului de parcare, spre un camion model vechi, şi deschise uşa.

– Te superi dacă îmi arunc sacul pe bancheta din spate? întrebă Kane.

– Fă-te comod. Mel se urcă în maşină şi scotoci prin geantă după chei. El o urmă, dîndu-şi scaunul în spate cît de mult se putea, ca să-şi întindă picioarele lungi.

– Unde vrei să mănînci? întrebă ea, în timp ce porni maşina şi ţîşni în drumul îngust cu două benzi.

– Unde vrei tu, îi spuse Kane, imaginîndu-şi că ar trebui să ştie unde se servea cea mai bună

mîncare. Doar să nu fie aglomerat, adăugă el, amintindu-şi lungile cozi din închisoare, felul în care stătea cot în cot la masă cu oamenii care nu aveau nici cele mai elementare reguli de igienă. Cozile mă enervează.

Pe Mel nu o surprinse. Dacă se ascundea, era logic să nu vrea să fie văzut.

– Nu departe de aici, e o casă. Aparţine celei mai bune prietene ale mele şi soţului ei. Sînt plecaţi în vacanţă în Florida. Am cheia. Mei îi ceru scuze în sinea ei prietenei sale care o rugase să-i ude florile cît timp era plecată. Dar unde altundeva îl putea duce? Trebuia să-l convingă pe Kane că dorea să-l ajute. Odată ce îi cîştiga încrederea, se putea duce după ajutor.

– Trebuie să promiţi că nu vei face deranj.

Kane nu prea ştia cum să-i răspundă la faptul că îl găzduia, cînd tot ce aştepta era numele unui loc unde se putea închiria ieftin.

– Mulţumesc, spuse el, gîndindu-se că ar trebui să-i arate cel puţin că apreciază, deşi nu-i era uşor să o facă. Nu că n-ar fi fost obişnuit ca oamenii să se zbată pentru el. Învăţase de timpuriu că, dacă îşi dorea ceva, trebuia să ia. Nu putu să nu se întrebe de ce Melanie Abercrowbie era atît de doritoare să-l ajute. Bunătatea inimii o îndemna să facă astfel, sau vreun alt motiv? Cei

mai mulţi, dacă-i priveşti îndeaproape, nu o fac dacă nu au vreun beneficiu din asta. Cel puţin asta descoperise el. „N-o să mă amestec cu ei", adăugă el.

Mel intră pe un drum noroios şi trase în faţa unei case cu o verandă mică.

– Aici e, spuse ea oprind motorul. Kane privi peste scaun la femeia care conducea şi se pomeni gîndindu-se la ea, şi nu pentru prima dată. Îi spusese foarte puţine lucruri despre ea însăşi în ultimele luni, scriindu-i în general des despre familia ei şi oraşul în care a crescut. Acum era curios. Exista vreun bărbat în viaţa ei? De ce încerca să-şi ascundă feminitatea şi trăsăturile frumoase cu haine demodate şi ochelari urîţi? Îi părea rău că venise? Aruncă o privire casei, apoi se întoarse spre ea.

– Credeam că întîi mergem la restaurant.

Ea îşi răsuci capul.

– Cum e cu *putinţă* să te gîndeşti să mănînci la o oră ca asta?

El vedea că era supărată cu adevărat.

– Nu m-am gîndit la mine, spuse el. I-am promis tatălui tău că voi avea grijă să mănînci.

Mel se săturase de jocurile lui. Era aici, aşteptînd ca ea să-şi pună pielea în primejdie ascunzîndu-l de poliţie, şi acum pretexta că e îngrijorat

dacă ea mîncase sau nu.

– Cît de amabil din partea ta, i-o trînti ea, pe un ton sarcastic. Presupun că te-ai simţi vinovat să mă împuşti cu burta goală. Tăcerea se lăsă brusc în maşină. Mel îşi regretă cuvintele în clipa în care le dăduse drumul, dar era prea tîrziu să le retragă. În schimb, privi afară pe fereastră, fiindu-i frică să se mişte sau să respire măcar.

Kane se întrebă dacă auzise bine.

– Ce-ai spus?

Lacrimile îi umplură ochii, şi Mel clipi furioasă ca să şi le ţină. Nu-i va da satisfacţia de a şti cît de înfricoşată era.

– Nu te preface că nu te-ai gîndit la asta, spuse ea. La urma urmei, te pot identifica.

El o privi iar, timp de o clipă.

– Doamnă, nu am nici cea mai vagă idee despre ce vorbeşti. N-am împuşcat pe nimeni în viaţa mea. De ce mi-aş dori să încep cu tine?

O lacrimă mare îi căzu din ochi şi i se prelinse pe obraz.

– Nu te aştepta să cred una ca asta. Ştiu de ce ai fost închis. Mi-a spus temnicerul.

– Ai vorbit cu temnicerul de la *Leavenworth?*

Ea îşi împinse bărbia în sus.

– Chiar aşa. După ce ţi-am scris mai multe scrisori şi nu am primit nici un răspuns, am sunat

ca să mă asigur că le-ai primit. Temnicerul mi-a povestit despre bărbatul pe care l-ai împuşcat.

– Şi l-ai crezut? Cînd ea nu-i răspunse, Kane se gîndi că crezuse ceea ce i se spusese. Îşi încleştă pumnul în poală. Putea simţi furia crescîndu-i, intensificîndu-se cu fiecare respiraţie. Nu era *mereu* aşa? Oamenii credeau automat despre el tot ceea ce era mai rău. La fel cum şi juriul crezuse tot ce era mai rău şi îl condamnase pentru crimă cu sînge rece.

– Aşa că de ce mi-ai scris în continuare? întrebă el. Dacă gîndeai că sînt o cauză pierdută. Ştia că erau femei care le scriau deţinuţilor de singurătate. La dracu', unele femei mergeau atît de departe, încît se căsătoreau cu ei, deşi el nu credea că aia era viaţă. Se gîndi că era egoism din partea unui prizonier să încurajeze o astfel de relaţie, indiferent cît de sigur era. De asta, oricît de mult îi plăcuse şi aşteptase scrisorile lui Melanie Abercrowbie, refuzase să participe la corespondenţă şi să o facă să se simtă obligată.

– Încercam doar să te ajut, spuse Mel.

– Să mă ajuţi la ce? Cînd ea refuză să-i răspundă, el strînse de braţ.

– Uită-te la mine cînd îţi vorbesc.

Ea se uită la el. Degetele lui erau calde şi puternice. Ochii lui negri străluceau periculos. Se

întrebă dacă închisoarea îl înăsprise sau fusese astfel şi înainte să fie închis. Se întrebă dacă i-ar face vreun rău.

– Ce vrei să-ţi spun?

– Vreau să-mi spui de ce ai continuat să-mi scrii cînd nu ţi-am răspuns nici măcar la prima scrisoare. Ţi s-a năzărit să-i scrii unui criminal condamnat?

– E urît ceea ce spui.

– Da, dar e adevărat, nu-i aşa? Te-ai înflăcărat toată şi te-ai înverşunat asupra acestui lucru, nu?

– Cum de e atît de important pentru tine să ştii *de ce* am făcut-o?

– De-aia, fu tot ce zise el. Era tentat să-i spună. Conta fiindcă îi schimbase literal direcţia vieţii. Făcuse ceea ce centrele pentru tinerii deţinuţi şi sistemul penal nu reuşiseră să facă. Prin scrisorile ei, descoperise un mod de viaţă complet diferit. Acum dorea să ştie de ce insisase, cînd toată lumea renunţase. Încercase, pur şi simplu, să-şi atingă cota de suflete salvate sau îi păsa în mod sincer de bărbatul amărît care stătea în închisoarea *Leavenworth*?

Mel se răsuci încă o dată. Cum îi putea spune motivele unui om pe care de-abia îl cunoştea? Nu ar fi înţeles niciodată cum era să-ţi petreci viaţa trăind în aceeaşi casă, în acelaşi orăşel, unde

toată lumea se cunoştea şi nu prea se întîmpla nimic care să spargă monotonia. Pînă şi relaţia ei cu Harper Beckwood nu era pe cale să izbucnească în dragostea pasionată pe care o invocau sonetele şi cîntecele de dragoste. Tot ceea ce avea era mica ei florărie, şi asta, nu-i era de-ajuns, oricît de mult o iubea ea. Scriindu-i lui Kane, se umpluse de un sentiment de împlinire. Poate că-i putea schimba viaţa, îşi spuse sieşi.

– Voiam doar să te ajut, repetă ea la sfîrşit. Credeam...

– La ce te gîndeai? o întrerupse el. Că-mi vei putea salva bietul suflet?

El rîse, dar sunetul fu complet lipsit de voioşie.

– Ce te face să crezi că aş avea un suflet?

– Toată lumea are suflet, replică ea.

– Nu sufletul mă doare acum, spuse el pe un ton indiferent.

Mel îşi înălţă capul şi privirile li se întîlniră. El avea un soi de energie neobosită. Expresia feţei lui îi reamintea de norii adunaţi de furtună. Îşi ridică mîna spre obrazul ei. Ea tresări.

– Vreau doar să te ating, spuse el. Vocea lui, deşi calmă, avea ceva ameninţător.

Mel stătu ţintuită locului în timp ce el îi explora faţa cu vîrfurile degetelor lui fierbinţi. Îi atinse obrazul, apoi trasă conturul buzelor şi maxilarului.

Obrajii i se îmbujorară sub căldura privirii lui. Îşi ţinu respiraţia cînd degetele îi alunecară de-a lungul gîtului ei.

Kane îi observă trăsăturile tensionate ale feţei, suişul şi coborîşul sînilor.

– N-am mai atins o femeie de trei ani, spuse el. Nu salvarea este exact ceea ce caut. Privirea îi era atît de intensă, încît îi dădu fiori. Ea îi privi expresia mohorîtă transformîndu-se în dorinţă. Iradia pericol.

– Te rog, nu, spuse ea, vocea fiindu-i o simplă şoaptă.

Fiorul care o străbătuse nu trecuse neobservat de Kane. Îşi retrase mîna. Ce credea ea?

– Îmi pare rău că mă găseşti atît de respingător, spuse el, încleştîndu-şi dinţii cuprins de furie. Sau poate crezi că eşti prea bună pentru mine.

Ajunse la mînerul uşii, simţind că îi venea să-l smulgă dacă nu cobora repede din maşină. Se simţea şi jenat şi dezamăgit. Nu asta era femeia care îl încurajase să spere şi să viseze din nou, amintindu-i iar şi iar că trecutul nu egala viitorul. Coborî şi îşi luă sacul. Ochii săi negri mocneau ca focul în timp ce o privea cum stătea înghesuită în partea ei, gîndindu-se că nu putea suporta ca el s-o atingă nici măcar din întîmplare.

– Eşti o femeie făţarnică, ştii asta? Am fost un prost să cred că te vei bucura de eliberarea mea, dar scrisorile tale erau atît de convingătoare. Cred că şi pe tine te face asta la fel de falsă, nu?

Nu-i dădu ocazia să răspundă. În schimb, se dădu înapoi şi trînti uşa atît de tare, încît aceasta se clătină.

Simţindu-se foarte neajutorată după cîte îi spusese Kane, Mel îl privi plecînd, cu sacul aşezat pe unul din umerii săi largi. Frica i se risipise cumva, odată ce-şi dăduse seama că nu-i va face nici un rău. Stătu acolo, uimită şi tremurînd îngrozitor. Ce dracu' voise să spună cu faptul că fusese eliberat?

Cu mîinile tremurîndu-i, porni maşina şi băgă în marşarier. Voia să scape, dar nu putea. O conducea ceva cu mult mai puternic decît bunul-simţ.

– Domnule Stoddard, aşteaptă, trebuie să-ţi vorbesc, ţipă ea print fereastra deschisă. El o ignoră. Ea insistă. Cum adică, ai fost eliberat?

Kane se opri şi se uită la cer, de parcă încerca să hotărască dacă să se ocupe de ea sau să o trimită la dracu'.

– L-au găsit pe cel care a comis crima.

– Vrei să spui că ai ispăşit un timp pentru o crimă pe care nu ai comis-o?

– Ceva de genul ăsta, mda. Se întoarse şi o

porni din nou la drum. Cu cît scăpa mai repede de Hardeeville şi de Melanie Abercrowbie, cu atît mai bine.

Mel apăsă acceleratorul. Maşina luă viteză. Se aplecă peste locul pasagerului încă o dată şi ţipă pe fereastră.

– De ce nu mi-ai spus?

El continuă să meargă.

– M-ai fi crezut? Evident că nu aştepta vreun răspuns, fiindcă nu se uita la ea.

Mel continua să meargă de-a lungul drumului, alături de el.

– Deci ţi-au dat drumul fiindcă l-au găsit pe adevăratul criminal?

– Cum altfel aş fi putut scăpa?

– Ei, ai fi putut evada.

Se opri ca trăsnit, şi o privi amuzat.

– Asta ai crezut?

Ea se simţea prea încurcată ca să recunoască.

– Mi-a trecut prin minte.

– Deci de-asta ai reacţionat atît de ciudat. Crezi că aş fi atît de nebun încît să fac o trăsnaie ca asta? Se încruntă exasperat, şi se îndepărtă.

– Trebuie să plec. Am pierdut destul timp.

– Nu, aşteaptă! Dar el deja se îndepărtă de maşină. Mel îl urma, mergînd pe margine ca să nu-i împiedice pe alţi motociclişti. Încerca să ig-

nore privirile pe care le primea în timp ce mergea drept în spatele bărbatului, ţipînd la el pe fereastră.

– Kane, îmi pare rău pentru ceea ce am gîndit, spuse ea, hotărîndu-se să renunţe la formalitate. Vreau să spun, adică, ce *trebuia*. Iată-te, eliberat din închisoare şi arătînd melancolic. Ce ai fi crezut *tu?*

El nu-i răspunse, nici măcar nu se obosi să încetinească.

– Îmi pare rău că te-am dezamăgit. Ai tot dreptul să fii furios pe mine. Aş vrea să mă revanşez.

El se opri uluit şi întrebă:

– La ce te gîndeşti?

Mel nu fu pregătită pentru oprirea lui bruscă sau pentru aluziile lui arogante. Apăsă frînele, împroşcînd pietriş în toate direcţiile. Maşina se înclină, ea încercă să o îndrepte, dar fu prea tîrziu. Următorul lucru pe care şi-l aminti, fuse că aluneca spre şanţ.

Capitolul 3

Păru să treacă o veşnicie pînă ce maşina atinse fundul şanţului, deşi în realitate totul se întîmplase într-o fracţiune de secundă. Ţinută în loc de centura de siguranţă, Mel închise ochii, îşi acoperi capul cu mîinile, şi se pregăti să moară. Cînd, în cele din urmă, maşina se opri căzută pe jumătate, ea deschise ochii şi văzu farurile îndreptate spre pămînt.

Nevenindu-i să-şi creadă ochilor, Kane lăsă sacul jos şi se grăbi spre şanţul adînc. Nervozitatea îi tăiase aroganţa cînd îşi dădu seama că

probabil el îi cauzase căderea. O găsi sprijinită de volan.

– Ai păţit ceva? ţipă el. Bătu în geam ca să se convingă că îl auzise. Mel se ridică tremurînd din cap pînă în picioare, şi se uită la bărbatul care arăta plin de compasiune în acel moment, în ciuda bărbii. Cu toate acestea, lacrimile îi umplură ochii.

– Pleacă! îi zise ea. Pleacă şi lasă-mă în pace.

Kane era mult prea uşurat ca să fie furios.

– De ce eşti mînioasă pe mine? Nu am făcut nimic. Văzînd că nu-i răspunde, continuă.

– Ei, hai acu', deschide uşa. Trebuia să mă conving că n-ai păţit nimic.

Mel se simţea mai umilită ca oricînd. Coborî geamul.

– Uite, sînt în stare perfectă. Vreau doar să fiu lăsată în pace.

– Nu te las în blestematul ăsta de şanţ, spuse el monoton.

Umilirea deveni curînd iritare.

– Trebuie să înjuri?

– Cucoană, poţi aduce un preot în stare să înjure. Ori ieşi de acolo de bunăvoie, ori îţi trag personal fundul afară.

– N-ai îndrăzni.

– Pune-mă la încercare.

Mel îşi muşcă buza de jos cu dinţii, în timp ce-l privea. Arăta ca diavolul în persoană stînd acolo, cu barba aceea neagră, aspră, ascunzîndu-i faţa şi făcîndu-te să te întrebi oare ce se afla dedesubt.

– De ce vrei atît de mult să ies? întrebă ea.

Kane oftă din greu. Trei ani de închisoare îl făcuseră să uite cum era să te ocupi de sexul opus. Să fi fost oare femeile atît de încăpăţînate sau să se fi întîlnit el brusc cu regina capetelor pătrate?

– Trebuie să chemăm un remorcher, spuse el, făcînd apel la tot calmul său.

Mel ştia că avea dreptate. Nu-şi putea abandona maşina în fundul şanţului pentru o veşnicie, şi o putea scoate doar remorcînd-o. Totuşi, ar fi preferat să o facă de una singură. Reuşise doar să se facă de rîs, încă de cînd Kane Stoddard pusese piciorul în oraş.

Pe Kane, tăcerea ei îl scotea din pepeni. Femeile! Cine le putea cunoaşte? Cu siguranţă nu un bărbat care şi-a petrecut trei ani din viaţă înconjurat de bărbaţi.

I-ar prinde bine dacă ar lăsa-o acolo. Dar nu putea. Fie că bănuia sau nu, scrisorile ei îi dăduseră un motiv să se scoale dimineaţa din pat într-un loc în care moartea era de preferat. Hotărî

că era timpul să mai încerce o apropiere. La urma urmei, ea era o doamnă.

Kane se aplecă mai aproape de fereastră, proptindu-se cu mîinile de uşă, oferindu-i un zîmbet calm, care în trecut le-ar fi dat gata pe femei. Dacă ar fi ştiut că îl aşteptau atîtea probleme în Hardeeville, ar fi fugit în direcţia opusă cît l-ar fi ţinut picioarele.

– Regret că am început-o cu stîngul, domnişoară Abercrowbie, spuse el, folosind un ton care voia să inspire încredere, şi-mi pare rău pentru lucrurile pe care le-am spus. Mă simt prost să ştiu că te las aici singură. Lasă-mă, cel puţin, să te escortez pînă la cel mai apropiat telefon, ca să poţi suna după ajutor.

Ea păru surprinsă.

– Şi unde mergem?

– Lasă-mă pe mine să-mi bat capul cu asta.

Trăgînd un ultim oftat, Melanie îşi înşfăcă geanta de pe locul din faţă al maşinii, coborî şi urcă pe rîpă, lăsîndu-l să o asiste.

– Încotro se află cel mai apropiat telefon? întrebă el cînd ajunseră sus. Mel îi arătă în direcţia casei pe care tocmai o părăsiseră.

– Prietena mea nu s-ar supăra să îl folosim pe al ei.

Kane îşi ridică sacul de voiaj şi o porniră spre

casa aflată la trei sferturi de milă depărtare.

Mergeau tăcuţi, neştiind nici unul ce să spună. Mel era atentă să nu-i atingă mîna în timp ce mergeau, dar nu putu să nu observe braţul de lîngă ea: gol, uşor musculos, acoperit de păr mătăsos. Foarte frumos pentru un braţ.

Odată ajunşi la casă, Mel descuie uşa din faţă şi intră.

– Poţi intra şi tu, spuse ea. Aşteptă ca el să o urmeze, apoi se îndreptă glonţ spre telefon.

Kane rămase la uşă şi aşteptă pînă ce Melanie, căută un număr de telefon într-o agendă subţire şi îl formă. El stătu o clipă să cerceteze împrejurimile cît timp ea vorbi cu persoana de la celălalt capăt al firului.

Sufrageria era mică şi plină de diferite plante de interior. Pe televizorul aşezat într-un colţ erau mai multe poze înrămate, iar carcasa de la şemineu găzduia ceea ce părea să fie o colecţie de sticle antice.

Trecu totul în revistă cu plăcere, încercînd să-şi amintească ultima dată cînd fusese într-o casă particulară. Totuşi, se simţea confortabil. Nu doar fiindcă nu-i cunoştea pe proprietari, ci pentru că îşi petrecuse timpul în închisoare. Dacă perechea ar fi aflat vreodată de prezenţa lui acolo, s-ar fi uitat peste tot ca să nu lipsească ceva.

Obişnuinţa îl făcu să se întrebe cam cît valora televizorul şi colecţia de sticle. Se dădu un pas înapoi aşezîndu-se mai aproape de uşă. Îşi ridică privirea cînd Mel puse receptorul în furcă.

– Bineînţeles că este diferit de ceea ce ştiu eu, spuse el, zîmbind timid. Mei simţi un val brusc şi neaşteptat de tandreţe pentru el, şi se întrebă cum fusese viaţa lui după gratii.

– Da, sînt convinsă că este. Dar gîndeşte-te, în scurt timp vei avea un loc al tău.

– Nu va fi atît de curînd, spuse el, gîndindu-se dacă ea avea idee de cînd visa el la asta. Nu va mai trebui să împartă baia cu nimeni sau să încerce să adoarmă, în timp ce colegul său de carceră sforăia.

– Ai găsit vreun remorcher? o întrebă el, nedînd glas nici unuia din gîndurile sale.

Ea încuviinţă din cap. Nu-i mai era frică de el, acum că ştia adevărul.

– Există un singur remorcher în oraş. Îl folosesc chiar acum, dar îl vor aduce aici cam într-o oră. Se opri.

– N-ai vrea o ceaşcă de cafea? Nu are rost să ne grăbim şi ştiu că prietena mea nu s-ar supăra.

Kane ridică din umeri. Nu prea era mare băutor de cafea, dar îi surîse ideea de a mai petrece cîteva minute în acele locuri tihnite. Caraghios

cum închisoarea te face întotdeauna să apreciezi.

– Da, sigur, spuse el, urmînd-o într-o bucătărie imaculată.

Lui Mel nu-i luă atît de mult să găsească cele necesare pentru cafea. Îşi petrecuse multe seri sorbindu-şi cafeaua în bucătărie după repetiţiile de la cor, cînd ea şi Camille stăteau de vorbă despre cîte-n lună şi în stele pînă noaptea tîrziu. Îi făcu semn lui Kane să se aşeze la masa micuţă, în timp ce ea strîngea cafeaua măcinată din filtru şi o punea într-o cutie de tablă. Apoi o presă, şi se răsuci, cînd îl auzi pe Kane chicotind la masă. Arăta mai puţin fioros cînd zîmbea. Avea dinţii de un alb strălucitor, în contrast cu barba.

– Ce e aşa de amuzant? întrebă ea.

– Credeai că am evadat.

Începu şi ea să rîdă.

– Ce voiai să cred? Nu mi-ai scris că te eliberezi. Nu mi-ai răspuns la nici una din scrisori.

– Nu prea îmi place să scriu.

– Se vede.

– Aşa că de ce mi-ai tot scris? o întrebă el pentru a doua oară în mai puţin de o oră.

Ea îl privi.

– Speram să schimb ceva.

– Ai schimbat. Ea ridică o sprînceană şi ştiu că voia să-l descoasă. Decise că era timpul să

schimbe subiectul.

– Crezi că am vreo şansă să găsesc vreo slujbă pe aici? întrebă el în schimb, supraveghindu-i reacţiile îndeaproape.

Mel nu încercă să-şi mascheze surpriza.

– Te gîndeşti să rămîi în Hardeeville?

– Te-ar deranja?

– Nu, bineînţeles că nu. Mă surprinde, doar atît. N-aş fi crezut că unul ca tine poate fi atras de viaţa de provincie.

– Unul ca mine? Se încordă. Vrei să spui, un fost deţinut?

Ea roşi.

– Nu, nu asta am vrut să spun. Doar că vezi, Hardeeville este un oraş mic şi nu prea ai ce face aici. Sora mea, Blair, urăşte să stea aici. Vine doar cînd are probleme la New York.

– De asta este acasă acum?

Mel îşi dădu seama că trebuia să fi spus prea multe.

– Nu e fericită de modul cum decurge cariera ei, zise ea hotărînd că mica ei confidenţă nu-i va răni sora.

– Credeam că mergea bine cu manechinele.

Mel deschise dulapul ca să ia două ceşti de cafea.

– Vrea să devină actriţă. De asta s-a dus în

primul rînd la New York. Are nişte roluri mici pe ici pe colo, dar nimic semnificativ. Deşi Blair se întreţinuse bine datorită carierei ei de model şi îşi permisese să se tragă de şireturi cu cei bogaţi şi faimoşi, nu reuşise niciodată să dea lovitura. Acum, la douăzeci şi opt de ani, începea să intre în panică. Cum feţe mai tinere apăreau pe coperţile revistelor, Blair voia să se axeze pe ceva mai serios şi mai stabil.

– Cum bei cafeaua? întrebă Mel, schimbînd subiectul.

– De trei ani o beau neagră, răspunse el, mulţumit acum că avea de unde alege. Aş vrea să încerc ceva diferit.

Ea pusese în ceaşcă frişcă şi zahăr, amestecă, apoi i-o oferi.

El luă o înghiţitură şi fu tentat să închidă ochii de plăcere absolută. Era ciudat că oamenii o luau de bună. Pînă să intre în închisoare, nu apreciase niciodată nici cel mai mărunt lucru. Acum era recunoscător pentru *orice.*

– M-aş putea obişnui cu asta. Mel zîmbi, alăturîndu-i-se la masă. Era amuzant să-i vezi reacţia la lucrurile noi. Îl făcea mai vulnerabil, deşi era sigură că va nega acest lucru pînă la ultima suflare.

– Deci, ce fel de slujbă cauţi?

– La *Leavenworth* am lucrat în atelierul de tipografie, aşa că m-am gîndit că aş putea căuta în domeniul ăsta.

– Avem o tipografie în Hardeeville, dar îi cunosc personal pe proprietari. I-aş putea vizita...

– Aş prefera să n-o faci, spuse Kane, gîndindu-se că deja făcuse destul pentru el. Nu voia să-i fie dator ei, sau oricui altcuiva. Văzînd-o surprinsă, continuă:

– Înţeleg.

El dădu pe gît ceaşca de cafea şi o puse jos.

– Totuşi, ţi-aş putea urma sfatul în privinţa locuinţei, spuse el. Prefer ceva ieftin.

– În oraş există pensiunea *Yardley,* îi spuse Mel. Nimic modern, dar ceva curat şi ieftin. Poate că o să ai baie comună.

Kane se încruntă. În regulă, trebuia să împartă toaleta pentru ceva mai mult timp. Nu pentru o veşnicie.

– Unele lucruri nu se schimbă niciodată, murmură el. Se uită la ceasul de perete.

– Mai bine ne-am duce după maşina ta.

Mel clăti ibricul de cafea şi ceştile şi le aşează pe un prosop ca să se usuce. Actul avea o anumită intimitate. Ea cercetă cîteva plante din fereastră pe care le udase cu două zile în urmă, ca

să se asigure că îngrăşămîntul era încă umed. Odată ce se convinse că totul era în ordine, îl urmă pe Kane în faţa uşii de la intrare, şi încuie.

– Ai avut vreodată locul tău? întrebă el în timp ce o porniră de-a lungul drumului, el cu sacul aruncat pe un umăr.

Ea scutură din cap, bucuroasă că plimbarea nu era aşa de tensionată ca cea de la venire.

– Am locuit întotdeauna cu tata.

– Mama ta unde era?

Întrebările lui o tulburară pe Mel şi o atinseră în hotărîrile dureroase pe care le luase anul trecut în ceea ce o privea pe mama ei.

– Mama nu era fericită cu noi. Ura Hardeeville la fel de mult ca şi Blair. În ceea ce mă priveşte, nu contează dacă nu am s-o mai văd vreodată. O, uite, a venit remorcherul, spuse ea mărind pasul. Îi era recunoscătoare diversiunii. Ori de cîte ori discuta despre mama sa, îi rămînea un gust amar.

Aerul se răcise considerabil la vremea cînd Mel parcă în faţa casei cu Kane care o escorta pe

motocicletă. Odată ce maşina ei fusese scoasă din şanţ, el sugerase să o ducă la o spălătorie de maşini ca să o cureţe. Din fericire, maşina nu fusese lovită. Ea se simţise atît de mulţumită, încît insistase ca Kane să vină la cină.

Mel îl observă studiind totul îndeaproape în timp ce-şi parca motocicleta şi descălecă. Era bucuroasă că ea şi tatăl ei reuşiseră să o scoată la capăt cu mizeria din curte. Vasele de lemn cu gard viu erau aproape aranjate, mazărea era în floare, răspîndind o multitudine de culori. Un priboi imens, Martha Washington, atîrna pe veranda din faţă.

– Ei bine, iată-ne, spuse ea, îndată ce coborî din maşină.

– Arată ca o pictură de Norman Rockwell, zise Kane însoţind-o pe poteca de dale, care conducea spre mica fermă.

– Cunoşti opera lui Norman Rockwell?

El o privi rece.

– Mda, cînd nu fur portofele şi tai beregate, îmi place să studiez problema asta.

Ea simţi cum obrajii i se colorau.

– Nu asta am vrut să pun.

– Oare? În mod evident, ea îl considera un ignorant şi un falsificator. Şi poate că fusese aşa ceva înainte să fie închis, dar îşi utilizase timpul cu

folos. Ţinuse numărul săptămînilor şi lunilor...

– Kane... Ea se opri şi îi întîlni privirea neguroasă. Nu îţi pot fi prietenă dacă pui sub semnul întrebării tot ceea ce îţi spun.

El o studie în profunzime. O judecase greşit? Toată viaţa lui fusese tratat ca un gunoi. Ce făcea ca ea să fie diferită? Voia să întrebe, dar simţea că nu o cunoştea îndeajuns de bine.

– N-am mai întîlnit niciodată o femeie care să roşească atît de uşor ca tine, spuse el în schimb, abordînd alt subiect ca să fie mai sigur pe el. Mel s-ar fi aşteptat ca el să-i spună orice altceva, numai asta nu.

– Da, mă rog, eu nu am întîlnit niciodată un bărbat care să se aprindă aşa de repede. Ea zîmbi, sperînd să uşureze tensiunea dintre ei.

– Hai să intrăm. Nu ştiu cum ţi-e ţie, dar mie mi-e o foame de lup.

Cu sacul aruncat pe un umăr, Kane o urmă pe poteca din faţa verandei, în timp ce un motan gras se trezi din moţăiala lui şi o luă la fugă spre Mel, frecîndu-i-se de picioare, pe cînd ea urca treptele. Mel rîse oprindu-se destul de mult timp ca să-l mîngîie afectuos.

– El e Hercules, zise ea, prezentîndu-l pe Kane animalului. Cineva l-a găsit în Dumpster, pe jumătate mort de foame, cînd avea doar cîteva

zile. Eu şi cu tata l-am hrănit cu pipeta ca să îl ţinem în viaţă.

Kane se aplecă şi scărpină pisica pe după o ureche. Drept răspuns, ea începu să toarcă.

– Nu arată de parcă ar fi pierdut o masă.

Mel fu cît pe ce să răspundă, cînd uşa din faţa casei fu deschisă de către o blondă care poate fi descrisă ca arătînd al naibii de tare.

– Ce ţi-a luat atît de mult să te întorci? întrebă ea. Tata vrea să cineze. Ochii i se opriră asupra lui Kane, mărindu-se de surpriză. Îşi încurcişă braţele la piept şi păşi înapoi, de parcă simţise brusc nevoia să se apere.

Kane se mută de pe un picior pe celălalt. Se simţi brusc ca o paiaţă sub privirea înspăimîntătoare a femeii.

– Acesta este Kane Stoddard, zise Mel jenată de impoliteţea surorii ei. Blair nu are sînge diplomatic. El e nou venit în oraş. Ea se opri brusc, observînd modul în care se uita Kane. Nu o surprindea. Cei mai mulţi bărbaţi nu-şi puteau lua ochii de la sora ei.

– Kane, ea e Blair.

Kane dădu să întindă mîna, apoi se răzgîndi.

– Încîntat de cunoştinţă, spuse el urmînd-o pe Mel înăuntru, în timp ce Blair îl privea de parcă se aştepta să scoată un pistol şi să tragă.

– El de ce a venit? întrebă Blair. Kane se încordă. Femeia îl judeca şi nu ştia mai nimic despre el. Toate suspiciunile lui năvăliră, toată furia. Undeva în mintea lui, o voce îşi bătea joc de el. Era fiul lui Harmon Stoddard. Nu valorase niciodată nimic pentru nimeni.

Mel observă privirea lui Kane şi trebui să se mişte rapid. Aşa iritată cum era din pricina comportamentului lui Blair, nu putea arunca toată vina pe ea. Kane nu arăta ca genul de om pe care să-l aduci la cină.

– Mi-am lovit maşina întîmplător la Ropper's Road, îi spuse ea surorii ei. Kane m-a aşteptat pînă cînd a venit remorcherul. L-am invitat la cină. Ai băgat cotletele de porc în cuptor? întrebă ea, sperînd să devieze de la subiectul Kane.

Blair îi aruncă o privire care sugera că, în mod evident, îşi pierduse minţile în fundul acelui şanţ.

– Ştii că nu ştiu să gătesc.

– Am încercat să-i spun cum să o facă, interveni Wilton Abercrowbie, dar a insistat să te aştepte.

Mel se întreba uneori cum de familia ei devenise atît de neajutorată.

– Tată, ţi-l aminteşti pe Kane Stoddard, spuse ea, repetîndu-i cum se rostogolise pe drum.

– Rămîi la cină, da? întrebă Wilton, după ce se convinse că fiica lui era vie şi nevătămată.

– Bineînţeles că rămîne, îi răspunse Mei. Îl privi pe Kane.

– Ştiu că eşti nerăbdător să te speli, zise ea, sperînd ca el să nu ia aluzia drept o ofensă.

– Tată, dacă îi arăţi lui Kane unde este baia, pregătesc eu cina. O, şi Kane, îţi bag hainele în maşina de spălat, dacă doreşti.

Mel se grăbi spre bucătărie şi spre frigider, unde găsi pachetul cu cotlete încă învelit în hîrtie, aşa cum îl luaseră de la magazin. Se răsuci şi se lovi de Blair, care se afla chiar în spatele ei.

– Vrei, te rog, să faci o salată? o rugă ea pe sora ei, ştiind că era singurul lucru la care aceasta se pricepea.

– Ce crezi că faci? şuieră Blair.

Mei se aplecă sub cuptor ca să ia tava de friptură.

– Ce vrei să spui? replică ea obtuză în mod deliberat. Nu avea chef să se implice într-o discuţie aprinsă despre Kane în acest moment. În special că el se afla jos, în hol.

– Ce caută omul ăsta în casă!

– Ţi-am spus. L-am invitat la cină.

– O, bineînţeles, Mel. Blair scoase un oftat

exasperat. Nu-i destul de rău că tu şi tata culegeţi fiecare animal pe care îl găsiţi. Trebuie să aduceţi acu' şi vagabonzi acasă? Nu vezi că omul este dezgustător?

– Hainele lui sînt murdare, dar asta fiindcă este pe drum de mai multe zile. Rupse pachetul de carne. Ştiu că arată dur, Blair. La început am fost şocată. Dar odată ce îl cunoşti...

Blair se dădu înapoi, de parcă primise o palmă.

– Nu inteţionez să îl cunosc. Omul arată ca un puşcăriaş.

Wilton Abercrowbie intră în cameră.

– Şterge-o de aici, Blair. El chicoti la propriile sale cuvinte.

– Tată, nu pot crede că ai lăsat-o pe Mei să-l aducă pe omul acela îngrozitor aici.

Wilton îşi croi drum spre frigider, de unde luă o cană cu ceai.

– Asta este şi casa lui Mel. Poate aduce aici pe cine doreşte. Privi spre fiica lui mai mare.

– L-am invitat să rămînă aici peste noapte.

Toată culoarea se scurse din obrajii lui Blair.

– Doamne, eşti la fel de rău ca şi ea.

– Unde o să doarmă? îşi întrebă Mel tată; încercînd să ignore ifosele soră-si. În momente ca acestea nu putea să nu se întrebe de ce Blair nu

reuşise în cariera de actriţă.

– Poate dormi în mansardă, zise Wilton. Mai este o saltea depozitată acolo, după cîte îmi amintesc.

– Nu ştiu, e al naibii de cald în mansardă, spuse Mel, apoi se gîndi că era destul de bine faţă de confortul cu care era obişnuit Kane.

– O să aduc ventilatorul ăla imens din garaj. Asta o să răcorească deşertul Sahara.

Blair dădu din cap cu tristeţe.

– *Amîndoi* sînteţi săriţi de pe fix, ştiţi asta?

– Destul, o apostrofă Wilton. Ştii ce simt cînd trebuie să-i ajut pe cei nefericiţi.

– Da, tată, ştiu ce simţi, zise ea. Dar nu este datoria ta de creştin să inviţi golani în casă.

Blair încercă să o aducă pe Mei în fire, în timp ce terminau de aranjat masa.

– Bine, fă cum crezi, zise ea. Dar nu te aştepta ca eu să fiu amabilă cu tipul ăsta.

Cotletele de porc fuseseră prăjite pînă căpătaseră o tentă maro-aurie, cartofii pasaţi pînă cînd nu mai găseai nici o bucăţică întreagă, şi biscuiţii

aşteptau să fie turnaţi în sucul de carne pregătit de Mel. Mai era mazăre de cîmp cu ceapă prăjită şi roşii înăbuşite, toate din grădina de zarzavaturi de anul trecut a lui Mel. Voia ca totul să fie perfect. Nu fiindcă avea un musafir, ci un bărbat care nu mai mîncase de trei ani o mîncare gătită în casă.

Dar unde *era* Kane? Stătuse în baie mai bine de o oră.

Mel îşi drese glasul.

– Tată, cred că mai bine ai mai bate o dată în uşă.

– Am bătut deja de două ori.

– Poate că nici nu e acolo, zise Blair. Mai mult ca sigur că a furat prescripţiile medicale şi a ieşit pe fereastră. Ridică furculiţa şi începu să-şi mănînce salata, anunţîndu-şi familia că se săturase să mai aştepte.

Sunetul uşii de la baie care se deschise, tăie orice replică pe care Mel ar fi putut să o dea. Stătea complet liniştită, în timp ce în hol se auzea zgomotul paşilor care se apropiau. Cu spatele la uşă, Mel nu-l văzu pe Kane intrînd. Tot ceea ce văzu, fu expresia şocată de pe faţa lui Blair, urmată de zăngănitul furculiţei pe care o scăpase din mînă. Zgomotul o făcu pe Mel să tresare. Îşi răsuci capul şi, văzîndu-l pe Kane, rămase cu

gura căscată.

Barba sură se dusese, lăsînd vederii o faţă devastator de frumoasă, încît Mel se temu că ar putea leşina din nou.

Capitolul 4

Kane stătu acolo un minut încheiat, simţindu-se foarte ruşinat de privirile cu care fusese întîmpinat.

– S-a întîmplat ceva? întrebă el.

Mel îşi găsi cuvintele în cele din urmă.

– Te rog, Kane, iartă-ne că ne-am uitat aşa la tine. Doar că arăţi atît de diferit, încît de-abia te-am recunoscut fără barbă.

Transformarea era diferită de tot ceea ce văzuse pînă acum. Avea o faţă puternică, senzuală, o falcă pătrată care sugera fie încăpăţînare fie

hotărîre. Părul lui, încă ud de la duş, era dat peste cap cu o bandă elastică.

Kane îşi frecă obrazul.

– Am tot aşteptat s-o dau jos, mărturisi el. Începuse să mă mănînce.

– Te rog, vino lîngă noi, spuse Wilton, evident grăbit să înceapă să mănînce.

Mei se întrecuse pe sine de data asta. Kane ocupă scaunul liber.

– Totul arată minunat, spuse el, simţindu-se nelalocul lui la demodata masă de pin.

– N-ai vrea nişte cartofi piure, Kane? întrebă Blair cu o voce în care, literal, curgea miere. Trei perechi de ochi urmăriră vocea radioasă a lui Blair, aflată la celălalt capăt al mesei. Femeia care jurase cu o clipă înainte că nici măcar nu-i va mai vorbi, trecuse printr-un soi de transformare.

Mei era atentă la privirea surprinsă a lui Kane în timp ce accepta castronul cu cartofi piure de la sora ei. De cîte ori afişase un asemenea farmec în munca ei, nici un bărbat nu i-ar fi rezistat.

– Tu nu serveşti? întrebă el.

Blair zîmbi pînă cînd îi apărură gropiţele.

– Eu servesc numai salată, din păcate.

– Blair mănîncă doar mîncare pentru iepuri, spuse Wilton, tăind un cotlet de proc cu furculiţa. Clipi din ochi spre Kane.

– Nu-şi poate permite să se îngraşe.

– Ţi-am spus deja, tată. O cameră de luat vederi adaugă între zece şi cincisprezece grame unui corp. Nu-mi pot ascunde surplusul de kilograme sub tricourile largi, aşa cum face Mel.

Mel îşi simţi obrajii arzînd la remarca aceasta, dar fu determinată să nu o lase pe sora ei să o necăjească. Ştia că Blair punea accent asupra mîncării mai mult decît era necesar, dar ea presupunea că avea de-a face cu faptul că greutatea constituia o mare problemă în meseria ei. Totuşi ştia că ea se ducea şi ciugulea din resturi şi rămăşiţe. Aşa trist cum părea, simţea că nu era cazul să discute cu sora ei despre asta.

– Îmi place să mă simt bine, spuse Mel ridicînd din umeri cu indiferenţă. Cred că sînt norocoasă că se poartă tricourile largi.

– Nu trebuie să schimbi nimic, spuse Kane, întrebîndu-se de ce Mel nu se apără împotriva surorii ei, cînd el ar fi fost mai mult decît bucuros să o trimită undeva pe blonda costelivă. Îmi plac femeile sănătoase.

Mel rămase cu gura căscată auzind acest comentariu şi aproape că scăpă castronul cu cartofi piure pe care el i-l întindea. Îşi ridică privirea spre el şi văzu că o privea sincer şi aprobator.

– Mulţumesc, reuşi ea să îngaime, întrebîn-

du-se în acelaşi timp dacă doar o compătimea. Învăţase cu mult timp în urmă să nu ia în serios remarcile lui Blair. Blair îşi băgase mîneca hainei în salată.

– Da, asta este Mel a noastră pentru tine. Întotdeauna a fost sănătoasă ca un cal. Aşa că, spune-mi, Kane, ce te aduce la Hardeeville?

– Am auzit că se trăieşte frumos pe aici, spuse el jenat de atenţia pe care i-o acorda femeia. Blair nu încetase să se holbeze la el şi să critice încă de cînd intrase în cameră. Era jenant, în special în faţa lui Mel, care avea mai multă minte decît să-şi piardă vremea cu prostiile astea. Se simţise mai în largul lui cînd Blair nu-l plăcea.

– Caut o slujbă ca să mă aşez, adăugă el.

– Înţeleg că eşti din Leavenworth, zise Blair. Ce făceai acolo?

Kane se uită spre Mel, apoi iar spre blondă. Trebuia să facă un lucru dificil.

– Am fost închis pentru crimă.

Blair fu cît pe ce să scape furculiţa cu salată din mînă. Wilton aproape că rămase sprijinit în cotletul său. Mei vărsă ceaiul cu gheaţă pe bluză, apoi încercă să-l cureţe cu şerveţelul.

Kane îi aruncă o privire de scuză formală.

– Îmi pare rău. Nu cred că era corect să mint. Am presupus că vor afla şi ei mai tîrziu.

O tăcere profundă se lăsă în cameră. La celălalt capăt al mesei, Wilton se foia nervos în scaun. O privi pe Mel.

– E adevărat?

Ea îl privi pe Kane, apoi din nou pe tatăl ei.

– Da, tată. I-am scris lui Kane la închisoarea *Leavenworth* anul trecut. Ea îi povesti cum reverendul Potts îi dăduse numele lui.

Wilton îşi îndreptă atenţia spre Kane.

– Dacă ai fost condamnat pentru crimă, cum de ai scăpat?

– L-au găsit pe adevăratul criminal.

– Spui că nu tu ai făcut-o?

Kane îi întîlni privirea.

Observînd privirea periculoasă a lui Kane, lui Mel îi îngheţă sîngele în vine. Dar apoi, de ce să nu fi fost furios: nu făcuse decît să se apere încă de cînd pusese piciorul în oraş.

Blair îl privi pe Kane. Era clar că se gîndea la faptul că el nu era atît de bun ca să stea la aceeaşi masă cu ea.

– Cît ai fost închis?

– Trei ani.

– O, Doamne! Blair îi aruncă lui Mel o privire îngrozită. Ai adus un criminal înrăit în casă?

– Destul, Blair, zise Wilton. Domnul Stoddard este musafirul nostru. Nu ştiu cum îţi tratezi mu-

safirii la New York, dar noi aici îi tratăm cu respect. Acum aş vrea să-mi iau masa liniştit, dacă nu te superi.

– Dar, tată... Wilton îi aruncă o privire care o reduse la tăcere.

Kane se relaxă.

Mel oftă uşurată.

Blair rămase posacă pe tot timpul mesei şi Mei fu mulţumită cînd, în cele din urmă, se scuză şi se duse în camera ei. Wilton se scuză pentru comportamentul fiicei lui mai mici.

– Blair este nefericită acum cu viaţa ei, îi spuse el lui Kane. De asta loveşte în toată lumea. Odată ce-şi va rezolva problemele, va reveni la normal.

Kane zîmbi mohorît, cu buzele strînse.

– Poate e mai bine să plec.

– Prostii. Asta e casa mea şi insist să rămîi. Wilton se ridică de la masă şi îşi duse farfuria la chiuvetă.

– Nu te zbate să cureţi bucătăria la noapte, tată, îi spuse Mel, cum obiceiul lui era să ajute la curăţat, de vreme ce ea gătea. Strîng eu.

Wilton zîmbi şi o bătu uşurel pe umăr.

– Vei avea grijă ca Kane să se aranjeze? întrebă el.

– Desigur. Îl privi plecînd, apoi îşi întoarse pri-

virea spre Kane. Expresia încordată îi dispăruse de pe faţă şi îi fusese înlocuită de un zîmbet curios, neaşteptat, asemenea zăpezii din iulie. Se întrebă dacă avea vreo idee de cît de bine arăta cînd nu se încrunta.

Era un pachet de nervi cînd se afla singură în aceeaşi cameră cu el.

– Ce s-a întîmplat? întrebă ea, cînd el continuă să o privească lung.

– Tu şi tatăl tău sînteţi foarte apropiaţi.

– Nu este nimic rău în asta, nu? replică ea, simţindu-i cenzura din glas.

El ridică din umeri.

– Nu, atîta timp cît eşti fericită. El se opri. Ştii, niciodată, cît timp mi-ai scris, nu ai pomenit că ar exista vreun bărbat în viaţa ta.

Mel se încordă.

– De obicei nu discut despre viaţa mea intimă cu străinii, spuse ea, dar dacă tot mă întrebi, îţi voi spune că mă văd cu cineva de şase luni încoace. Sîntem împreună. Într-un fel. Ea îşi imaginã că asta va explica de ce se întîlnea de şase luni doar cu un singur bărbat. Era mai bine decît să-i spună că nimeni altcineva nu-i mai dăduse întîlnire.

El ridică o sprînceană, întrebător.

– Cum adică, eşti *într-un fel* cu cineva?

– Ei, pe scurt, soţia lui a murit anul trecut şi l-a lăsat cu o fiică de crescut. Nu vrem să ne pripim de dragul ei. Ar putea crede că vreau să iau locul mamei ei. Se opri. Totuşi, eu şi cu Amy sîntem foarte apropiate. O ajut la lecţii şi o iau la cumpărături cînd are nevoie de îmbrăcăminte. Ce-i poţi cere unei fetiţe de opt anişori.

– Şi tatăl ei? întrebă Kane, simţindu-se protector faţă de femeia care părea să facă atît de multe pentru alţii. Nu ar trebuie să-l lauzi şi pe el?

– Harper Beckwood este un om minunat, spuse ea ca să se apere. Are o slujbă bună la *Comisia Învăţămîntului* şi activitate la biserică. Toţi îl iubesc.

– Pare să fie un adevărat sfînt, zise Kane sarcastic. Auzind cum bărbatul devenise celebru, îşi reaminti de modul în care îşi ratase viaţa.

Mel îi observă nota din glas şi se întrebă dacă îl jignise. Era imprevizibil ca vremea de primăvară. Poate că n-ar fi trebuit să-l laude atît de mult pe Harper.

– Şi tu ai o grămadă de calităţi, Kane.

El o privi ferm. Ştia că ea încerca doar să fie amabilă dar îl deranja al naibii de tare că-i putea citi emoţiile atît de uşor.

– Îţi spun eu ce facem, zise el, vrînd să schim-

be subiectul. Hai să vedem cît de repede putem curăţa pe aici. Tu speli şi eu şterg.

Se lăsase deja înserarea cînd Mel îl conduse pe Kane afară, în spatele unui ţarc, unde se aflau şase cîini de mărimi şi rase diferite. La un capăt erau aşezate mai multe coteţe pentru cîini, făcute evident, ca să le ofere protecţie împotriva frigului şi a ploii. Cînd se apropiară de ţarc, cîinii începură să latre sălbatic.

– Îţi aparţin? o întrebă Kane, imaginîndu-şi că erau ai ei, că Mel trebuia să fie o straşnică iubitoare de cîini.

Ea rîse.

– Doamne, nu. Se opri lîngă o portiţă şubredă, o descuie şi se strecură cu grijă, astfel ca nici un cîine să nu scape. Deodată fu înconjurată de un grup de corcituri care dădeau din coadă, şi ea se opri să-i mîngîie şi să le vorbească fiecăruia în parte. Din fericire, îşi luase pe ea blugii vechi.

– Lucrez voluntar la programul local de adopţie al căţeluşilor, spuse ea, făcîndu-i semn să-i dea geanta cu mîncare pe care o luase cu ea.

începu să umple castroanele, împărţind corect, astfel încît să se asigure că le ajungea la toţi. Cum începură să mănînce, se liniştiră.

– Dacă cineva găseşte unul răzleţ, mă cheamă. Eu ţin animalele pînă cînd sînt adoptate.

– Trebuie să coste mult, spuse Kane.

– Clinica noastră veterinară locală ne ajută la cheltuieli, iar oamenii sînt amabili şi fac donaţii atunci cînd adoptă vreun animal.

Kane rîse la vederea unui căţeluş zburdalnic, care mînca dintr-un castron stînd cu picioarele din faţă în mîncare. Mei îi urmări privirea şi surîse.

– Ăsta este *Bucăţică,* zise ea. Mama lui a fost omorîtă pe şosea cînd el şi sora lui aveau doar zece zile. Pentru fete am găsit locuinţe. În scurt timp va avea şi el una. Toată lumea iubeşte cîinii. E cel mai mare cîine şi mi-e greu să-l plasez.

Kane nu se putu abţine să nu se întrebe cum de reuşea ea să o scoată la capăt cu toate responsabilităţile astea. Era evident că familia ei depindea întru totul de ea. Să fie oare ăsta motivul pentru care nu se căsătorise?

– Dă-mi alea două găleţi, zise el, arătînd spre cele două cuve în care ţineau apa pentru cîini. Le umplu eu.

Ea i le dădu, apoi îşi făcu timp să cureţe coteţul cît mai bine posibil. Kane se întoarse cu gă-

leţile şi îşi făcu singur loc pe poartă. Cei mai mulţi cîini se opriră din mîncat ca să vadă dacă figura cea nouă era prietenoasă. Se aşeză pe vine şi le vorbi blînd animalelor, surprinzînd-o pe Mel cu o latură care nu i-o cunoscuse înainte. Vocea lui inspira încredere. Era puternică dar blîndă şi convingătoare. Cînd Mel termină de curăţat, el o cîştigase şi pe ea şi pe căţei.

– Asta este cea din urmă sarcină? întrebă Kane, fiind satisfăcut de activităţile simple. În închisoare se oferise voluntar pentru orice fel de muncă.

– Nu chiar, spuse ea zîmbind într-un fel care sugera că pe cea mai bună o păstrase la urmă. Mai trebuie să dăm lături la porc.

– Glumeşti, nu?

Kane se uită în jos la mistreţul de *Yorkshire* care începuse să sforăie pe nas şi să grohăie, cînd Mel apăruse cu găleata de mîncare. Turnă conţinutul în troacă.

– Ţi-l prezint pe *Cotlet de Porc,* zise Mel aplecîndu-se peste gard ca să scarpine porcul pe după ureche. Îl creştem de mic. În fiecare an tata ameninţă că îl face cîrnaţi, dar nu are inima asta.

– Deci de asta opreşti resturile de mîncare, zise Kane, amintindu-şi cum refuzase să arunce

ceva cînd curăţau.

– Am scăpat de cele cîteva vaci pe care le aveam fiindcă nu ne puteam ocupa de ele. *Avem* o capră la izlaz pe care o cheamă generalul Lee. Sare pe ici pe colo şi rumegă prosoapele şi hainele.

Kane o privi lung, apreciind faptul că îşi schimbase hainele de bibliotecă. O răsuflare caldă îi mîngîie obrazul aducînd cu sine un parfum de trandafiri.

– Eşti norocoasă să ai o casă aşa de plăcută, spuse el, gîndindu-se la coclaurile în care copilărise. Să nu o iei de bună.

Pe Mel o surprinse remarca lui. Ce ironie, ca el să facă acest comentariu, cînd ea îşi petrecuse ultimii ani întrebîndu-se dacă asta era viaţa. Bineînţeles, erau Harper şi Amy. Chiar dacă ea şi Harper nu erau într-un amor nebun, îşi dorea ca într-o zi să aibă o familie a ei.

– Da, presupun că sînt norocoasă, spuse ea, apoi se întrebă de ce tînjea după ceva mai mult.

Era aproape ora nouă cînd Mel îl conduse pe un şir de trepte spre mansardă, ducînd aşternuturi curate pe braţ. Încăperea era mică şi umplută efectiv cu cutii şi mobilă veche. Un pat extensibil era lipit de un perete, iar alături ven-

tilatorul imens îndreptat spre el. Wilton avusese grijă să deschidă ferestrele, ca aerul rece să poată pătrunde înăuntru.

– Regret că asta este tot ceea ce îţi pot oferi, spuse ea începînd să-i facă patul.

– E-n ordine, o asigură Kane, privind-o trebăluind. De cîte ori se apleca înainte o privea cu coada ochiului. Era plinuţă, uşor grăsuţă. Ştia că trebuia să se arate mai încîntat în privinţa camerei: era curată şi intimă, şi cel mai bun loc pe care îl avusese în ultimii trei ani.

– Mai ai nevoie de ceva? îl întrebă ea pe Kane, însoţindu-l în mijlocul camerei ca să poată sta dreaptă fără să se lovească la cap.

El o privi la lumina becului alb, fără abajur. Era drăguţă. Şuviţe cîrlionţate îi cădeau libere din cocul de la sapte, atenuînd severitatea coafurii. Pielea ei catifelată strălucea în nuanţe ivorii.

– Nu cred, spuse el în cele din urmă.

– Atunci, dacă nu te superi, plec să fac o baie.

Îşi dorea ca ea să nu fi spus asta. Îi năvăliră în minte imagini ale trupului ei gol scăldîndu-se în vechea cadă de porţelan de jos.

Stomacul i se încordă. Falca i se zbătea. Nu trebuia să se gîndească în felul acesta la ea. Ea era femeia care îi redase demnitatea în societate. Se întîlnea cu un bărbat foarte respectat. În afară

de asta, nu se oferise niciodată să-i fie mai mult decît o prietenă.

– Îţi sînt recunoscător pentru tot, zise el, forţîndu-se să zîmbească.

Mei fu tentată să-i spună că ar trebui să înceapă să zîmbească, în loc să se încrunte. Faţa lui chipeşă era luminată de o frumuseţe pasională, senzuală, care o făcu să se întrebe încă o dată de ce purtase barba aceea oribilă. Ochii lui întunecaţi o captivară pentru o clipă, făcînd-o să realizeze că erau singuri.

– Cu plăcere, spuse ea oferindu-i în schimb o tentativă de zîmbet. Îl simţea apropiat din motive pe care nu le înţelegea. Poate că instinctul matern o făcea să dorească să-i asigure tot confortul după cîte pătimise. Cîte nopţi stătuse în pat şi se gîndise la el, dacă primea mîncare îndeajuns, sau dacă avea voie să iasă afară la aer curat şi să facă exerciţii. Evident că avusese voie. Avea o condiţie fizică perfectă.

Îşi dori să nu fi avut acest ultim gînd. Într-un fel, fusese mai puţin încordată cînd el purta barbă. Acum pierdea timpul degeaba pe acolo, comportîndu-se neglijent, cînd tot ceea ce dorea era să-l privească.

– Ei, mai bine plec, spuse ea, deşi nu o trăgea inima.

Kane aştepta. Privirile li se întîlniră în aşteptare, păreau să aibă atît de multe să-şi spună. Să-şi împărtăşească. El ar fi dat orice să-i poată desface părul şi să-l răsfire cu degetele. Nici măcar părul auriu al lui Blair, drept ca o mătură nu îl tenta aşa de tare. Nu se putu abţine să nu-i atingă faţa încă o dată.

Kane ridică mîna spre obrazul ei şi i-l atinse cu gingăşie.

– Te superi? o întrebă el la început, cînd ea păruse surprinsă şi nervoasă. Cînd ea se relaxă, îi mîngîie faţa cu degetele. Tenul ei îl făcu să se gîndească la mierea care se solidificase. Avea pomeţi proeminenţi şi delicaţi, sprîncenele negre şi fin conturate. Era încîntătoare în felul în care un bărbat se gîndea la florile de primăvară şi la o pajişte înverzită, încîntătoare într-un fel care te făcea să te întrebi cum arată dimineaţa, în zori, cînd deschidea ochii aceia verzi.

Kane îi mîngîie gura cu degetul cel mare urmărindu-i buza plină de sus şi gustînd-o din plin pe cea de jos. Aveau culoarea piersicilor coapte. În cele din urmă, fiindcă nu putu rezista tentaţiei de a le săruta, se aplecă şi îşi lipi buzele de ale ei. Sărutul, destul de inocent la început, îl zgudui în clipa în care gurile li se atinseră. Uitase cît de bun putea fi gustul unei femei, cît de dulce. Îşi mişcă

gura peste a ei, la început mîngîietor, apoi devorîndu-i moliciunea, cufundîndu-şi limba înăuntru. Avu senzaţia că supsese o acadea dură toată ziua şi în final ajunsese la miezul dulce. Se putea pierde în gustul şi carnea acelor buze.

Sărutul se adînci, devenind fierbinte şi insistent. Mei fu prea surprinsă la început ca să opună rezistenţă. Curiozitatea, acel sentiment permanent de nelinişte, o îndemnară să îşi desfacă buzele cînd îi simţi limba apăsîndu-i gura. Nu credea că sărutul va ieşi de sub control, dar aşa se întîmplase, şi înainte să-şi dea seama, el îşi apăsă pîntecul de al ei. Încercă să-l împingă. Era ca şi cînd ar fi încercat să mute un zid concret. Frica îi pătrunse în suflet. Simţindu-i rezistenţa, Kane îşi înălţă capul. Făcu un pas înapoi şi îşi trecu mîinile prin păr. Se temea. Nu fiindcă ar fi fost plesnit sau repezit, ci pentru că îşi pierduse controlul.

– Iartă-mă, îi spuse, observînd cît de încordat şi de înflăcărat îi era trupul. Tînjea după acea parte a ei, lunecoasă şi umedă. Voia să o sărute pînă cînd va uita de mofturile ei, şi îi va răspunde cu aceeaşi afecţiune. Dar nu o făcu. Nu putea forţa o femeie.

– Mai bine ai pleca, spuse el în cele din urmă.

Lui Mel nu-i scăpă avertizarea din glasul lui.

Ieşi din cameră fără să şovăie şi picioarele i se împleticiră pe trepte. Nu se opri pînă cînd nu ajunse în siguranţa propriei camere.

Capitolul 5

Kane stătea pe marginea patului său şi se întreba dacă era destul aer în mansardă. Închisoarea îl făcuse claustrofob, şi ura acest lucru, considerîndu-l un semn de slăbiciune. Era destul de rău că trebuia să se ocupe de problema cu nervii. De ce trebuia să se mai teamă şi de spaţii înguste?

Încercă să se gîndească la altceva. Se întreba cum era camera lui Mel, dacă adormise, dacă şi ea avea probleme. Nu înceta să se gîndească la acel sărut. Ştia că ar fi preferat să o sărute în-

continuu, aşa inocent cum începuse. Nu fiindcă nu era pregătit să se lege de o femeie, ci fiindcă femeia era deja în vorbă cu cineva. Nu avea nevoie de complicaţii. Avea nevoie să-şi pună viaţa la punct înainte de a mai implica pe cineva în ea. Astea nu erau singurele motive pentru care era refractar ideii începerii unei relaţii, el o ştia. În timp ce trupul său ar devora cu înflăcărare o femeie dulce şi frumos mirositoare, el nu era pregătit din punct de vedere emoţional.

Închisoarea îl învăţase să nu aibă sentimente şi să nu-i pese de nimic şi de nimeni. Dacă un deţinut era bătut la subsol, era mai bine să stai în banca ta decît să încerci să te bagi, pentru ca mai apoi să primeşti un picior în stomac. Dacă temnicerul cerea o percheziţie corporală totală, cel mai bine era să-ţi imaginezi că nu ţi se întîmplă ţie. Aflase cu mult timp în urmă, din afacerile pe care le făcuse cu tatăl său, că nu trebuia să-l laşi pe celălalt să ştie ce gîndeşti.

Era important ca să supravieţuieşti.

Kane continuă să stea pe pat, chiar şi cînd mintea începu să-i joace feste. Nu, camera nu se clătina, şi era oxigen mai mult decît suficient. Putea pleca oricînd, dacă avea chef. Nu era încuiat aici. Se ridică şi merse spre centrul camerei, unde tavanul era mai înalt.

Respiră adînc.

Îşi aminti din nou ultima sa discuţie cu temnicerul.

„Un bărbat cu semnalmentele tale a jefuit un magazin al convenţiei din Memphis... A mărturisit mai multe crime, inclusiv pe cea pentru care ai fost condamnat. Povestea lui a fost verificată. Ştia lucruri... "

Kane nu răspunse imediat. Doar îşi frecase barba şi îl fixă pe bărbat cu o privire glacială. Într-o lume în care totul avea un preţ şi totul trebuia riscat, faţa lui ovală şi batjocoritoare îl ajutase şi îi cîştigase respectul rîvnit din partea unor criminali înrăiţi. „Deci, ce spui de asta?" întrebă el după o pauză dificilă.

„Spun, domnule Stoddard, că imediat ce întocmim procesul verbal, sînteţi liber".

Ochii lui Kane arătau neîncredere. Libertate. Era cel mai dulce cuvînt pe care îl cunoştea şi visase la acest moment de trei ani. Treizeci şi şase de luni fără sfîrşit. Era prea bine ca să fie adevărat, un miracol.

Dar miracolele nu se întîmplau unor oameni ca el.

Brusc, în mintea lui galopau gînduri ciudate şi neliniştite.

Fusese restabilit? Dorea cineva ceva de la el?

Nu avea idee ce dracu' putea fi. Poate că era paranoic, îşi spuse. Dacă temnicerul dorea informaţii, trebuia pur şi simplu să bată palma. Dar apoi, temnicerul ştia din experienţă, că Kane Stoddard nu făcea afaceri şi pariuri, chiar şi atunci cînd acestea îi serveau ţelului lui, chiar dacă însemnau ridicarea pedepsei.

„Eşti sigur?" spuse el într-un sfîrşit.

„Sînt sigur, domnule Stoddard. Altfel nu te-aş fi chemat aici."

Gîndurile lui Kane erau deja îndreptate într-o altă direcţie. Sistemul făcuse o greşeală.

„Deci asta e?" întrebă el. „Dar faptul că am fost privat de trei ani din viaţă? Trebuie să pretind că nu s-a întîmplat?"

Temnicerul trase de gulerul cămăşii sale de parcă devenise dintr-o dată prea strîmt. Picături de transpiraţie i se prelingeau de pe frunte pe buza superioară.

„Depinde de dumneata, dacă doreşti să obţii o comisie legală, domnule Stoddard", spuse el.

Kane gîfîi dezgustat.

„Cu două sute cincizeci de dolari în buzunar?" întrebă el, ştiind că ăştia erau toţi banii pe care erau obligaţi să i-i dea la eliberare. Ăştia, şi hainele care erau pe el.

Celălalt bărbat îşi scoase ochelarii şi începu să

cureţe lentilele cu o batistă. Ţinu ochelarii în lumină şi îi cercetă.

„Nu te acuz, domnule Stoddard, dar cineva trebuie doar să se uite la cazierul dumitale ca să înţeleagă de ce juriul n-a avut nici cea mai mică dificultate în a te găsi vinovat. Ai fost închis şi eliberat pentru prostii toată viaţa."

Lui Kane i-ar fi plăcut să-i bage ochelarii pe gît.

„Şi am plătit pentru fiecare gafă", spuse el. Pieptul i se încorda de furie. Această furie fusese subiectul celor mai multe întîlniri cu pisihologii închisorii.

„De data asta am plătit pentru ceva de care nu am fost vinovat."

Temnicerul îşi puse iar ochelarii.

„Recunosc că sistemul nostru juridic nu este perfect. Nu eşti primul om acuzat şi condamnat pentru crimă din greşeală. Dar nu am de-a face cu treaba asta. Slujba mea este să vă ofer cele mai bune condiţii în care să petreceţi timpul. Exact asta am şi făcut, cu sfaturile şi învăţăturile de care aţi beneficiat." Făcu o pauză.

„Dar nu îţi putem schimba atitudinea, domnule Stoddard, şi dacă nu te dezbari de ea, n-o să dureze mai mult de şase luni pînă să te întorci."

Furia lui creştea văzînd cu ochii. Kane îşi strînse pumnii în părţi, luptînd cu dorinţa de a-l pocni

pe tip drept în falcă. Acest bărbat, în costumul lui sintetic de gabardină, nu avea idee cum era să trăieşti în închisoare.

„O să te văd în iad", replică el.

Acum, în timp ce Kane stătea în mansarda îngustă, ameninţarea temnicerului îi răsună în minte:

Îţi dau şase luni.

Gîndul întoarcerii în închisoare îi îngheţă sîngele în vene.

Prefera mai bine moartea. Ăsta era motivul pentru care alesese Hardeeville, Mississippi, drept casă, în loc să se întoarcă la Memphis şi la vechii lui prieteni, care probabil l-ar fi propulsat în închisoare cît de curînd.

Nu, nu se va mai întoarce niciodată acolo. Va trăi cu speranţa că va reuşi să se trezească dimineaţa fără să se gîndească la asta, şi noaptea să doarmă fără să aibă coşmaruri.

Kane îşi trecu mîinile prin păr şi încercă să se gîndească la altceva. La orice. Iscodi grămada de albume foto de lîngă perete şi nu se putu abţine să nu ia unul. Luă albumul în pat şi îl deschise. Fotografiile erau vechi şi confuze, unele dintre ele fiind îngălbenite de vreme. Kane nu recunoscu pe nimeni. Întoarse pagina. O tînără, ceva mai mare ca o fetişcană, îl privea de pe spatele unui ziar

zdrenţăros care îi anunţa logodna cu Wilton Abercrowbie. Mama lui Mei, desigur, îşi spuse, studiind fotografia şi găsind unele asemănări. Hotărî că arăta mai mult ca Blair. La sfîrşitul paginii o găsi pe aceeaşi femeie stînd lîngă un bărbat în care recunoscu versiunea mai tînără şi mai subţire a lui Wilton. Observă imediat diferenţa de vîrstă. Wilton se căsătorise cu un copil.

Pagina următoare o arăta ieşind din spital cu un bebeluş în braţe. Surîse la fotografia următoare a lui Melanie Abercrowbie, un bebeluş grăsun, care avea o buclă răsucită în creştetul capului. Următoarele pagini arătau progresele ei: primul Crăciun, prima sărbătorire a zilei de naştere. Erau fotografii cu Mel în baie, Mel făcînd primii paşi, Mei folosind oliţa de noapte. Chicoti la vederea lor. Melanie Abercrowbie i-ar fi tras un pumn ştiind că se uita la pozele ei din copilărie.

Blair apăru cam pe la mijlocul albumului, şi nu era nici o fotografie cu cele două fetiţe şi cu o tînără mamă care arăta obosită şi istovită mai tot timpul. Kane termină un album şi luă un altul. De data aceasta, fetele intraseră la şcoala elementară. Le urmări activitatea, apoi îşi dădu seama că ajunsese aproape de sfîrşitul albumului şi nu o văzuse cam de mult pe mama lor. Erau poze de-ale lui Wilton şi de ale altora, dar nicăieri

nu era de găsit femeia care le dăduse viaţă celor două fete. Kane închise albumul. Nu dorea să se gîndească la suferinţa prin care trecuse Mel de pe urma abandonului de către mama sa. Nu în seara asta, cînd îl frămîntau atît de multe griji, ca aceea a găsirii unei slujbe şi a unui loc unde să stea. Nu acum cînd îşi avea propriile amintiri dureroase.

În cele din urmă, mansarda se dovedi a fi prea de tot pentru el. Kane ştia că trebuia să iasă draculuí de acolo ca să nu înnebunească. Îşi scoase hainele şi scotoci în sac după vechii săi bascheţi. O clipă mai tîrziu coborî scările în vîrfurile degetelor şi se strecură afară pe uşă.

Stătu pe treptele din spate, respirînd aerul nopţii ca unul care fusese lipsit de oxigen timp îndelungat. Cerul era presărat cu stele. Era bucuros să ştie că putea ieşi afară oricînd dorea. La lumina lunii, se plimbă prin faţa casei şi o porni pe şosea. Era tensionat.

Începu să alerge. Aerul era rece, biciuindu-i faţa. Muşchii îi erau încordaţi. Nu mai alergase de cînd fusese eliberat. Avocatul său îl învăţase să-şi folosească nervii şi furia într-un mod care să-l ajute, nu să-i provoace suferinţa. Ca urmare, se apucă să facă jogging şi să ridice greutăţi. Nu doar că îi spulbera tensiunea, dar îl şi menţinea sănătos.

Era o diferenţă imensă între a face jogging pe pista închisorii şi a alerga pe un drum deschis, cu faţa în vînt. Asta îi întări hotărîrea de a nu se mai întoarce vreodată în închisoare. Va găsi o slujbă şi o locuinţă şi îşi va păstra mîinile curate, fiindcă libertatea era mai preţioasă ca orice.

Kane mai alergă timp de un sfert de oră, apoi se întoarse la casa familiei Abercrowbie. Respiraţia îi era ritmată, pasul liniştit. Îl năpădi o stare de euforie şi simţi că ar putea alerga o veşnicie. Nu observă groapa din drum. Ştia doar că atunci cînd căzuse, nu făcuse contact cu asfaltul. În schimb, fu aruncat într-o groapă.

Durerea era chinuitoare şi la început se gîndi că se poate să-şi fi rupt ceva. Murmură o sumedenie de obscenităţi şi se întrebă cum o să facă înconjurul casei într-un picior.

Mel îşi coborî privirea spre bărbatul care dormea întrebîndu-se oare ce-l determinase să părăsească mansarda şi să se culce în hamacul tatălui său din spatele curţii, cînd era evident că le servea drept hrană ţînţarilor. Faţa lui făcea do-

vada mai multor ciupituri. Cum îi privea faţa chipeşă, începu să se gîndească la sărutul pe care îl împărtăşiseră, acelaşi sărut care o făcuse să rămînă trează aproape toată noaptea şi să privească cerul întunecat. Îşi lăsă privirea să rătăcească peste el, peste umerii trupului solid şi musculos, peste coapsele lui puternice. Tresări la vederea gleznei umflate.

– Kane? îl zgîlţîi ea uşor.

Kane deschise ochii şi se uită drept în sus, căutînd cu privirea pe toată lumea, de parcă era gata de bătaie. Clipi, străbătut de o durere acută în gleznă.

– Ce vrei? întrebă el, prost dispus de faptul că-şi petrecuse noaptea în hamac, oferindu-le ţînţarilor hrana, pe o întindere de cinci mii de metri.

– Ce faci aici? întrebă ea. Şi ce naiba s-a întîmplat cu glezna ta?

Kane se uită în direcţia piciorului şi văzu că glezna se umflase mai rău peste noapte. Îl duruse ca dracu' toată noaptea, dar nu voia să trezească pe nimeni din casă. Îşi imaginase că hamacul va fi mult mai confortabil decît mansarda. Totuşi, nu adormise decît spre ziuă.

– Mi-am scrîntit-o, spuse el, observînd cît de proaspătă arăta Mel în fusta de blugi şi cămaşa albă. Îi povesti cum nu putuse dormi şi cum se

hotărîse să facă jogging.

– Pe întuneric?

– Mda. Îşi spusese că fusese mai prost ca un bou făcînd acest lucru.

– Îl poţi pune în pămînt?

El îi aruncă o privire plină de suferinţă.

– Presupun că da. Ar trebui ca cineva să-mi pună puşca la tîmplă ca să o fac.

Ea rîse scurt.

– Atunci rămîi pe loc o clipă. Îl aduc pe tata aici.

Kane deschise gura ca să protesteze, dar ea plecă înainte ca el să poată scoate vreun cuvînt. Se întoarse o clipă mai tîrziu cu Wilton, care purta un halat de baie ecosez. Kane fu forţat să povestească iar cum păşise într-o groapă de pe drum, cînd făcea jogging.

– Probabil că ar trebui să-l vadă un doctor, zise Wilton, ajutîndu-l pe Kane să se ridice şi îl sprijinl de un braţ, în timp ce Mel îl sprijinea de celălalt. Împreună reuşiră să îl bage în casă.

– E doar o luxaţie, îi asigură Kane în timp ce se aşeza la masa din bucătărie.

Mel deja trăgea o tavă cu gheaţă din frigider.

– O să pun gheaţa pe ea, zise ea. Dacă nu ajută nici asta, îl chem pe doctorul Hadley.

Cînd Blair intră în bucătărie poticnindu-se pe

jumătate adormită, douăzeci de minute mai tîrziu, Kane stătea într-un scaun avînd pe unul dintre picioare un săculeţ cu gheaţă.

– Ce ţi s-a întîmplat? întrebă ea, pe un ton care sugera că orice s-ar fi întîmplat, trebuie să fi fost ceva ilegal.

– Kane şi-a scrîntit glezna, îi spuse Mel. S-a dus să facă jogging şi a păşit într-o groapă.

Blair se duse drept spre ibricul de cafea şi îşi turnă o ceaşcă.

– Deci, cum o să-ţi găseşti o slujbă cu glezna sucită?

Mel observă privirea dură pe care Kane i-o aruncă lui Blair şi ştiu că era pe cale să explodeze. De ce trebuia Blair să-l incite?

– Sînt sigură că Kane nu şi-a scrîntit-o dinadins, spuse ea. În afară de asta, se va vindeca în scurt timp, dacă e îngrijită cum se cuvine.

– Deja mă simt mai bine, zise Kane, cu gura strînsă într-un rînjet. Încercă să se ridice, apoi clipi, întrebîndu-se cum va acţiona pedala motocicletei sale. Totuşi, orice era mai bun decît să aibă de-a face cu mucoasa asta.

– Dacă nu te superi, o să-mi iau tălpăşiţa, spuse el, cu vocea plină de mînie.

Wilton păşi în cameră chiar la ţanc şi-l opri, punîndu-i o mînă pe umăr.

– Nu pleci nicăieri pînă cînd nu ţi se vindecă glezna. Mei poate aranja canapeaua ca să te poţi odihni. Tonul lui sugera că nu admitea discuţii.

Kane ezită puţin. Deşi se grăbea să scape de blonda guralivă şi să-şi vadă de treaba lui, nu era încă pregătit să-şi ia la revedere de la Mel.

– Trec pe la prînz şi îţi fac un sandviş, spuse ea cînd Kane păru să se trezească. Zîmbi luminos.

– Te rog, rămîi. Cel puţin pînă te vindeci.

Privirile li se întîlniră. Cînd ea îi zîmbea astfel, simţea un gol în stomac. Se întrebă cum două surori se puteau deosebi atît de mult.

– Mulţumesc, zise el, promiţîndu-şi să fie mult mai tolerant cu Blair. Mi-ar plăcea.

– Dar *eu?* întrebă Blair, atrăgîndu-şi privirile celor trei asupra ei. Doar nu aveţi de gînd să mă lăsaţi *singură* cu *el.*

– Mi-e teamă că nu avem de ales, răspunse Wilton, apoi clipi spre Kane. Sună-mă la magazin dacă îţi dă de furcă.

Petals-n-Things era aşezat vizavi de strada cu primăria. Mel deschise uşa demodată de sticlă şi

trase frenetic de clopoţel.

– Acuşi, acuşi, ţipă asistenta lui Mel din camera din sapte.

– Eu sînt, replică Mel.

Eunice Jenkins apăru în prag purtînd colanţi croşetaţi, o bluză largă şi o vestă tricotată. Părul ei roşu, care era ciufulit, arăta de parcă se putea rupe sub greutatea cantităţii mari de fixativ. Ţinea un coş cu buchete de violete africane, roz şi albe. Prin contrast cu hainele ei, acestea erau aranjate cu gust.

– Ia ghici? spuse ea pe un ton conspirativ. Ed Higginbothom m-a sunat acasă, m-a sculat din pat ca să comande flori pentru nevastă-sa. Cred că se simte vinovat de prînzurile alea lungi pe care le ia cu secretara. Numai că acu' nu le mai spune secretare. Sînt asistente administrative.

Mel îşi puse geanta pe tejghea.

– Ce te face să crezi că domnul Higginbothom nu discută afaceri cu secretara sa în timpul meselor?

Eunice pufăi dezgustată.

– Ei, drăguţă, eu am fost căsătorită de trei ori. Presupun că ştiu cîte ceva despre bărbaţi şi ceea ce ştiu este că cei mai mulţi sînt nişte ordinare şi te vor înşela ori de cîte ori li se oferă ocazia.

– Ed şi Martha Higginbothom sînt un cuplu

fericit de douăzeci de ani. Nu cunosc un cuplu mai potrivit.

– De unde *ştii* că sînt fericiţi? De unde ştii că nu stau împreună fiindcă sînt legaţi cu cordonul ombilical? Sau poate că stau împreună de dragul copiilor.

Mel nu prea ştiu cum să răspundă. Eunice nu făcea un secret din faptul că ura bărbaţii şi că lua visurile de căsătorie ale lui Melanie drept naivitate copilărească.

Totuşi, se hotărî să nu-i spună lui Eunice despre Kane.

– Deci, cum merge treaba în dimineaţa asta? întrebă ea în schimb.

– Ştii că e prea devreme ca să-ţi spun. Dar cred că va merge greu faţă de cum a fost la Paşti şi la baluri. Ceea ce mă aduce la problema următoare. *De ce* eşti aici? Credeam c-o să-ţi petreci următoarele cîteva săptămîni redecorînd magazinul tatălui tău, în timp ce eu am grijă de acest local. Ce s-a întîmplat? Au trecut doar două zile.

– Ai crede că mi-a fost dor de tine? spuse Melanie, încă simţind nevoia să vorbească cu cineva despre Kane. Dar cu cine?

Eunice luă geanta lui Mel şi i-o înmînă.

– Nu. Ceea ce *cred* este că uneori te obse-

dează locul ăsta. Nu-ţi mai face griji. Spune-mi un lucru pe care *tu* îl poţi face şi eu nu.

Mei ştiu că nu era nici unul. Eunice fusese alături de ea din prima zi în care deschisese florăria, cu opt ani în urmă. Puteau fi total diferite ca personalităţi, dar amîndouă se pricepeau la flori.

– În regulă, plec, spuse ea, dorindu-şi ca Eunice să nu fie atît de necomunicativă uneori. Dar promiţi să mă suni dacă ai nevoie de mine?

– Ştii bine că da. Acum du-te!

Cînd Mel ajunse acasă pentru masa de prînz, îl găsi pe Kane stînd la masa din bucătărie cu ziarul deschis la pagina cu servicii. Arăta mulţumit.

– Deja mi-am aranjat două interviuri pentru mîine.

– Aşa repede? Crezi că o să fii în stare să mergi?

– Trebuie să fiu. Trei ani am aşteptat să-mi pun viaţa la punct. N-o să las o gleznă umflată să mă oprească.

Mel era bucuroasă să-i vadă atitudinea pozi-

tivă. Scoase ingredientele pentru sandvişuri.

– Unde este Blair?

El ridică din umeri şi se cufundă din nou în ziar.

– În camera ei, presupun. Cred că mă evită. Privi în sus spre Mei şi surîse. Tu ce crezi?

Mel fu tentată să-i spună că atunci cînd zîmbea aşa, era cel mai chipeş bărbat din lume.

– Blair este furioasă pe mine acum, spuse ea în schimb. N-o lăsa să se ia de tine.

– De ce este furioasă pe tine?

Ea se întinse după pîine.

– N-am stat prea mult împreună de cînd s-a întors. Am fost ba cu redecorarea magazinului, ba cu altceva. Ştiu că e deranjant pentru ea, dar şi-a ales cel mai prost moment să vină acasă. Totuşi, o să îmi *fac* timp pentru ea. Pot spune că e deprimată.

– Şi eu aş fi deprimat dacă aş dormi o zi întreagă, îi spuse Kane, împăturind ziarul şi punîndu-l deoparte. Prietenii nu o vizitează?

Mel chicoti.

– Vrei să spui *nătărăii locali,* aşa cum le spune Blair? Nu, ea nu are prieteni în Hardeeville. Îi înmînă o farfurie care conţinea două bologna, două sandvişuri cu brînză şi o mînă de cartofi chips. El îi mulţumi.

– Ce-i mai rău, este că nu are maşină şi nu a trebuit să-şi reînnoiască permisul de conducere de cînd este în New York. Ea oftă în timp ce îi turna o ceaşcă de ceai cu gheaţă. Aş vrea să o pot ajuta cu ceva. Nu-mi place să o văd atît de nefericită.

– Poate este timpul să nu mai faci pe mama.

– Nu fac pe mama, replică ea. Cum poţi gîndi aşa? De-abia ne cunoşti.

Kane îşi puse sandvişul jos şi luă o înghiţitură de ceai.

– Ai dreptate în privinţa asta, zise el. Dar nu trebuie să fiu cine ştie ce filozof ca să văd că te comporţi faţă de ea ca un părinte.

– Nu cumva eşti un psihiatru neştiut?

El scutură din cap.

– Am petrecut ceva timp alături de psihiatrul închisorii. De fapt, o dată sau de două ori pe săptămînă.

Mărturisirea lui o surprinse. Vocea i se înmuie.

– Şi ţi-a ajutat la ceva?

El ridică din umeri.

– Cred că da. Obişnuiam să fiu foarte nervos. Mi-am rupt pumnul în cîteva ziduri. Ca să nu mai spun de ferestre. O văzu clipind. Nu, nu e rău.

– De asta făceai jogging în miezul nopţii? Ca să-ţi descarci furia?

Privirile li se întîlniră. Expresia lui batjocoritoare se prelungi o clipă.

– Nu, furia nu avea nimic de-a face cu asta. Tu m-ai agitat.

Mei îl privi la rîndul ei pentru un moment, neştiind cum să răspundă. Ce *putea* spune? Că *şi ea* zăcuse gîndindu-se la el?

Decise că cea mai bună tactică era să schimbe subiectul.

– Mai vrei un sandviş?

Momentul fusese depăşit. Kane ştia că ea o făcuse intenţionat.

– Nu. Şi nu vreau să te ţii după coada mea cît stau aici. S-ar putea să nu cîştig cine ştie ce cursă vreo cîteva zile, dar sînt în stare să mă mişc pe aici.

– Cu cît mergi mai puţin, cu atît te vindeci mai repede.

– Şi pentru asta trebuie să amîn interviurile pînă mîine, spuse el. Se uită la ceasul de pe perete.

– Nu trebuie să te întorci la magazin? întrebă el, nevrînd să o oblige să stea cu el, cînd mai avea atîta treabă de făcut. Presupuse că avea mai multe obligaţii decît putea duce. Cînd ea încuviinţă din cap afirmativ, el continuă.

– Cum merge redecorarea?

Ea îşi înăbuşi dorinţa de a urla. Renunţase la dulgherul pe care îl angajase prin telefon, şi era în faza în care îi intervieva pe alţii. Singura problemă era că cereau prea mult şi nu începeau cu lunile.

– Sînt sigură că vom reuşi, spuse ea, nedînd nimic în vileag.

Mel cără farfuriile la chiuvetă şi luă pacheţelul pe care-l pregătise pentru tatăl ei.

– Ar trebui să mă întorc, îi spuse. Pe curînd. Îi simţi privirea aţintită asupra ei, în timp ce ieşea.

Capitolul 6

Mel verifică fiecare problemă cu multiplii simpli, să vadă dacă erau făcute corect.

– Foarte bine, Amy, îi spuse ea pistruiatei de opt anişori. Profesoara ta de matematică va fi încîntată.

Amy radia.

– Am bătut recordul astăzi. Domnişoara Robiins ne-a dat douăzeci şi cinci de probleme cu multipli şi am terminat prima. Am primit un cupon pentru două sandvişuri la *Salty Dog Sandwich,* şi directorul Barnes a anunţat tare prin megafon.

– Felicitări! Mel n-ar fi putut fi mai mîndră. Cînd o întîlnise pe Amy cu şase luni în urmă, era deprimată şi dărîmată de moartea mamei sale, cu un an în urmă. Şi notele ei avură de suferit. Mel hotărî că ea şi cu tatăl ei – cu care deja se întîlnise de cîteva ori – să procedeze cu răbdare în relaţia lor. Amy avea nevoie acum de un prieten mai mult decît orice.

– Bine, domnişoară Înţelepţica, spuse Mei. Ce alte teme mai ai?

– Trebuie să studiez pentru testul de dicţie.

– Îţi strig eu cuvintele în timp ce pregătesc caserola. Mel îşi privi ceasul de mînă, cînd se duse spre frigider. Harper o rugase să o ia pe Amy de la internat, astfel ca el să poată participa la şedinţa de lucru pînă la sfîrşit. Nu era prima dată cînd Mel făcea astfel, şi, cu siguranţă că nu se supăra pentru această mică favoare, dar astăzi era distrată din motive inexplicabile.

Kane plecase în dimineaţa asta, încă şchiopătînd şi ea îşi făcuse griji pentru el toată ziua.

Dacă nu găsise vreo slujbă? Dacă glezna i se umflase mai rău? Mel îi silabisi lui Amy cuvintele, în timp ce prepara o caserolă cu broccoli şi pui, şi o puse în cuptor să se coacă. Cînd Harper intră pe uşa din faţă, ea tocmai se pregătea să bage o încărcătură de prosoape în maşina de spălat. El

era la fel de blond ca şi fiica lui, deşi începuse să chelească. Era un bărbat distins şi arăta bine în costumul lui de serviciu. Cînd nu purta haină, se vedea că începuse să facă burtă.

Expresia de pe faţa lui o făcu pe Mei să se oprească.

– Harper, ce s-a întîmplat?

– Spune-mi că nu e adevărat, zise el direct. Mel încercă să îşi dea seama la ce se referea. Nu reuşi.

– Să-ţi spun că nu e adevărat ce, Harper?

– Spune-mi că nu ţii *cu adevărat* un fost deţinut în casă.

Mei ieşi de pe strada lui Harper cîteva minute mai tîrziu, după ce se asigură că Kane plecase, şi se îndreptă spre oraş, la o pensiune ieftină, unde cineva raportase un cîine vagabond. Cum opri la singurul semafor roşu din oraş, la intersecţia dintre tribunal şi florăria ei, rezistă dorinţei de a coborî şi de a o verifica pe Eunice, înainte ca aceasta să plece acasă. Asistenta ei ar fi acuzat-o din nou că este obsedată; apoi şi-ar fi petrecut următoarea jumătate de oră povestindu-i cît de

nenorociţi erau bărbaţii. Pe cît de mult o iubea pe Eunice şi îi aprecia silinţa, pe atît îi displăceau comentariile ei negative despre sexul opus.

În schimb se concentră asupra minunatelor flori de grădină care ornau pajiştea tribunalului. Fiind mult timp membră a *Clubului Grădinăreselor,* Mel asistase la selectarea şi plantarea florilor. Anul acesta dăduse urzicile şi buruienile cu limba-mării, şi efectul fusese uimitor.

Semaforul se schimbă, dar nu înainte ca Mel să observe o motocicletă masivă parcată în faţa tribunalului, şi un bărbat singur stînd alături pe o bancă. O roşeaţă caldă o năpădi la vederea lui. Parcă repede lîngă motocicletă; el părea cufundat în gînduri.

– Bună străine, strigă ea. Ce faci pe aici?

El îşi ridică privirea la sunetul vocii ei, apoi se lăsă să cadă greoi pe bancă. Deşi se bucură că o vede, îl prinsese într-o pasă proastă.

– Îmi odihnesc glezna, răspunse el.

– Cum e?

Deşi umflătura se retrăsese, încă era fragilă.

– Bine.

Mel încercă să-i citească expresia de pe faţă, dar nu putu. Luă loc lîngă el.

– Deci, cum ţi-a mers?

– Nimeni nu mă angajează.

– Adevărat? O surprindea să audă aşa ceva. Doar de dimineaţă îi vorbise de mai multe locuri, cele mai multe lîngă oraş, care sunau promiţător. Pînă şi familia Gould de la tipografie dăduse anunţ. Slujba ar fi fost perfectă pentru el.

– Nu fii atît de şocată, spuse Kane, citindu-i expresia de pe faţă. Ştii la fel de bine ca şi mine de ce nu mă angajează.

Mel îşi împreună strîns mîinile în poală. Ochii lui căprui erau stinşi şi se întrebă ce emoţie încerca să ascundă. Durere? Descurajare? Se mai întrebă unde învăţase să-şi ascundă sentimentele atît de bine.

– Ai fost absolvit de orice învinuire, Kane, spuse ea, neprefăcîndu-se că nu ştia *de ce* oamenii nu voiau să-l angajeze. Le-ai spus asta?

– Bineînţeles că le-am spus. Ştii ce? Nu contează. Faptul că am petrecut trei ani după gratii, înconjurat de violatori şi criminali, este îndeajuns ca să sperie lumea. Avea fălcile încordate, vocea dură.

– Pe mine şi pe tata nu ne-a speriat.

Privirea lui se înmuie, şi aproape că zîmbi.

– Nu sînt mulţi ca voi.

– Deci, ai găsit unde să stai? îl întrebă ea, privindu-i faţa întunecată încă o dată.

– Am fost la pensiunea despre care mi-ai

spus. Nici un loc liber. Nu ştiu dacă e adevărat, sau a fost numai praf în ochi. Am mai sunat la o serie de apartamente din ziar. Vor chiria pe o lună, plus bani depuşi la bancă pentru utilităţi.

– Şi ce ai de gînd să faci? spuse ea, simţindu-se la fel de frustrată.

– E un anunţ cu angajări temporare pentru constructori. Am întîlnire cu ei mîine dimineaţă la prima oră. Nu sînt aşa de încîntat, dar pînă se iveşte ceva la orizont, este bună şi asta.

– Ştii cum să prestezi o astfel de muncă?

– Ar trebui. Asta am făcut înainte să termin liceul.

– Ce-ai zice de tîmplărie? întrebă ea încrezătoare. O aripă întreagă are nevoie de rafturi noi.

El meditä o clipă.

– N-ar fi mai ieftin să pui rafturi prefabricate?

– Nu s-a potrivi cu restul magazinului şi îi va lua din nota rustică.

– Nu am scule.

– Avem noi tot ceea ce ne trebuie, spuse ea. Avem pînă şi un fierăstrău modern. Doar că eu şi tata nu prea ne pricepem la soiul ăsta de muncă. Ea se opri, vrînd să mai spună ceva.

– Îţi plătesc, bineînţeles, adăugă ea cînd el rămase tăcut. Şi poţi locui cu noi. Nu are rost să plăteşti pentru o locuinţă pînă cînd nu-ţi găseşti o

slujbă ca lumea.

– Dar restul familiei tale? Ce o să creadă despre un asemenea aranjament?

– Oh, tata va fi încîntat, desigur. Cît despre Blair... mă descurc eu cu ea. O s-o conving să mă lase să mă mut în camera ei ca tu să poţi sta într-a mea.

– Sînt sigur că acest fapt o va încînta odată ce-i spui că îl faci pentru mine, zise el acru.

– Kane, sînt cu adevărat disperată. Eu şi tata am dărîmat rafturile acum două zile. Acum ne-am oprit, fiindcă nu avem un tîmplar care să le refacă.

– Le fac eu, spuse el. Dar nu am nevoie de banii tăi. Îmi ajunge faptul că îmi oferi o locuinţă.

Cînd ea începu să protesteze, el continuă:

– În afară de asta, e tot ce pot face ca să mă revanşez pentru ceea ce ai făcut pentru mine. Rămase în picioare, de parcă discuţia ajunsese la final.

– Şi încă un lucru. S-ar putea să îmi iau liber o oră cînd şi cînd, dacă va trebui să merg la interviuri.

– Corect.

El întinse mîna ca pentru a pecetlui înţelegerea şi ea simţi un freamăt de emoţie cînd îşi puse mîna într-a lui. Era şi tulburător şi reconfortant.

– Eşti gata de drum? o întrebă, simţindu-se

mai bine.

– Întîi trebuie să mă opresc ca să iau un cîine.

– Încă unul vagabond?

– Unul mic.

El o surprinse, zîmbindu-i.

– Trebuie să fie amuzant. Îmi las motocicleta aici şi vin cu tine în maşină. O porniră spre maşină, Kane mergînd uşurel din cauza gleznei. Mel se simţea mai optimistă ca oricînd. Avea, în sfîrşit, pe cineva care să facă treabă la magazin şi n-o va costa o avere. Şi nu numai asta, dar îl va putea ajuta. Acest lucru conta pentru ea. Mai era doar un impediment. Îi va spune lui Harper că Kane s-a mutat din nou la ei.

Puiul de *Doberman* îşi dezveli dinţii şi începu să latre fioros, în timp ce Mei se apropia de el.

– Bun băiat, spuse ea calm. E-n regulă, băiete.

– Eu nu m-aş apropia mai mult, o avertiză Kane stînd la mai mulţi paşi depărtare în spatele ei. Arată la fel de prietenos ca un şarpe cu clopoţei.

– Oh, nu e atît de rău, nu-i aşa, băiete? întrebă Mel cîinele.

Se opri lîngă o femeie la cîţiva metri de pridvorul unde se afla animalul ghemuit, gata de atac. Se uitară lung unul la altul timp îndelungat, de parcă s-ar fi măsurat. Mel văzu că era îngrozitor de costeliv. Totuşi, nu-l făcea să arate neîngrijit.

Mel îşi împreună mîinile la piept şi aşteptă cîinele să se calmeze.

– În regulă, băiete, spuse ea. N-o să-ţi fac nici un rău. Ştiu că ţi-a fost greu zilele astea, cu moartea stăpînului tău şi toatea astea. Cîinele îşi dădu capul într-o parte, de parcă încerca să înţeleagă ce-i spunea ea.

Kane privi schimbul de priviri nerăbdător. Puşti fiind, fusese muşcat de un cîine mare, şi nu voia să repete evenimentul acum, la maturitate.

– Stăpînul lui a murit cu adevărat? întrebă el calm, nevrînd să incite animalul.

Ea încuviinţă din cap.

– Acum trei zile. Îl chema Elmer Dinobery. Cel mai rău om de pe faţa pămîntului. Şi bietul animal stă aici şi îl aşteaptă să se întoarcă mereu, deşi nu îmi pot imagina de ce.

Cîinele continuă s-o privescă atent. Mei băgă mîna în buzunar după un biscuite pentru cîini. Ţinea o cutie în maşină chiar din acest motiv. Punîndu-l la marginea verandei, făcu un pas înapoi şi aşteptă. Cîinele îl înhăţă precaut. Îl luă între dinţi

şi îl hăpăi de parcă s-ar fi temut să nu i-l ia cineva.

– Aşa băiatule, spuse Mel, băgînd mîna în buzunar după altul. Nu cred că eşti destul de bun să stai aici zi de zi şi să îţi aştepţi stăpînul, cînd el nu s-a purtat atît de drăguţ cu tine.

– Ce vrei să spui? întrebă Kane, nedezlipindu-şi ochii de pe animalul uriaş, plănuind ce să facă dacă se va repezi la Mel.

– Bătrînul Elmer l-a maltratat, zise ea. Femeia de vizavi mi-a spus tot soiul de lucruri oribile. Nu e de mirare că bietul cîine nu are încredere în nimeni. Îi dădu un alt biscuite. De data asta i-l luă chiar din mînă.

– Fii atentă, zise Kane. Chiar dacă animalul nu mai mîrîia, părul încă îi era zbîrlit pe spate.

Mel aşteptă pînă ce animalul termină de mîncat biscuiţii, apoi îi îngădui să-i lingă degetele. Timpul trecu foarte repede. Nu mai era atît de tensionat acum. Ea îl mîngîie uşurel pe cap, apoi îl atinse, vorbindu-i tot timpul pe un ton care-i inspira încredere. În cele din urmă, acesta începu să-şi fluture coada neagră.

Kane pur şl simplu privea.

– Mergi la o plimbare, amice? întrebă ea.

Deodată cîinele sări de pe verandă şi se îndreptă spre maşină, de parcă ar fi înţeles perfect. Lătra, fluturîndu-şi coada din nou, apoi aşteptă.

– Fir-aş al naibii, spuse Kane.

Nu la mult timp după ce ajunseră acasă, Mel şi Kane îşi dădură seama că se confruntau cu o dilemă referitor la ceea ce se va întîmpla cu cîinele.

– O să-l pui în ţarc lîngă ceilalţi cîini, nu? zise Kane, gîndindu-se la căţeluşi.

Mel se gîndi o clipă, apoi dispăru în garaj. Apăru cîteva minute mai tîrziu, ducînd un colac de frînghie, un ţăruş de metal şi un ciocan.

– Mă tem că o să-l leg. Vrei să baţi asta în pămînt lîngă stejarul înalt? Astfel va avea umbră din belşug.

În timp ce Kane bătea ţăruşul în pămînt, Mel puse celălalt capăt de gîtul cîinelui, în timp ce acesta răsufla puternic.

– În regulă, băiete, spuse ea. E o funie lungă şi o să te poţi mişca prin jur.

Kane legă celălalt capăt al funiei de ţăruş, iar Mel se duse grăbită în casă după mîncare şi apă.

Le puse în faţa animalului şi privi cum acesta înfuleca.

– Bietul de el! exclamă ea, păstrînd o distanţă respectuoasă cît el mîncă. N-aş putea spune cînd a mîncat ultima dată.

– Nu va fi uşor să-i găsim un cămin, nu? întrebă Kane, venind lîngă ea.

– Aici ai dreptate. Nimeni nu vrea să crească

un pui de *doberman* cu tupeu, cînd poate lua un cățeluș. Studie animalul. Ce nu înțeleg, este de ce s-a tot învîrtit prin jur cînd a fost maltratat. De ce n-a fugit?

Kane ridică din umeri.

– Poate crede că a meritat-o.

– Nimeni nu merită să fie maltratat.

Kane cugetă. Își aminti că, puști fiind, fusese bătut atît de mult de către tatăl său, încît credea că o merita. Trebuie să fi fost un puști rău, de vreme ce suportase atîta scandal. Apoi își dădu seama că și frații și surorile lui o luau pe coajă. Nu îl surprinse faptul că toți au șters-o de acasă cînd au devenit majori.

– Hăpăie ca un cal, spuse el schimbînd subiectul, ca să nu se mai gîndească la trecut și la faptul că nu-i mai văzuse pe unii dintre frații lui de aproape cincisprezece ani.

– Nimeni n-o să-l vrea. Are puține șanse, dacă vrei să știi părerea mea.

– Întotdeauna există o speranță, spuse ea cu convingere.

El o privi curios.

– Chiar și pentru o ființă jalnică, așa ca mine, domnișoară Abercrowbie?

– *În special* pentru tine.

Kane o cercetă, neștiind exact ce să spună.

Nu întîlnise niciodată pe cineva ca ea. De ce era atît de hotărîtă să-l salveze? Se pomeni înaintînd mai aproape de ea, vrînd să se uite mai bine în ochii aceia verzi. Străluceau ca nestematele. Avea o tentă sănătoasă.

– Mă priveşti lung, spuse ea uimită.

– Te supără?

– E jenant.

– De ce, din cauza tipului ăluia, Harper?

Ea ştia că Harper nu avea nimic de-a face cu asta.

– Fiindcă nu sînt obişnuită cu aşa ceva.

– Ar trebui să fii. *Ai fi* dacă ţi-ai scoate hainele astea demodate pe care le porţi, şi ţi-ai lăsa părul pe spate. Nu mai ai nevoie de ele, aşa cum nu mai ai nevoie nici de ochelarii ăia urîţi.

Ea se simţi jenată de faptul că îi criticase îmbrăcămintea.

– Regret că nu-ţi place cum mă îmbrac. Mă simt foarte bine aşa.

– Ştii ce cred? Cred că ţi-e frică să arăţi bine. Cine ştie, oamenii te-ar putea compara cu sora ta.

– E ridicol, nu poate fi vorba de comparaţie. Blair este frumoasă.

– Şi tu eşti.

Mel îşi dădu seama că îşi ţine respiraţia.

– E greu să fii închis trei ani. Presupun că un

bărbat i-ar spune orice unei femei ca să-i sucească minţile. Dar nu îmi place să fiu luată în balon, domnule Stoddard. Acum, dacă mă scuzi, trebuie să pregătesc cina.

Kane se întinse şi-o prinse de încheietura mîinii, oprind-o brusc.

– Hai să clarificăm un lucru, spuse el, cuvintele sunîndu-i concis şi răspicat. Nu spun şi nu fac nimic din ceea ce nu vreau, şi dacă umblam să mă culc cu cineva, te asigur că găseam vreo amatoare.

Ea nu se îndoia de acest lucru.

– Ce vrei de la mine, Kane? întrebă ea încurcată, ca să-l impresioneze.

– Eşti îndrăgostită de tipul ăla, Harper, cu care te vezi?

– Ce te interesează?

– O să mă intereseze.

Ea încercă să se elibereze, dar nu putu.

– E un om bun şi avem aceleaşi preocupări.

– Şi nu vezi ce-ai putea avea în comun cu un fost deţinut.

– N-am spus asta.

O trase mai aproape.

– Te trec fiori cînd faceţi dragoste?

Prima reacţie fu să-l pocnească. Ridică mîna, dar el i-o prinse.

– În mod sigur eşti sărit de pe fix, îi spuse ea.

Ea deschise gura în semn de protest şi el folosi acest prilej ca să-i captureze buzele şi să-şi cufunde limba înăuntru. O sărută lacom, avid, strivind-o de el, aşa că se excită repede. Mei se zbătu în braţele lui, dar nu fu chip să scape. În cele din urmă o eliberă.

Ruşinea o năpădi cînd el o privi lung, cu ochi negri, strălucitori. Nimeni, *niciodată* nu o sărutase astfel.

– Cine te crezi? îl întrebă, tremurînd din cap pînă în picioare. Cine îţi dă dreptul?

El îi zîmbi fermecător, dar tremura tot de dorinţa de a o poseda.

– Nimeni nu mi-a dat dreptul să te sărut. Am făcut-o fiindcă mi-am imaginat că ai nevoie să fii sărutată. Se opri şi o fixă cu intensitate.

– Şi dacă nu pleci acum, o să te sărut din nou.

– Te aştepţi să fac *ce?* întrebă Blair, de parcă i s-a cerut să danseze goală într-o grădină de zarzavat.

Mel se juca cu nasturii bluzei ei. Se aşteptase

ca Blair să fie supărată, dar nu să se aprindă ca para focului.

– Ţi-am spus că vreau să mă laşi să mă mut în camera ta doar cîteva zile, cît stă Kane în camera mea.

– De ce stă aici, Mel? Ţi-ai pierdut minţile complet?

– S-a oferit să ajute la redecoarea magazinului. Cel puţin îi putem asigura un loc unde să stea. În afară de asta, n-a avut norocul să găsească o locuinţă în oraş.

– O, îmi faci silă cu actul ăsta de caritate, spuse Blair dezgustată. Buna şi bătrîna Mel, întotdeauna ocupîndu-se de alţii. Ce e, nu ai timp niciodată pentru propria-ţi familie?

– Ce vrei de la mine, Blair? întrebă ea plictisită.

– Vreau să mă asculţi, asta vreau! Vreau să uiţi de Harper, de cîini şi de fostul deţinut şi să mă asculţi şi *pe mine,* aşa, pentru variaţie. Am nevoie de ajutorul tău acum.

– Ce ajutor, pentru numele lui Dumnezeu?

– Să iau cîteva decizii, asta-i tot. Blair ţipă. Lacrimile îi umplură ochii, şi şi-i şterse furioasă.

– Sînt speriată, Mel. Îngrozită. Cariera mea se duce de rîpă şi am nevoie de un sfat. Vreau să ştiu dacă ar trebui să renunţ complet şi să-i spun agentului meu să angajeze pe cineva mai plin de

entuziasm decît mine.

– Nu te pot sfătui în privinţa carierei.

Blair respiră adînc şi cu nesaţ.

– Şi vreau să ştiu ce să fac cu acest copil pe care îl port.

Mel îşi scutură capul.

– Ce?!

Sora ei mai mică izbucni în lacrimi şi se prăbuşi de-a latul patului.

– De-asta am venit acasă, ţipă ea, cuvintele fiindu-i înnăbuşite în pernă. Sînt însărcinată!

– Însărcinată! Mel se cufundă în pat alături de ea, apoi rămaseră într-o tăcere desăvîrşită.

– Nici măcar nu am ştiut că erai îndrăgostită de cineva, spuse ea după o clipă.

Blair gemu puternic, se răsuci pe spate şi îşi privi sora.

– Maturizează-te, îi spuse ea printre hohote.

Mel încercă încă o abordare sofisticată.

– Nu ai folosit prezervativ?

– Bineînţeles că am folosit prezervativ. Cred că nu era asigurat.

– În ce lună eşti?

Blair se ridică în şezut şi îşi şterse ochii.

– Şase săptămîni. Am stabilit o întrevedere ca să avortez în timp ce eram la New York, dar nu am putut să o fac. Acum îmi doresc să o fi făcut.

În viaţa mea nu m-am simţit mai rău ca acum.

Avortul era ultimul lucru pe care Mel dorea să-l dlscute cu sora sa.

– Dar tatăl copilului? întrebă ea în schimb. Ce zice de toate astea?

Blair pufăi dezgustată.

– El mi-a dat bani pentru avort. Spunea că mă priveşte personal dacă nu-l fac. În afară de asta, mai are deja doi copii. Se opri. Şi o soţie.

La început, Mei nu fu sigură că auzise bine. Era de neînţeles. Gheare îi pătrunseră în inimă. Se ascundea de adevăr.

– Cum se poate asta, Blair? întrebă ea, forţîndu-se să rămînă calmă.

Lacrimi calde umplură ochii lui Blair.

– O, Mel, tu chiar nu ştii nimic despre viaţă.

O obosea să tot audă cît de naivă era.

– De cînd constituie o mare filozofie a vieţii să te culci cu bărbatul altei femei? întrebă ea.

– N-am nevoie să-mi faci moralã. Ştiu că am greşit, dar tot eu voi plăti.

Mel rămase tăcută preţ de o clipă. Răul era deja făcut şi era timpul să acţioneze, nu să învinuiască.

– Urăsc ideea de a privi un bebeluş ca pe o pedeapsă. Cine ştie, un bebeluş poate ţi-ar putea schimba viaţa în bine.

Blair dădu ochii peste cap.

– Da, ei bine, încearcă să prezinţi un bikini cu un copil în pîntece.

– Ar trebui să renunţi un timp. N-o să fie sfîrşitul lumii.

Mel ştia că nu era aşa de simplu, dar trebuia să ia lucrurile cum erau. O să aibă luni întregi la dispoziţie ca să pună la punct detaliile.

– Am nevoie de timp ca să mă gîndesc, spuse Blair. Nu-i spune tatei despre asta acum.

– Desigur că nu.

– Pînă atunci nu te aştepta să fiu la fel de încîntată ca tine.

Mel oftă. Ştiind-o pe sora ei cum era, îşi imagina că îşi va face şi ei şi lor nişte zile cumplite.

– Deci nu te deranjează dacă mă mut la tine pentru un timp? o întrebă, ştiind că va trebui să suporte îndeaproape nefericirea surorii ei.

– Te poţi muta, mormăi Blair. Restul vieţii mele s-a dus naibii.

Mel îl conduse pe Kane în dormitor cînd se terminase cina. Deşi nu spusese nimic referitor la

sărut, se purta rece cu el şi spera că fusese clar mesajul cum că nu va mai tolera ceea ce se întîmplase ieri. Avea un ton protocolar.

– Am pus aşternuturi noi pe pat şi ţi-am făcut loc pentru haine în dulapul meu.

Kane studie încăperea în tăcere. Decorul ei verzui ca menta era liniştitor, patul cu patru picioare comod şi îmbietor.

– Mă simt al naibii de vinovat că ţi-am luat patul, zise el.

– E în regulă. Blair are două paturi alăturate în cameră, şi e de acord să mă mut cu ea. Nu era nevoie să adauge cît de nefericită era Blair cu perspectiva ei: se vedea că fata era îmbufnată, din moment ce refuza să vină la cină. Mel o să discute cu ea în privinţa regimului alimentar. Nu fiindcă Blair era însărcinată, ci pentru că nu mai putea continua să mănînce verdeţuri, ca iepurii.

– Am golit şi sertarul de sus, spuse ea arătînd spre birou. Îl poţi folosi cît stai aici.

– Mel?

– Dacă nu mai e nimic...

Kane apropie distanţa dintre ei.

– Îmi pare rău pentru sărut, spuse el, privindu-i obrajii roşii drept răspuns.

Ea privea undeva departe.

– Adică nu-mi pare rău fiindcă nu mi-ar fi

plăcut. Din contră, mi-a plăcut foarte mult. Nu ştiu ce mi-a venit.

Se lăsă o tăcere jenantă.

– Mă simt foarte protector faţă de tine din oarecare motive. Presupun că din cauza a tot ceea ce ai făcut pentru mine, pentru toate scrisorile pe care mi le-ai scris. Locul ăla era atît de rău, cum nu-ţi poţi imagina. Scrisorile tale mi-au redat, cumva, încrederea în oameni şi puterea de a lua ziua de la capăt. Cred că vreau să ştiu dacă eşti mulţumită cu viaţa ta.

Pe Mel, scuzele lui o atinseră la inimă.

– Îţi accept scuzele, Kane, şi îţi mulţumesc. Cît priveşte fericirea mea, sînt foarte mulţumită cu viaţa asta. Ştiu că probabil traiul alături de tatăl meu în toţi aceşti ani pare prostesc, dar asta mi-am dorit. Nu sînt o fire libertină, aşa ca Blair. Nu mi-am dorit niciodată să fac călătorii lungi, fiindcă mă simt fericită aici unde sînt.

– Şi tipul ăsta, Harper, îţi împărtăşeşte sentimentele?

– Da.

– Ce crede despre faptul că sînt aici?

– Nu ştie că te-ai întors.

– Eşti sigură că ar trebui să rămîn?

– Lasă-mă pe mine să mă ocup de Harper. Ea merse către uşă.

Kane o privi. Era înaltă şi se mişca graţios. Îl încînta să o privească mergînd. Dar nici pe jumătate pe cît îl încînta să o sărute.

– Noapte bună, Mel, spuse el tandru.

Ea îl zîmbi şi se strecură pe uşă.

Capitolul 7

Kane începu lucrul a doua zi, măsurînd totul cu atenţie ca să poată hotărî exact de cît de multă cherestea avea nevoie. Vechile rafturi fuseseră confecţionate din lemn de stejar, evident într-o perioadă în care cheresteaua era ieftină. Se decise asupra unui lemn nu prea scump, ştiind că odată ce va fi vopsit, oamenii nu vor sesiza diferenţa. În afară de asta, familia Abercrowbie nu era prea înstărită. Îşi închipui că vor aprecia economiile. După cîte se vedea, amînaseră să înlocuiască rafturile destul de mult timp.

– La ce te gîndeşti? întrebă Mel, păstrînd tăcerea cît timp Kane făcuse măsurătorile.

– Asta ne-ar trebui. Îi înmînă lista cu cele trebuincioase.

– Ne putem duce la magazinul de cherestea cu camionul tatei, spuse ea. Doar să iau cheile lui.

Odată aflaţi afară, Mei îi azvîrli cheile lui Kane.

– Mai ştii să conduci, nu?

El prinse cheile cu o mînă şi zîmbi.

– Unele lucruri nu se uită niciodată. Totuşi, era încă mişcat de faptul că avusese încredere ca el să conducă maşina tatălui său.

Ajunseră pe drum cîteva clipe mai tîrziu, Mel dîndu-i indicaţii cum să o ia spre magazinul de cherestea.

– Şi cum ai dormit azi-noapte? întrebă ea. Nu avuseseră ocazia să discute prea mult.

– Ai un pat foarte confortabil, spuse el, evitînd întrebarea. Nu dormise bine deloc. Presupuse că avea mintea prea încărcată. Şi visase iar. Ori de cîte ori închidea ochii, se visa în acel loc uitat de Dumnezeu şi se trezea plin de transpiraţie rece.

– Dar tu? o întrebă el, observînd cît de proaspătă arăta în puloverul alb de bumbac şi salopeta care-i venea ca turnată.

– Am dormit bine, răspunse ea. Mei fu cît pe ce să-i spună că Blair o ţinuse trează aproape

toată noaptea, spunîndu-i cît de mult îşi ura viaţa. Insistase ca Blair să mănînce un sandviş înainte să meargă la culcare, apoi auzise cum surorii ei i se făcuse rău în baie. Atunci se hotărî imediat să o ducă pe Blair la un doctor cu prima ocazie.

– Arăţi azi de parcă ai avea o mie şi una de gînduri, zise Kane, observînd cît de tăcută era.

Mel îi aruncă o privire. I-ar fi venit atît de uşor să-i fie prietenă dacă nu ar fi sărutat-o de acele cîteva ori! Aşa cum era, se pomenea atrasă de magnetismul evident dintre ei.

O înfricoşă pentru că sesizase o anumită nelinişte la el, indiferent de cît de nerăbdător era să-şi găsească o slujbă şi să se aşeze. Oare va fi mulţumit să-şi trăiască viaţa în Hardeeville, sau tînjea ca şi Blair, după lucruri mai mari?

– Cred că am o grămadă de lucruri în minte, spuse ea în cele din urmă.

– Vrei să vorbeşti despre ele?

Dorea să i se mărturisească, nu numai despre Blair, dar şi despre celelalte lucruri. Dorea să-i poată spune despre scrisorile nedeschise din şifonierul ei şi să-l facă să înţeleagă *de ce* le ascundea. Dorea să-i spună cît de emoţionată era de venirea bebeluşului, fie nepoată sau nepot, dar nici asta nu-i putea spune. Vina recurentă şi emoţia o făceau pachet de nervi.

– Nu pot vorbi despre asta chiar acum, răspunse ea. Îl privi. Dar crede-mă, cînd voi putea, vei fi primul căruia îi voi spune.

Gîndul acesta îl încălzi.

Magazinul de cherestea era ticsit de lume cînd ajunseră. Mel se duse direct spre tejgheaua la care Homer Bledsoe îi povestea cuiva despre noul ecran din fibră de sticlă pe care îl aveau în stoc. O văzu pe Mel şi îi zîmbi. Soţia lui Homer murise cu mai mulţi ani în urmă, şi nu făcea nici un secret din faptul că îşi căuta o nouă soţie. Problema era că locuia cu mama sa, o femeie prăpădită la vreo şaptezeci de ani, care se bîlbîia cînd refuza să se îmbrace. Nu era ceva neobişnuit ca vecinii să o vadă căutîndu-şi corespondenţa în chiloţi.

– Ce vînt te aduce pe aici, Mel? o întrebă. Ea îi întoarse zîmbetul.

– Cred că ai auzit că redecorăm. El încuviinţă din cap, iar ea îi înmînă lista.

– Trebuie să comand cherestea pentru rafturi. Făcu o pauză. Probabil că este necesar să discuţi cu cel care le construieşte. I-l prezentă pe Kane şi văzu cum zîmbetul lui Homer dispăru imediat. Mel nu se putu abţine să nu se întrebe de unde aflase aşa de repede despre Kane.

Homer studie lista, ridicîndu-şi privirea spre

Kane din cînd în cînd. Se întoarse spre Mel.

– Ştii, fiul lui Bernice Wyatt caută de lucru. Este un om de treabă cu o familie de întreţinut. Ţi-ar fi propus un preţ bun.

– E drăguţ din partea ta să-mi spui asta, Homer, dar domnul Stoddard a fost de acord să lucreze. Mai durează pînă ne vine rîndul?

Homer îşi privi ceasul de mînă, de parcă îşi dăduse brusc seama că trebuia să fie altundeva.

– Eram pe cale să plec la masă. După aceea mă întîlnesc cu cîţiva muncitori. Poate ai putea veni mîine din nou.

– De ce nu mă laşi să mă ocup eu de asta, spuse Kane, păşind uşor înainte. Nu avea de gînd să stea şi să se uite cum omul o refuza. Îşi sprijini ambele mîini pe tejghea, privindu-l pe Homer Bledsoe drept în ochi.

– Ai un sfert de oră la dispoziţie ca să rezolvi comanda, spuse el. Şi dacă trebuie, o să sar peste tejghea şi o să te asist.

– Kane! Faţa lui Mel luă foc. El o ignoră.

Mărul lui Adam din gîtul lui Homer începu să palpite. Fără să-şi ia ochii de la Kane, întinse mîna după telefonul de lîngă el.

– Am nevoie de o încărcătură de cherestea, spuse el în receptor. Îi citi lista omului de la celălalt capăt la firului. Cînd închise, se uită la Mel.

– Poţi trage maşina în spate şi îţi vor încărca. O să-ţi trimit nota de plată, dacă ţi-e totuna.

– Mulţumesc, Homer, spuse politicos.

Afară îl înfruntă pe Kane.

– Chiar trebuia să faci asta?

– Da. Şi o voi face şi a doua oară dacă uită bunele maniere.

Înapoindu-se la băcănia *Abercrowbie,* Kane începu să lucreze imediat, măsurînd laturile şi tăindu-le cu fierăstrăul electric al lui Wilton. Curînd fu ud de transpiraţie. În cele din urmă, îşi scoase tricoul şi îşi legă o banderolă roşie în jurul capului. Mel, încercînd să nu se uite la spatele lat care se încorda la fiecare mişcare a lui, făcea pe asistenta, ducîndu-se şi aducîndu-i ceea ce avea nevoie.

– Te pricepi bine la asta, spuse ea, observînd cît de eficient lucra, cum se ocupa de fiecare detaliu în parte. De ce nu te ţii de meseria asta?

El o privi.

– A intervenit închisoarea.

Ea roşi.

– Ce întrebare prostească!

El zîmbi.

– E-n regulă. De fapt, în închisoare urmam un curs prin corespondenţă. Arhitectură. Nu l-am terminat.

Păru dezamăgit.

– Ei bine, ştiu că orice ai face, vei face bine. Se îndepărtă înainte să-i vadă expresia de pe faţă.

Kane o privi plecînd. Era o femeie uimitoare. Îl uimea şi mai mult faptul că-i putea găsi atîtea calităţi, cînd nimeni altcineva nu-i găsise vreodată.

Mel plecă la scurt timp ca să meargă acasă şi să prepare nişte sandvişuri. O găsi pe sora ei încă dormind.

– Haide, Blair, nu poţi zace în pat toată ziua, spuse ea, scuturîndu-şi sora să o trezească. Trebuie să te scoli şi să mănînci.

– Nu mi-e foame. De cîte ori mănînc, mi se face rău.

– Aşa este întotdeauna la început, îi spuse Mel. Dar o să-ţi treacă şi mai tîrziu te vei simţi mai bine. Acum vino în bucătărie. O să-ţi prepar ceva.

Blair vru să iasă din cameră în pijama, apoi ezită.

– Unde-i criminalul?

Mel scoase un oftat de exasperare.

– Kane lucrează la magazin şi nu este un criminal. Acum, ce-ai dori la micul dejun?

– Cafea şi pesmeţi.

Mel intră în bucătărie şi se îndreptă direct spre frigider. Blair o urmă mocăindu-se.

– Ăsta nu este un mic dejun pentru o viitoare mamă, spuse ea, întrebîndu-se cum va avea Blair grijă de copil, cînd nu putea avea de ea. Se întinse după cofrajul de ouă.

Blair se cutremură cînd Mel puse farfuria cu ouă crude pe care apoi le prăji în faţa ei.

– O să te simţi mult mai bine după ce mănînci, îi promise Mel, traversînd bucătăria încă o dată, ca să facă sandvişurile pe care să le ia cu ea. Şi vreau să-l suni pe doctorul Hadley pentru o vizită, după ce termini de mîncat.

Blair părea tulburată.

– Şi dacă-i spune lui tata?

– Nu poate discuta cu nimeni despre un pacient fără aprobarea acestuia. În afară de asta, tata tot o să afle mai devreme sau mai tîrziu.

– N-o să-l spun, zise Blair, luînd o înghiţitură mică din omletă. Trebuie să o faci tu.

Mel oftă.

– În regulă, o fac eu.

– Cum ai de gînd să-i spui?

– Nu ştiu deocamdată. În primul rînd, mergem

la doctor şi vedem dacă eşti bine.

– Mai ştie altcineva?

– Bineînţeles că nu. N-o să-i spun lui Kane fără permisiunea ta.

Blair îi aruncă o privire hazlie.

– Nu mă referem la Kane, vorbeam despre Harper.

Mel se simţi ca o proastă. Desigur, cineva putea crede că ea i se mărturisea unui om cu care se vedea de luni de zile, faţă de Kane care se afla aici doar de trei zile.

Blair muşcă din pesmetul ei şi îl mestecă.

– Nu mai contează, dar nu vreau să-i spui tatei despre faptul că tatăl copilului meu este căsătorit, şi aşa mai departe.

Mel întîlni privirea surorii ei.

– Cu siguranţă, nu ai de ce să-ţi faci griji în privinţa *asta,* spuse ea răspicat. Nu m-am gîndit să-i spun.

– Mă urăşti, nu?

Mel era prea plictisită de întrebările ei. Uneori sora ei putea fi chiar copilăroasă.

– Nu, nu te urăsc, Blair. Dar mă dezamăgeşti. Credeam că o să judeci bine.

– Slăbeşte-mă, Mel. Nu am verificat pregătirea individului şi nici nu am testat dacă suferă de vreo boală venerică, aşa cum ai făcut tu. Nu sînt ca

tine şi nu voi fi niciodată. Tu întotdeauna ai spus şi ai făcut ceea ce trebuie. Tu întotdeauna ştii răspunsurile la toate întrebările. Tata asculta tot ce-i spuneai. Şi încă mai ascultă. De ceea ce i-aş spune eu, nici măcar nu i-ar păsa.

– Nu este adevărat, spuse Mel, înfruntîndu-şi sora încă o dată. Tu ai fost mereu centrul atenţiei. Cea mai populară fată din Hardeeville High.

– Am fost cea mai *uşuratică* fată din Hardeeville High.

– Termină. Faţa lui Mel se aprinse.

– Nu te arăta atît de şocată, sora mea mai mare. În afară de asta, sînt sigură că ai auzit zvonurile.

Mel îngrămădi sandvişurile într-o pungă, cu mîini tremurînde. Desigur, ştiuse că sora ei era atît de populară cu băieţii. Dar nu voise să recunoască, pentru că ar fi trebuit să îşi accepte partea de vină. La urma urmei, ea o crescuse pe Blair, în ciuda faptului că era mai mare doar cu cîţiva ani decît ea.

– Nu ştiu de ce pomeneşti de asta *acum,* spuse Mel, simţind că era pe cale să plîngă.

– Ca să-ţi arăt cît de diferite sîntem şi de ce nu mă simt confortabil în propria-mi casă, zise Blair. Motivul pentru care stai cu tata este că îi semeni. Eu semăn mai mult cu mama.

Ochii lui Mel străluceau de lacrimi.

– Mă surprinde că ţi-o aminteşti, spuse ea calm. Erai atît de mică.

– Bineînţeles că mi-o amintesc. Ea m-a învăţat să dansez. Ea obişnuia să-mi prindă funde de satin în păr. Blair privi visătoare. Iar în dimineţile reci mă urcam în pat şi ne strîngeam în braţe pînă cînd soba aia veche încălzea casa. Îşi împinse farfuria deoparte.

Mei se duse spre ea, îi luă ambele mîini între ale sale şi îngenunche într-un picior.

– Blair, îmi pare nespus de rău. Am încercat atît de mult să mam grijă de tine cînd ea ne-a părăsit, dar ştiu că nu a fost acelaşi lucru. Se opri şi înghiţi în sec. O să încerc să fiu aici lîngă tine acum, da? Eu te duc la doctor cînd stabileşti întîlnirea. Apoi, mai încolo, mergem să facem cumpărături la noul magazin *Pelzer.* Ne putem uita după scutece şi după cîteva rochii de gravidă pentru tine. Vorbea atît de repede, încît trebui să se oprească şl să respire. Vina o făcea să fie aşa, presupuse ea. Vina pentru că ştia unde să o găsească pe mama lor şi nu divulgase acest lucru.

– Vreau să mă întind un pic, spuse Blair, arătînd brusc obosită. Ouăle alea nu mi-au picat bine.

– Stabileşti întrevederea cu doctorul? întrebă Mel.

– După ce trag un pui de somn, îi spuse Blair, şi dispăru în hol.

– Eşti cufundată rău în gînduri în după-amiaza asta, spuse Wilton, în timp ce Mel îşi mînca sandvişul în tăcere. La ce te gîndeşti?

Mel zîmbi forţat, deşi nu avea chef. Cum să-i răspundă sincer şi să-i spună ce se întîmpla cu Blair? Wilton ar fi fost terminat la gîndul că fiica lui era însărcinată fără să fie căsătorită.

– La nimic deosebit, spuse ea în final.

– Îi lipseşte florăria, îi spuse Wilton lui Kane. N-am mai văzut pe cineva căruia să-i placă aşa de mult ceea ce face, ca lui Mel. E ruşinos că trebuie să plece de acolo ca să-l ajute pe bătrînul ei tată să cureţe magazinul.

– Nu mă supăra, zise Mei. În afară de asta, Eunice este încîntată să conducă magazinul.

Wilton deschise gura să zică ceva, dar o închise la loc atunci cînd Harper Beckwood deschise uşa de la intrare şi păşi înăuntru.

– Harper, băiete, ai picat tocmai la ţanc pentru cină, îi strigă el în întîmpinare.

– Bună ziua, domnule Abercrowbie, spuse Harper dînd din cap rigid. Deşi Wilton îi spusese în mod repetat să-i spună pe numele mic, Harper insista asupra formalităţii.

– Bună, Mel, spuse el. Privirea îi rătăci asupra lui Kane şi pe faţă i se întipări o profundă expresie de dezgust, înainte să-şi îndrepte atenţia spre Mei.

– Aş vrea să discutăm afară, îi zise acesteia.

Mei dădu din cap în semn că da, şi se ridică, reînvelindu-şi sandvişul şi punîndu-l pe tejghea înainte să-şi croiască drum spre uşă. Nu putea să nu se întrebe ce dorea Harper să-i spună, şi să nu poată fi auzit de ceilalţi; apoi îi aruncă o privire îngrijorată de parcă îşi aminti de fiica lui.

– S-a întîmplat ceva cu Amy? întrebă ea, urmîndu-l afară.

– Amy este bine. Harper nu scoase o vorbă pînă cînd nu ajunseră afară.

– Credeam că ai spus că a plecat.

– Vrei să spui, Kane? Ah, deci asta era. Doamne, Harper, veştile circulă atît de repede în oraşul ăsta.

– Mi-ai spus că a plecat, Mei. M-ai minţit.

– Nu te-am minţit. *Plecase,* dar l-am invitat să se întoarcă fiindcă nu a găsit unde să stea. Aveam de gînd să-ţi spun vineri seara, cînd cinam împreună.

– De ce, Mel? Harper arăta obosit. De ce te simţi responsabilă pentru el? De ce *insişti* să mă faci să arăt ca un prost în faţa celor din oraş?

Mel rămase perplexă.

– Cum te fac să arăţi ca un prost?

– Fiindcă am avut o înţelegere, iar tu îţi petreci timpul cu bărbatul ăsta. I-ai deschis pînă şi casa. Şi nu că e doar bărbat, dar pe deasupra mai e şi fost deţinut. Nu pot suporta, Mel. Am încercat să fiu răbdător cu tine, dar de data asta ai mers prea departe.

– Harper, dacă măcar i-ai acorda o şansă lui Kane, cît de cît, spuse ea pe un ton rugător. El doar încearcă să o pornească în viaţă cu dreptul. Vino la cină duminică. Întîlneşte-te cu el.

El o privi de parcă era nebună.

– Sugerezi să-mi aduc fiica de opt ani în preajma unui criminal de drept comun? spuse el, nevenindu-i că creadă.

– O să mă prefac că nu am auzit, Harper.

El îşi încrucişă braţele le piept şi o privi.

– Poate într-adevăr ai nevoie să te gîndeşti la ceea ce ai nevoie de la viaţă. Poate că nu pe mine şi pe Amy.

– N-o băga pe Amy aici, spuse ea. Nu mă cert cu ea.

– E fiica mea, trebuie să o amestec. S-a ataşat

foarte mult de tine. A suferit deja o dată. Nu vreau să o mai văd suferind şi a doua oară.

Inima lui Mel se înmuie la gîndul că relaţia ei cu Amy s-ar putea strica în vreun fel. În acelaşi timp, nu-i putea permite lui Harper să se folosească de Amy ca de o unealtă.

– Ai dreptate, Harper, poate că îmi trebuie un timp de gîndire, spuse ea.

El păru surprins, apoi renunţă.

– Sună-mă cînd îţi vii în fire.

Mei îl privi plecînd cu maşina, scîrţîind roţile într-un fel care nu îi era caracteristic. Ochii i se umplură de lacrimi, dar era decisă să nu plîngă. Dacă Harper credea că ea avea să forţeze o decizie pe care o simţea ca fiind bună, atunci mai trebuia să înveţe multe despre ea. Totuşi, o durea gîndul că ar putea-o îndepărta pe Amy de ea. Uşa magazinului se deschise şi Kane se grăbi să iasă. O privi şi îşi dădu seama că se întîmplase ceva rău.

– Te simţi bine?

Ea nu fu în stare să-i răspundă şi dădu afirmativ din cap.

– Nu te-a lovit, nu? întrebă el repede. Dacă doar ar ridica mîna la tine...

Mei îl privi.

– Bineînţeles că nu m-a lovit, spuse ea. Harper

nu e genul ăsta. Se opri, observînd privirea periculoasă din ochii lui.

– Şi apoi ce-ai fi făcut, l-ai fi bătut? Asta este soluţia ta pentru orice?

Kane se înfurie brusc.

– Da, dacă prind un bărbat lovind o femeie. Te deranjează?

– Nu poţi rezolva problemele lumii cu pumnii, Kane. Sau ameninţînd, adăugă ea, gîndindu-se la scena cu Homer Bledsoe.

Kane o studie o clipă, simţindu-se acum ca un idiot că ameninţase magazinul ca să o apere. Nu mai întîlnise pe cineva ca ea. Crescînd cu un tată care era iute la mînie, Kane nu ştia cum să se poarte cu făptura asta gingaşă care nu s-ar fi gîndit vreodată să jignească o altă persoană. Avea alte moduri de a-şi arăta iritarea: o privire rece, o schimbare a tonului – şi erau la fel de eficiente ca şi cele ale tatălui său.

Dorea să ştie cum de reuşea.

– Harper e supărat din cauza mea? întrebă el în final.

– E supărat fiindcă nu am făcut aşa cum a zis el, răspunse ea ambiguu, în mod deliberat.

– Ar fi mai bine dacă aş pleca.

– Nu. Mei se răsuci spre el. Gîndul că ar putea pleca o deranja mai mult decît putea recunoaşte.

– Nu mă pot schimba din cine şi ce sînt numai ca să-i fac fericiţi pe alţii, Kane. Cu cît Harper îşi dădea seama de asta mai repede, cu atît mai bine.

– N-am vrut să-ţi cauzez neplăceri. Spune un cuvînt şi am fugit de aici.

Ea zîmbi, îi luă mîna şi i-o strînse.

– Ştiu. Dar atunci ce m-aş face? În momentul de faţă eşti singurul meu prieten.

Capitolul 8

După mai multe zile, Mel sosi acasă şi o găsi pe Blair în bucătărie, pregătind o salată mare. Masa fusese deja aranjată şi carnea de hamburgeri pusă în plăcinte, gata să fie băgată în cuptor.

– Cred că te simţi mai bine, spuse Mel, observînd că Blair se îmbrăcase şi se machiase.

– Mult mai bine, spuse ea. Am aranjat pînă şi întrevederea cu doctorul. Mă consultă săptămîna viitoare.

– Bine. Mel ştia că ar trebui să fie mult mai entuziasmată. La urma urmei, asta era o întîlnire

rapidă. Totuşi o îngrijora Blair şi faptul că se simţise rău în cea mai mare parte a timpului.

– O, şi ghici ce? Agentul meu m-a sunat azi. Ai auzit de *Wave Wine Cooler?*

Mel scutură din cap.

– Nu.

– Ei bine, patronul locuieşte în Biloxi şi este interesat să găsească pe cineva din Mississippi care să apară în reclamele lui. Vizionarea are loc mîine dimineaţă, şi am de gînd să merg acolo.

– Cum o să te duci la Biloxi? întrebă Mei. Nici măcar nu ai maşină. Şi nu numai atît, dar nici nu ştii să conduci.

– Mergi tu cu mine.

Modul în care o spuse o deranjă pe Mei. Dar ce, era o noutate? Blair se aştepta întotdeauna ca ea să fie prezentă oricînd avea ea nevoie. Şi era.

– Nu te pot duce. Mîine eu şi tata vopsim rafturile. I-am promis lui Amy să fiu la recitalul ei. M-a anunţat cu săptămîni în urmă.

– Nu crezi că asta e mai important decît recitalul de dans al unui copil? replică Blair furioasă.

Wilton îşi găsi să intre în acel moment pe uşa din spate cu Kane după el.

– Ce se întîmplă? întrebă el în momentul în care cerceta faţa încruntată a lui Blair.

– Mel refuză să mă ducă la Biloxi ca să pot da

probă pentru reclame, spuse ea, aruncîndu-i surorii ei o privire acuzatoare. Ar putea fi marea mea şansă.

– Cînd trebuie să fii acolo? întrebă Wilton.

– Mîine.

– E destul de scurt timpul, spuse el. Se duse la chivuetă şi se spălă pe mîini. Nu ştiu, Blair. Nu-mi place ideea să mergeţi voi, fetele, singure pe autostradă. Dacă maşina lui Mel se strică? Cît trebuie să stai acolo?

– Pot veni chiar după vizionare.

– Hmmm. E mult de condus. Şi apoi Mel şi-a spart ochelarii. Are nevoie de ei la volan. Şi are probleme cu vederea pe timp de noapte.

– O, pentru numele lui Dumnezeu! exclamă Blair. Doar nu o rog să mă ducă la celălalt capăt al pămîntului. Biloxi este doar la trei ore depărtare de aici.

Kane păşi în faţă.

– Aş putea s-o duc eu.

– Tu! Blair pufăi. *Asta* da idee.

Kane îi ignoră replica sarcastică şi îşi îndreptă atenţia spre Wilton.

– Obişnuiam să conduc optsprezece ore, spuse el. Am performanţă de conducător.

– Nu performanţa ta de conducător mă îngrijorează, spuse Blair. Mă preocupă mai mult ca-

zierul tău.

Kane o fixă furios.

– Blair, de-ajuns! spuse Wilton atît de tare, încît tresăriră cu toţii. *Nu* admit să-i vorbeşti astfel unui musafir în casa noastră. Îl studie pe Kane pentru o clipă.

– Ne-ai ajuta mult, băiete, dacă ai face asta. Astfel, eu şi Mel vom putea vopsi rafturile şi am fi pregătiţi să ne apucăm de lucru în zona vitrinelor frigorifice cînd te întorci. Ştii cum să manevrezi vechea mea camionetă.

Lui Blair i se scurse culoarea din obraji.

– Tată, doar nu vrei să spui că o să merg tot drumul pînă la Biloxi în camioneta ta lipsită de aer condiţionat.

– Atunci ia maşina mea, spuse Mel. Va fi mult mai confortabil.

Kane îi zîmbi.

– Promit să fiu atent. Se răsuci spre Blair. Dacă mai crîcneşti, îmi retrag oferta şi te las să mergi pe jos. Expresia de pe faţa lui trebuie să o fi convins pe femeia care nu mai scoase un sunet.

Kane şi cu Blair plecară dimineaţa devreme. Mel împachetă sandvişurile şi un termos cu cafea şi le duse în maşină. Apoi o trase pe Blair deoparte.

– Să mănînci ceva. Îi spuse ea, văzînd că i se făcuse rău în baie. Din fericire, Wilton dormea şi nu o auzise. Sînt sigură că ai stomacul gol.

– O să încerc. Blair îşi puse echipamentul şi trusa de machiaj pe bancheta din spate. Plănuise să închirieze o cameră cînd va ajunge la Biloxi, ca să se poată farda şi schimba pentru vizionare. Pentru moment, arăta destul de palidă.

– Eşti gata? o întrebă Kane, evident nervos că lua totul asupra lui. Nu-şi vorbiseră unul altuia din noaptea trecută.

Blair încuviinţă din cap şi intră tăcută în maşină. Părea resemnată. În timp ce Mel îi privea plecînd, se ruga ca Blair să fie amabilă cu Kane. Mei şi cu Wilton plecară la magazin o oră mai tîrziu şi îşi petrecură toată ziua vopsind rafturile puse de Kane.

– Arată destul de bine, spuse Mel odată ce terminară treaba şi începu să cureţe pe acolo. O să le aşezăm noi mîine.

Wilton încuviinţă mîndru.

– N-o să le mai las să se deterioreze, promise el.

Ajunseră acasă cu puţin timp înainte de ora cinci. După ce Mei făcu un duş şi înlătură toată vopseaua de pe ea, pregăti o masă uşoară iar Wilton făcea curat.

– La ora opt trebuie să fiu la recitalul de dans al lui Amy, îi spuse ea tatălui său. Ai vrea să vii? Ştia cît de apropiat era tatăl ei de Amy.

– Nu, nu vreau să mă ţin după tine şi după Harper.

Mei îi evită privirea.

– Eu şi Harper nu vom sta împreună. De fapt, nici măcar nu ştie că vin.

Wilton păru surprins.

– V-aţi certat?

– Ai putea spune că am avut un fel de neînţelegere. Sînt sigură că totul va fi în ordine, dar asta nu mă va opri să mă duc la recital. Acum două săptămîni i-am promis lui Amy să mă duc, aşa că voi fi acolo.

– În cazul ăsta, sînt fericit să te însoţesc.

Sala de dans unde Amy lua lecţii de balet era ticsită de părinţi mîndri, care stăteau pe scaunele

rabatabile înşirate de-a lungul unui perete. Mel, care stătea cu tatăl ei pe rîndul din spate, reuşise să le facă mai multe poze dansatoarelor. Cînd recitalul se încheie şi copiii fură aplaudaţi frenetic, Amy se năpusti asupra lui Mel şi o îmbrăţişă.

– Ştiam că vei veni, spuse ea. Tata spunea că n-o să poţi, dar eu ştiam că te vei ţine de cuvînt.

Harper, aflat în primul rînd, păru surprins să-i vadă pe Mel şi pe tatăl ei.

– Nu v-am văzut intrînd, spuse el rigid.

– Doar nu credeai că o să pierd primul recital al lui Amy, nu? zise ea, sperînd să-l facă să se simtă prost fiindcă îi sugerase aşa ceva fiicei lui.

– Eşti atît de ocupată cu *celelalte lucruri,* încît nu credeam că o să-ţi faci timp.

– Întotdeauna îmi găsesc timp pentru lucrurile care sînt importante pentru mine. Mei îi întoarse spatele lui Harper ca să se uite la Amy.

– Ţi-am adus o mică atenţie, zise ea, căutînd în geantă după cutia micuţă, înfăşurată în hîrtie roz. Ca să sărbătorim recitalul tău.

Amy luă cutia nerăbdătoare.

– Pot să o deschid acum?

– Sigur că da, replică Mei.

Fata rupse ambalajul şi deschise cutia.

– Uite, tată, o brăţară încîntătoare cu o balerină! Amy se aruncă în braţele lui Mei şi o strînse

puternic.

– O, mulţumesc, zise ea. Întotdeauna mi-am dorit una. Vrei să mi-o pui?

Mel îi dădu geanta ei lui Wilton, ca să poată prinde brăţara la mîna fetei. Se îmbrăţişară încă o dată şi Mei fu mişcată aproape pînă la lacrimi de bucuria lui Amy.

– Ei, cred că e timpul să mergem, spuse ea în cele din urmă, dorindu-şi ca lucrurile să nu fi fost aşa de încordate între ea şi Harper.

– Nu-mi spune că te joci de-a vardistul în seara asta, spuse el, aplecîndu-se să-i spună ceva la ureche.

Mel îşi simţi obrajii arzînd de furie, dar zîmbi de dragul lui Amy. „Du-te dracului, Harper", zise Mel abia şoptit, luîndu-l pe Wilton de braţ şi conducîndu-l spre ieşire.

Douăzeci de minute mai tîrziu, cînd intrară în casă, telefonul suna. Mel ajunse la el împleticindu-se.

– Tu eşti, Mel? întrebă Kane de la celălalt capăt al firului. Doamne, sun de aproape două ore.

– Ce s-a întîmplat? întrebă ea, sesizîndu-i panica din voce.

– E vorba de Blair.

– Ce s-a întîmplat? zise ea, bănuind ceva rău.

– Chiar cînd încărcam bagajele ca să venim

spre casă, a început să aibă dureri şi... hemoragie.

– O, nu, spuse Mel. Cuvintele ei îl făcură pe Wilton care era aproape, să se încrunte.

– Am dus-o la urgenţă. Se opri ca să respire adînc. Am auzit-o pe Blair spunîndu-le că e gravidă şi că durerile o ţinuseră toată ziua.

Mel se lăsă să cadă în scaunul de lîngă telefon. Îşi ridică privirea.

– E la spital, dar o să fie bine. Îţi spun într-o clipă. Îşi îndreptă atenţia spre Kane.

– Bine, dă-mi adresa şi numele spitalului, spuse ea. Luăm repede nişte schimburi şi venim acolo în trei ore. Cînd ea puse receptorul jos, Wilton se plimba ca un leu în cuşcă. Se opri şi o privi.

– Ce se întîmplă, Melanie? întrebă el, spunîndu-i pe numele întreg, aşa cum făcea cînd era supărat.

– Ai răbdare, tata. O să-ţi explic totul în camion.

Era aproape ora unu noaptea cînd Wilton parca maşina în faţa spitalului din Biloxi. Mel observă

cît de obosit arăta. Suportase bine veştile.

– Ţi-e bine? întrebă ea calm.

El încuviinţă din cap, deşi nu o privi.

– Sînt doar furios acum, spuse el. Mă întreb de ce tatăl copilului nu este aici ca să o ţină pe fiica mea de mînă în încercarea asta grea.

– Blair spune că au terminat, zise Mel, hotărînd că o minciună albă tot era mai bună decît adevărul crud în cazul ăsta. Cred că Blair are nevoie acum de dragostea şi înţelegerea familiei. Wilton arăta de parcă îi venea să plîngă.

– Ai dreptate. Sînt sigură că Blair se simte destul de prost după cele întîmplate.

Mel îşi luă tatăl de mînă şi intrară în camera de gardă. Îl găsiră pe Kane imediat. Părea uşurat să-i vadă.

– A pierdut copilul, spuse el după o clipă, dar doctorul ne-a asigurat că ea o să se refacă.

– Vreau s-o văd, le spuse Wilton, arătînd foarte zguduit de veşti.

Deşi orele de vizită se sfîrşiră de cîtva timp, una dintre asistente le permise lui Mei şi lui Wilton să intre în salonul lui Blair ca să arunce o privire.

– E sedată, le spuse femeia. Mă aştept să se trezească de-abia mîine dimineaţă.

În timp ce în salon, o Mel înlăcrimată luă mîna surorii ei în mîna ei, întrebîndu-se cum o să su-

porte Blair pierderea copilului, cum vor trece ea şi tatăl ei peste asta. Îşi privi sora, dorindu-şi să o ia în braţe şi să o aline, ca atunci cînd erau mici. Spre surprinderea ei, Blair deschise ochii.

– Ai venit? întrebă ea şoptit. Tata e cu tine?

– Sînt chiar aici, iubito, spuse Wilton ocolind cealaltă latură a patului.

Blair închise ochii.

– Cred că nu mai trebuie să ţin secret.

– Îmi pare rău, Blair, spuse Mel aplecîndu-se mai aproape de ea. Cu adevărat îmi pare rău. Dar o să mai poţi avea copii.

– Doctorul spune că te vom putea lua acasă peste cîteva zile, zise Wilton, ochii înroşindu-i-se din nou.

Blair nu părea să asculte.

– Nu vreau să mă mai gîndesc la asta, zise ea. Vreau să-mi continui viaţa... de parcă nimic nu s-ar fi întîmplat. Se opri. Ai auzit veştile bune? Am fost aleasă ca să fac reclamă la *Wave Wine Cooler*. Aşa că vezi, n-am ratat ziua complet.

Închise ochii şi adormi, înainte să poată vedea expresia năucită de pe faţa lui Mel.

Cînd Mel şi cu tatăl ei se întoarseră în hol, îl găsiră pe Kane aşteptînd nervos.

– E totul în regulă? întrebă el.

– E bine, îi răspunse Mel. Am discutat cu sora

mea timp de o clipă. O să dureze cîteva zile pînă cînd o să se refacă. Mei îl văzu pe Kane ţinînd în mînă o ceaşcă de cafea.

– Mai e deschisă cofetăria la ora asta?

– Nu, am luat-o dintr-un automat de pe hol. Vrei o ceaşcă?

Mel încuviinţă din cap şi se uită la Wilton.

– Mă duc după cafea. Vrei?

El negă.

– Nu, cred că mă voi relaxa un pic în scaunul ăla de acolo. Duceţi-vă voi.

Mel şi Kane o porniră de-a lungul holului, unul lîngă celălalt. Podeaua lucea de cît fusese lustruită, şi peste tot mirosea a dezinfectant. El o luă de mînă, iar atingerea lui o alină pe Mel. Cînd ajunsese să se bazeze astfel pe el? El începu să vorbească primul.

– Ştiai că era însărcinată?

Mel dădu din cap în semn că da.

– Tocmai aflasem. Tot încercam să găsesc o modalitate ca să-i spun tatei. Din nefericire, am luat decizia aseară, cînd m-ai sunat.

– M-a speriat ca naiba, mărturisi Kane. La început n-am ştiut ce să fac. Mel îi mîngîie mîna încurajator. Era fierbinte şi solid, iar ea era mulţumită să-l aibă aici. Se integrase în familie doar într-o săptămînă.

– Ai făcut bine aducînd-o aici.

Păşiră într-o cameră mică, unde se găseau diferite băuturi răcoritoare şi automate. Mel îşi deschise poşeta. El introduse moneda.

– Cum vrei cafeaua?

– Cu frişcă şi cu zahăr, te rog. Îl privi făcînd selecţia: un pahar de hîrtie căzu în tăviţă şi fu umplut. El îl luă, i-l înmînă, iar ea îi mulţumi.

– Vrei să o bei aici? o întrebă.

Ea încuviinţă.

– Poate o să poată trage un pui de somn dacă nu stăm lîngă el. Aleseră o masă dintr-un colţ, înconjurată de scaune din plastic dur. Mei sorbea din cafea, tăcută.

– Presupun că o să trebuiască să mai stăm în Biloxi cîteva zile, spuse ea. Bine că mi-am luat un schimb de haine. Dumnezeu ştie *unde* o să stau. Cînd ne-am oprit să facem plinul, un tip spunea că în oraş se afla o convenţie.

– Ştii, Blair deja are o cameră aici, îi spuse Kane. A plătit pentru o seară, dar plănuise să o folosească doar acum, de dimineaţă ca să se poată spăla după vizionare.

– N-a folosit-o?

– Nu. I-a venit rău în timp ce încărcam bagajele. Încă mai am cheia de la cameră.

– Ei bine, am putea s-o folosim, spuse Mel

terminîndu-şi cafeaua. Aş prefera ca tata să doarmă bine la noapte, înainte să o pornească la drum. Îşi înhăţă geanta şi dădu să se ridice. El o opri, punîndu-şi mîna peste a ei.

– Mi-ai lipsit, spuse el. Ştiu că nu a trecut mult timp, dar mi-ai lipsit al naibii de mult.

Mel îi privi faţa frumoasă şi văzu că era sincer.

– Şi tu mi-ai lipsit, îi mărturisi ea. Rămaseră acolo tăcuţi, ştiind că mai aveau multe să-şi spună.

– Tu şi cu Blair v-aţi înţeles bine pe drum?

El dădu din cap în semn că da.

– Mda. I-am spus că dacă spune ceva ce nu-mi place, o s-o las dezbrăcată pe un drum lăturalnic, unde să n-o găsească nimeni cu zilele. Nu prea s-a speriat pînă cînd n-am ameninţat-o că îi arunc trusa de machiaj.

– O, Kane, eşti grozav! spuse Mel, deşi îi era greu să rămînă serioasă.

– A mers. N-a mai scos un cuvinţel. De fapt, a dormit tot drumul pe bancheta din sapte.

Mel se simţea vinovată să vorbească despre sora ei, cînd aceasta tocmai îşi pierduse copilul.

– Ştiu că Blair este greu de suportat uneori, dar în adîncul sufletului ei este o persoană bună.

– Mda, mda, în adîncul sufletului.

– Cei mai mulţi bărbaţi sînt fascinaţi de ea.

– De asta ai fost de acord să o conduc eu? Să vezi dacă poţi avea încredere în mine?

– Bineînţeles că nu. Era mult mai convenabil aşa.

– Cîţi prieteni ţi-a furat, Mel? o întrebă el tandru. De asta ai renunţat şi te-ai oprit la Harper? Fiindcă ştiai că nu se va uita la el?

– Trebuie să bănuieşti fiecare mişcare pe care o fac?

– L-ai văzut aseară pe Harper? o întrebă el, schimbînd cursul întrebărilor.

– Fugitiv.

– Şi?

Începea să o enerveze interogatoriul lui.

– Nu este fericit cu mine.

– Îţi pasă?

Ea păru surprinsă.

– Desigur că îmi pasă. Ce fel de întrebare este asta?

– Presupun că vreau să ştiu ce înseamnă pentru tine, asta-i tot.

O străpunse cu privirea. Ea se juca la cataramа genţii.

– Nu este nici timpul nici locul să discut despre relaţia mea cu Harper, spuse ea cu o voce tremurătoare. Sora mea tocmai a avortat. Pe deasupra, mai sînt şi obosită.

Se ridică de la masă. El nu o opri de data aceasta. Wilton deja adormise cînd Mel şi cu Kane se întoarseră în sala de aşteptare. Ea îl scutură ca să se trezească.

– Vino cu noi, tată. Blair are o cameră la un hotel, în apropiere. O să te poţi odihni într-un pat adevărat.

Cincisprezece minute mai tîrziu, ajunseră la un hotel destul de ieftin. Camera pe care o închiriase Blair avea două paturi alăturate, şi cerură o saltea, pe care Kane insistă să o folosească. Deşi au fost forţaţi să doarmă îmbrăcaţi, se treziră toţi trei refăcuţi, înainte de ora opt. Kane se duse după cafea, iar Mel şi Wilton făcură duş şi îşi schimbară hainele.

– Va trebui să rămînă cineva aici cîteva zile, îi spuse Mel tatălui ei, după ce îşi serviră cafeaua. Probabil că nu o vor externa pe Blair mîine sau poimîine.

– Rămîn eu, zise Wilton, şi o aduc acasă cînd medicii îi vor da drumul.

– Eşti sigur? Nu mă deranjează să rămîn eu.

– Nu, tu trebuie să te întorci la cîinii tăi şi la celelalte, iar Kane are de terminat lucrul la magazin. Făcu o pauză şi se întristă.

– În afară de asta, vreau să fiu aici pentru Blair. Simt că am cam neglijat-o.

– Nimic din toate astea nu este din vina ta, tată, îi spuse ea. Nu te învinovăţi.

Mel plecă la spital împreună cu Wilton în maşina ei, iar Kane îi urmă în camionetă. Blair nu se simţea cu mult mai bine ca noaptea trecută.

– Sper să fiu iar pe picioare săptămîna viitoare, îi spuse ea lui Mel. Atunci încep să filmeze reclamele comerciale.

Mel, pur şi simpul nu putea înţelege cum de se putea gîndi Blair la filmarea unei reclame, cînd de-abia îşi pierduse copilul.

– Ai grijă de tine, îi spuse ea, părăsind încăperea.

O oră mai tîrziu, Mel şi Kane se aflau pe drum în camionul lui Wilton, pentru ca el s-o poată aduce pe Blair în maşina lui Mel. În prima oră a excursiei, Mel nu scoase o vorbă. În cele din urmă, Kane se uită la ea.

– De ce eşti supărată?

Mel încercă să-şi ascundă surpriza.

– Ce te face să crezi că sînt supărată?

– Ai tu expresia ta. Aceeaşi ca atunci cînd te-ai certat cu Harper.

– Nu sînt supărată, sînt dezamăgită.

– O, cum aşa?

– Mă enervează faptul că Blair îşi poate face griji pentru o reclamă idioată cînd ea tocmai şi-a

pierdut copilul. Adică n-a zis nici un cuvînt despre bietul bebeluş. Mel îşi simţi ochii plini de lacrimi cînd spuse acest lucru.

Kane se întinse şi o mîngîie pe mînă.

– Nu cred că Blair este pregătită să fie mamă. De fapt, nu sînt convins că va fi gata vreodată. Cine ştie, poate că i-a făcut o favoare puştiului.

Mel aproape că rămase cu gura căscată.

– Cum poţi spune una ca asta?

– Aşa. Faptul că oamenii pot face un copil, nu înseamnă că îl şi merită.

O tristeţe obosită o năpădi cu gîndul la mama ei care le abandonase cu atîţia ani în urmă. Se hotărî că era mai bine să lase subiectul baltă.

Un pic înainte de prînz, Kane trase maşina în lotul de parcare al unui restaurant fast-food.

– Ţi-e foame? o întrebă el.

Ea ridică din umeri şi se uită pe geam.

– De ce nu i-ai spus lui Blair ce simţi cînd ai avut ocazia?

– Nu mă priveşte ce vrea Blair să facă din viaţa ei.

– Da, da, aici ai dreptate.

Îl privi.

– De a cui parte eşti?

El ridică ambele braţe, de parcă s-ar fi predat.

– Rămîn neutru. Cred că nu am dreptul să

spun nimănui ce să facă din viaţa lui, cînd eu am dat-o în bară. Vrei un cheesburger? Dacă-mi amintesc bine, este un parc de odihnă pe aici pe aproape. Putem mînca la una dintre mesele de picnic. Ar fi bine să respirăm aerul proaspăt, după ce am stat în spitalul ăla.

– De acord.

– Deci, cu ce vrei cheesburger-ul?

– Cu ketchup.

– Atît? O privi neîncrezător. Nu vrei lăptuci, ceapă şi roşii?

– Numai ketchup.

– Slab. Deschise uşa şi sări, apoi îşi făcu drum spre restaurant clătinînd din cap. Se întoarse zece minute mai tîrziu, cu două pungi în mînă.

– Ţi-am comandat o porţie de frigărui, spuse el aşezîndu-se alături de ea pe locul din faţă. Nu am suportat gîndul că mănînci burger-ul ăla aşa gol.

Ea zîmbi, în ciuda faptului că îşi simţea inima grea.

– Îmi pare rău că sînt aşa ţîfnoasă. Cred că mi-ar fi mers la inimă să fiu mătuşă.

– Ştiu. Regret.

Pe Mel o surprinse tonul lui tandru. Nu l-ar fi crezut în stare de o astfel de emoţie cu o săptămînă în urmă.

– Uite, lasă-mă să ţin eu bagajele şi condu tu,

spuse ea, luîndu-i-le din braţe. Rămaseră tăcuţi în timp ce merseră două mile, în zona campingului. Îşi făcură drum spre un grup de mese de picnic din spatele parcului. Din fericire, nu mai era nimeni prin jur. Mel desfăcu pungile. Sandvişul lui Kane era considerabil mai mare ca al ei. Chicoti.

– Nu ştiu cum o să muşti din el.

– Crede-mă, o să reuşesc.

Se concentră asupra prînzului şi Kane îi demonstră că se putea descurca cu un aşa sandviş enorm. El vorbi primul.

– Blair se va întoarce la New York odată ce se va externa.

Mel dădu din cap afirmativ.

– Întotdeauna se întoarce.

– Te deranjează?

Ea se gîndi.

– Mi-e dor de ea cînd este plecată. Eram atît de apropiate după ce mama ne-a părăsit. Dar Blair nu este fericită în Hardeeville, şi ne ţine pe mine şi pe tata legaţi de mîini şi de picioare ori de cîte ori vine. Vrea lucruri mai mari şi mai bune. Aşa ca mama, adăugă ea.

Kane se miră că aduse vorba despre mama ei.

– Mama voastră nu v-a spus că pleacă?

Faţa ei se înnegură.

– Nu. Ne-am întors într-o zi de la şcoală şi ea plecase.

– Cred că aţi suferit.

Ea ridică din umeri.

– Nu-mi mai amintesc. Asta s-a întîmplat foarte demult.

El bănuia că îşi amintea foarte bine.

– Cum era? întrebă el, încercînd să afle mai multe, şi întrebîndu-se cît îi va spune ea.

– Foarte drăguţă. Blondă, ca Blair. Îi plăcea să citească despre locuri îndepărtate precum Paris, Spania, Germania. Spunea că ar dori să meargă o dată acolo. Cine ştie, poate că în cele din urmă a avut ocazia.

El zîmbi.

– Cred că nu era o mama tipică.

– Nu făcea prăjituri şi nici nu se oferea voluntar, dacă la asta te referi. Dar învăţa bunele maniere dintr-o carte pe care o luase de la bibliotecă. Spunea că avem nevoie de maniere şi de îndeletniciri sociale dacă plecăm vreodată din Hardeeville. Obişnuia să-l implore pe tata să vîndă casa şi magazinul, şi să se mute într-un loc ca Atlanta. Se certau tot timpul pe tema asta.

– De ce crezi că tatăl tău nu s-a recăsătorit?

Ea nu ezită.

– Cred că tot o mai iubeşte pe mama. Îi ţine

poza pe noptieră. Mai luă o muşcătură din cheesburger.

– E o doamnă mai jos de casa noastră. O văduvă care îi face ochi dulci tatei de ani de zile, dar el nu-i prea dă atenţie. Văzu că el terminase de mîncat.

– Cum sînt părinţii tăi?

El dădu din umeri.

– Nu ştiu. Nu i-am văzut de cincisprezece ani. Văzînd-o surprinsă, el continuă:

– Se certau tot timpul. Bătrînul meu trăgea la măsea, venea acasă şi ne bătea pe toţi. Noi, copiii am încercat să o convingem pe mama să-l părăsească, dar ea nu a vrut.

Vechea duritate i se ivi în ochi.

– Ai auzit vreodată de *Sindromul Femeii Bătute?* întrebă Mel.

El făcu hîrtia de la sandviş ghemotoc, scuturâ cartonul de la frigărui şi le dădu drumul în pungă.

– Mda, am auzit, spuse el dur, dar am auzit şi de mîndrie, ceea ce ea nu are. În ceea ce mă priveşte, dacă o femeie îşi lasă bărbatul să o bată, treaba ei. Dar să-l lase să bată copiii, asta este o crimă pentru care amîndoi ar trebui pedepsiţi.

Mel vedea că era aproape furios şi se întrebă dacă furia lui era doar de suprafaţă.

– Cîţi copii eraţi?

– Cinci, cu mine. Trei băieţi şi două fete. Ne-am cărat cu toţii de acolo cînd am crescut îndeajuns de mari. Tata a murit acum zece ani. Băutura l-a dat gata, în cele din urmă. A scăpat lumea de un rău.

– Şi mama ta?

– Ultima dată cînd am auzit de ea se recăsătorise. Şi ştii ceva? Şi tipul ăsta o bate.

Mel nu ştia ce să spună. Era evident că toate lucrurile astea îl amărau. Şi cum să nu-l amărască?

– Cred că ar fi bine să o pornim la drum, zise ea.

Capitolul 9

Mei şi cu Kane ajunseră înapoi în Hardeeville, o oră mai tîrziu, se schimbară în haine de lucru, şi se îndreptară spre magazin unde lucrară cot la cot pînă la şase seara, în ciuda faptului că era duminică.

– Am o idee, spuse Kane, conducînd camionul spre casă. Ce-ar fi să mergem să mîncăm undeva, în loc să gătim? Fac eu cinste, adăugă el.

– Să mergem? Unde?

– Cu siguranţă că este vreun restaurant decent în oraş. În afară de asta, este duminică şi

meritãm să ne relaxãm.

Mel se gîndi la serile de vineri seara petrecute la restaurantul lui Thelma care îi plăceau atît de mult. Acum că Harper era supărat pe ea, era puţin probabil să mai iasă undeva cît de curînd.

– Da, ştiu un local. Servesc o friptură de pui pe cinste.

Cînd ajunseră acasă, Mel insistă ca Kane să facă un duş mai întîi, cît ea îi călca una dintre cămăşile din sacul lui de voiaj. Era singura dată cînd îşi amintea să fi călcat ceva pentru un alt bărbat decît tatăl ei. Cîntînd în micul cor, se simţea mai apropiată de el.

Kane ieşi din baie proaspăt îmbăiat şi bărbierit şi găsi cămaşa atîrnînd pe spătarul unui scaun din bucătărie.

– Mulţumesc, spuse el, apreciind faptul că o călcase atît de grijuliu, cînd el fusese obişnuit să poarte hainele mototolite. Dar în seara asta dorea să arate bine. Nu voia să facă ceva care să o deranjeze.

– Cu plăcere. Mel încercă să nu se holbeze la bărbatul dezbrăcat pînă la brîu, cu un piept magnific, care stătea în faţa ei. Avea trupul neted şi bronzat, fără urmă de grăsime pe el. Trase cu ochiul în timp ce îşi lua cămaşa pe el. Mirosea a săpun, a after-shave şi a carne de bărbat.

– Ai terminat cu baia? întrebă ea, vrînd să se distanţeze de el, ca să nu-l mai privească precum o proastă.

– E a ta.

I se părea ceva intim să păşească în aceeaşi cadă din care Kane ieşise cu cîteva minute înainte. Parfumul lui persista în aburii din aer şi înceţoşa oglinda de deasupra chiuvetei. În timp ce se săpunea, Mel îşi simţi pielea ca de găină la gîndul că Kane îşi dăduse cu aceeaşi bucată de săpun peste pieptul lui larg. Îşi înlătură gîndurile.

Mel intră în bucătărie treizeci de minute mai tîrziu, purtînd o bluză kaki şi o fustă multicoloră. Îşi lăsase părul pe spate.

– Aşa mai vii de-acasă, spuse Kane, observînd că insistase asupra machiajului mai mult ca de obicei.

Mei roşi. Purta părul pe spate doar fiindcă era umed, nu fiindcă încerca să-i facă pe plac.

– Eşti gata? Mor de foame.

Făcură douăzeci de minute pînă în oraş cu camioneta lui Wilton. Restaurantul lui Thelma era plin pînă la refuz cînd intrară înăuntru. Mei se albi cînd îşi dădu seama de ce. Tura de noapte tocmai lăsase să intre la prima biserică Baptistă din Hardeeville.

– O, nu, spuse ea. Nu putem mînca aici.

Erau cu toţii înăuntru.

– Ce s-a întîmplat? întrebă Kane, uitîndu-se peste tot prin restaurant, ca să vadă ce i-ar fi putut provoca disconfort. Nu ştia, îşi închipuia doar, dar se părea că erau centrul atenţiei.

– N-am fost la biserică azi, şopti ea.

– E împotriva legii în oraşul ăsta?

– Desigur că nu.

– Eu sînt cauza, nu? întrebă el, devenind rigid automat. Gîndul că cineva s-ar putea purta urît cu ea din cauza lui îl înfurie ca dracu'.

– Se uită la tine fiindcă eşti cu mine, nu? Vrei să mergem?

– Nu putem pleca pur şi simplu. Cum ar părea?

– Puţin îmi pasă de *cum* pare. Dacă nu te simţi în largul tău... El fu întrerupt de o femeie masivă, apărută din senin.

– Bună, Mel. Ţi-am simţit lipsa azi la biserică. Doreşti masa obişnuită?

– Da, mulţumesc, Vera, spuse Mel, luînd mîna lui Kane într-a sa. El ezită o clipă, apoi o lăsă să-l conducă la o masă în spate.

Kane aşteptă pînă cînd rămaseră singuri, înainte să spună ceva.

– Masa ta *obişnuită?* întrebă el, ridicîndu-şi o sprînceană.

– Eu şi cu Harper obişnuiam să venim aici vineri seara.

– Şi stăteaţi aici?

– Da. Te deranjează?

La dracu', dacă îl deranja.

– Ar trebui? întrebă el în schimb, încercînd să-şi menţină calmul.

El arăta atît de bine, încît îţi venea greu a crede că era acelaşi bărbat care păşise în băcănia *Abercrowbie* cu o barbă mare şi nişte haine murdare.

– Nu. Ea îşi încrucişă braţele la piept. Dacă Harper sau vreun altul din oraşul ăsta înţelege în mod greşit relaţia noastră, atunci asta este treaba lor.

– Crede că avem o legătură romantică?

– Habar nu am ce crede. Dar nu-mi pot baza toate deciziile pe bănuieli josnice.

Kane deschise meniul şi încercă să se concentreze, dar nu îşi putea controla sentimentul de dezamăgire provocat de spusele lui Mel. Iată-l aici, ataşat din ce în ce mai mult de această femeie, iar ea refuza să se gîndească la el altfel decît la un prieten.

Îl speria gîndul că s-ar putea îndrăgosti de ea. În mod sigur nu era genul lui, nu cu concepţiile şi formalităţile ei. Îşi legase coama bogată înainte să

intre în restaurant, încercînd, evident, să spulbere orice idee că ar fi atractivă. Dar era atractivă, la naiba, şi el îşi petrecuse o grămadă de timp observînd acest lucru. Îi venise greu să nu se gîndească la dăţile în care o sărutase.

– Aş recomanda insistent friptura de pui.

– Hmm? Kane o privi inexpresiv.

Mel zîmbi.

– Erai la zeci de mile depărtare. La ce te gîndeai?

– Nu cred că ai vrea să ştii.

Era încruntat, iar ea nu ştia de ce.

– Nu?

– Ai încredere în mine de data asta.

Ospătăriţa îşi alesese să vină chiar atunci. Kane închise meniul.

– Dorim amîndoi friptură de pui, se răsti el.

De-abia îşi vorbiră în timpul mesei, şi în drum spre casă. Tăcerea era insuportabilă pentru Mel, care încercase de mai multe ori să înceapă o conversaţie. Ea îl înfuriase, şi nu avea nici cea mai vagă idee cum sau de ce. Cînd parcă maşina în faţa casei, ea murea de nerăbdare se afle ce îl supărase. El deshise portiera şi o ajută să coboare.

– Kane?

– Mă duc să verific cîinii, spuse el, apoi

dispăru înainte ca ea să mai poată adăuga ceva.

Mel intră în casa goală, îşi aruncă pantofii şi sună la spital ca să întrebe de Blair. Îi răspunse tatăl ei, asigurînd-o că Blair era bine şi că o vor externa chiar a doua zi. Mel închise şi se aşează la masa din bucătărie, simţindu-se deprimată din motive pe care nu le înţelegea. În cele din urmă, îşi puse pantofii din nou şi ieşi pe uşa din spate.

Aerul nopţii era rece: o lună plină atîrna pe cerul ca de cerneală. Merse cu atenţie de-a lungul curţii, folosindu-se de lumina din casă ca să vadă drumul. Îl spionă pe Kane care se aplecase asupra cîinelui pe care îl aduseseră cu cîteva zile în urmă.

– Ce faci?

La sunetul vocii ei el îşi ridică privirea.

– Mă uitam la Rover.

– Rover? Ea chicoti uşurel. Nu e un nume foarte original.

Cînd el ridică uşor din umeri, ea continuă:

– Kane, am spus sau am făcut ceva care să te supere?

El se ridică şi o înfruntă.

– Da, Mel, ai făcut, deşi mă îndoiesc că ai răni pe cineva în mod intenţionat.

– Eşti supărat că am stat la aceeaşi masă la care obişnuiam să stau cu Harper?

– Nu sînt supărat că am stat acolo. Cred că sînt rănit fiindcă pentru tine nu contează, cînd pentru mine contează foarte mult.

– Cum adică?

El se apropie, apoi privi îndelung o clipă în întuneric. Era cu adevărat încîntătoare, dar desigur că nu era conştientă de asta. Respiră adînc.

– M-am săturat să te tot gîndeşti la mine ca la un caz de caritate.

– Nu mă gîndesc la tine ca la un caz de caritate.

– Cum nu? Iată-mă, fără slujbă, fără locuinţă, şi cu mai puţin de două sute de dolari pe numele meu.

– Ai o locuinţă. Şi mai devreme sau mai tîrziu, o să te rezolvi la unul dintre acele interviuri şi o să-ţi găseşti o slujbă bună.

Îl atinse faptul că ea credea în el, şi îi întări hotărîrea.

– Nu e doar din cauza asta. Ştiu că o să reuşesc pentru că nu voi renunţa, spuse el. E vorba de noi doi. Te doresc, Melanie Abercrowbie, şi tu eşti prea oarbă ca să vezi acest lucru.

Ea făcu un pas în spate.

El înaintă doi paşi.

– Te poţi întoarce să cureţi ţarcul, spuse el, dar n-o să-ţi dau drumul pînă cînd nu mă asculţi.

– Te ascult, spuse ea, cînd toate instinctele o ameninţau că se îndreptau într-o direcţie periculoasă. Ar trebui să se întoarcă şi să fugă în casă cît de repede putea. Totuşi, privirea lui o ţintuia în loc.

– Ce vrei să-mi spui?

– Vreau să ştiu ce simţi pentru mine.

Mel respiră adînc.

– Asta e uşor. Cred că eşti drăguţ şi...

– Lasă asta, Mel, vreau să ştiu dacă mă placi aşa cum o femeie *trebuie* să placă un bărbat.

Cînd Mei nu-i răspunse, el veni lîngă ea, îi prinse ceafa în palmă şi o trase spre el, acoperindu-i gura cu a lui. O sărută sălbatic şi devastator.

O eliberă fără să o avertizeze. Mei se împiedică.

– *Ce* a însemnat asta? întrebă ea printre buzele julite.

– Vreau să ştiu ce simţi, spuse el indiferent. Nu mă mai pot învîrti pe aici văzîndu-te şi dorindu-te fără ca tu să mă iei în serios. Se opri ca să respire. Ochii ei erau foarte luminoşi în lumina lunii, gura era umedă de la sărutul lui.

– Cum crezi că mă simt, Kane? spuse ea, copleşită de emoţii. Ce femeie nu s-ar simţi flatată de lucrurile pe care le spui? Dar totul se întîmplă prea repede. Nu cred că este drept. Ochii i se

umplură de lacrimi la gîndul că sora ei zăcea în spital, şi tatăl ei era alături de ea, simţindu-se vinovat şi întrebîndu-se unde greşise. Se gîndi la Harper, care era furios pe ea fiindcă îşi deschisese casa unui fost deţinut şi unui bărbat de care se ataşase în scurt timp. În cele din urmă se gîndi la Amy, o fetiţă de opt ani, care avea nevoie de prietenia ei mai mult ca orice pe lume.

De pe buzele lui Mel scăpă un oftat.

– Nu mai ştiu ce este drept.

Inima lui Kane se înmuie văzînd-o că plînge.

– O, iubito, spuse el, luînd-o în braţe. Îmi pare rău că te-am făcut să plîngi.

Mel se ghemui la pieptul lui, simţindu-se ocrotită în braţele lui calde şi puternice.

– Nu tu m-ai făcut să plîng, spuse ea, şoptind cuvintele la pieptul lui. Celelalte lucruri mă îngrijorează. Mă tot gîndesc că ar fi trebuit să-i mai spun ceva lui Blair. Poate că am judecat-o prea dur. Şi tata, care stă acolo, învinuindu-mă pentru tot. Ar fi trebuit să rămîn.

Cît ea vorbi, el o mîngîie pe păr.

– N-am mai întîlnit pe cineva ca tine. Eşti atît de devotată celor pe care îi iubeşti. Se întrebă în acelaşi timp dacă va avea vreodată timp pentru fericirea ei.

În cele din urmă, cînd se opri din plîns, Mei îşi

înălţă capul şi îl studie în lumina lunii. Era atît de frumos. Mult prea frumos pentru o fată simplă de la ţară, care nu se îndepărtase mai mult de două sute de mile de casă. Dar se îndrăgostise de el pe neştiute, şi ştia că sentimentele ei nu ţineau de raţiune.

– Şi eu te doresc, Kane, spuse ea brusc, fiind amîndoi surprinşi de atîta sinceritate. Dar aşa ştia ea să fie.

– Mi-ai dăruit lucruri pe care nici un alt bărbat nu mi le-a dăruit. Roşi, în timp ce vorbea. Am impresia că te cunosc de-o viaţă.

Kane o sărută uşurel şi Mei îşi desfăcu buzele ca el să o poată gusta. Ea îi întoarse sărutul cu o aviditate pe care nu o mai simţise pînă acum. Sărutul îi pătrunse gîndurile şi sîngele începu să-i pulseze în inimă. Se simţea copleşită. El se smulse din îmbrăţişare, lăsîndu-i gura încinsă şi pofticioasă.

– Vreau să fac dragoste cu tine, Mei, şopti el peste buzele-i deschise.

Ea îşi simţi inima în gît. Gîndul acesta o înfioră şi o înspăimîntă în acelaşi timp.

– Nu pot, spuse ea. Aş putea rămîne însărcinată. Aşa ca Blair.

El se îngrozi numai la gîndul că ar putea face ceva care să o rănească.

– Lasă-mă doar să te ţin în braţe... şi să te simt alături, spuse el.

Ea ezită.

– Ai încredere în mine?

– Bineînţeles că am.

– Cu adevărat?

Ea se gîndise la asta. El părea destul de sincer şi era greu să nu-l creadă, deşi era obişnuită să pună la îndoială tot ceea ce îi spunea. Petrecuse prea mult timp ascultînd-o pe Eunice?

– Da, cu adevărat, spuse ea, gîndindu-se că era adevărul.

– Hai să mergem înăuntru. O luă de mînă şi o conduse în casă pe scările din spate. Străbătură holul spre dormitorul ei încă ţinîndu-se de mînă.

Mel nu vorbi pînă cînd el nu o culcă pe pat.

– Kane, cred că ar trebuie să vorbim, spuse ea.

El se întinse lîngă ea, şi o luă în braţe. Era atît de bine, atît de drept să fie cu ea.

– Despre ce vrei să vorbim?

Ea ezită.

– Ştiu că o să facem dragoste, dar trebuie să-ţi spun şi ţie că nu m-am culcat cu nimeni, niciodată.

– Nici măcar cu Harper?

– I-am spus că nu sînt pregătită.

Kane o sărută pe frunte şi o cuprinse în braţe pentru un timp. Simţea un val neaşteptat de tandreţe. Închisoarea nu-i distrusese toate simţurile, aşa cum crezuse odată.

– N-o să fac nimic rău, Mel. Nu contează cît de mult vreau să te pătrund. El se răsuci în pat şi se sprijini într-un cot.

– Dar aş vrea să te privesc... şi să te ating.

Îl privi şi ea, simţindu-se foarte vulnerabilă, dar gîndindu-se că nu se mai simţise aşa de apropiată de nici o altă fiinţă ca acum. El vru să-i descheie nasturii bluzei, dar ea îl opri.

– Vrei să stingi lumina?

El privi în jos spre ea.

– Ce-ai zice să lăsăm lumina aprinsă în baia ta? N-ar fi bine?

Ea încuviinţă din cap, iar el se dădu jos din pat. Cînd se întoarse, camera era în semiîntuneric, luminată doar de o rază aurie care răzbătea din baie.

– E mai bine? Ea făcu semn din cap că da, iar Kane dădu de clama din părul ei. O desfăcu şi îi răsfiră părul pe pernă. Era gros şi greu, dar mătăsos la pipăit.

– Minunat, spuse el. Aş vrea să-l porţi mereu pe spate.

O sărută din nou, de data aceasta moale şi

insistent, pur şi simplu savurîndu-i gustul şi carnea buzelor. Îi bău dulceaţa, mîngîindu-i cu o mînă obrazul minunat de catifelat. Uitase cît de moale şi de catifelată putea fi pielea. Uitase cît de bine putea mirosi o femeie. Mel mirosea a flori sălbatice şi a săpun de baie. Închisoarea mirosise a trupuri nespălate şi a fum de ţigară. Îşi îndepărtă gîndurile. Nimic nu avea să se interpună aici şi acum.

Îi descheie bluza încetişor, apoi i-o dădu în lături. Îi mîngîie sînul alb, observînd cît de delicat şi de feminin era. Sărutînd-o din nou, se excită tot. La început, se gîndi că murise şi ajunsese în Rai. Era prea dificil de înţeles cum această femeie încîntător de ruşinoasă, era atît de doritoare, încît să-l lase pe acest bărbat înfometat de dragoste să o atingă. O luă din nou în braţe zdrobind-o de el, apăsîndu-şi buzele peste ale ei.

Mel îi întoarse sărutul într-un total abandon. Toate inhibările dispărură în aer cînd gura lui o mîngîia răspunzîndu-i într-un fel care o uimea pe ea pe cît îl desfăta pe el. Kane se întrerupse din sărut şi gura îi coborî pe gît. Îşi întinse o mînă spre sîni şi ea închise ochii cît el i-l supse, şi îi întări sfîrcurile. Stomacul îi tresări la intimitatea atingerii lui. Savură senzaţiile, apoi gemu uşurel cînd totul deveni insuportabil.

Ajunse cu mîinile sub fustă, frămîntîndu-i şoldurile şi coapsele cu palma. O simţi încordîndu-se uşor.

– Nu-i nimic, şopti el.

Cînd o mîngîie în jurul pîntecului, Mel îşi muşcă buza de jos ca să nu ţipe. Se simţea prea bine, prea moale. Ceva dinăuntru zvîcni. Instinctiv, se arcui spre el.

– Te simţi bine?

– Da. Sunetul ieşise răguşit.

Deodată, îşi vîrî mîna în chiloţii ei, mîngîind, frecînd, trimiţîndu-i valuri de excitare. Complet aţîţată, Mei îşi despărţi coapsele. Kane o mîngîie pînă cînd ea crezu că o să explodeze de plăcere. În cele din urmă o atinse, prinzîndu-i mugurul dătător de atîtea senzaţii. Îl mîngîie uşor cu degete nervoase, apoi îşi băgă un deget în interiorul deja umed.

– Eşti atît de sexy, şopti el, mîngîind-o în timp ce vorbea. Propria-i excitare îi cauză durere.

Mel încercă să stea liniştită pe pat în timp ce el făcea lucruri magice. Era ca pe jar. El o atinse din nou, iar ea îşi ţinu respiraţia, fiindu-i teamă să se lase pradă senzaţiilor minunate. Ajunsese la capăt, la punctul culminant, şi gîndul că şi-ar putea pierde controlul o înspăimîntă.

– E în regulă, iubito, spuse Kane, dîndu-şi şi el

seama că era pe cale să facă ceva ce nu mai făcuse de cînd era adolescent. Doar relaxează-te şi gustă plăcerea, reuşi el să spună înainte ca plăcerea să devină prea mare.

Dorinţa, ascuţită ca o săgeată, puse stăpînire pe Mel, zdrobind rezerva rece care-i luase o viaţă întreagă să şi-o impună. Ţipă cînd întîlni momentul de pasiune îmbătătoare şi necontrolată. Tremura şi se scutura prinzîndu-se de Kane, de parcă el era o ancoră iar ea o femeie care se îneca. Eliberarea îi umplu ochii de lacrimi, şi pentru o clipă uită de toate, în afară de bărbatul de lîngă ea.

În cele din urmă, cum reveni la normal, îşi dădu seama că niciodată nu va mai fi aceeaşi.

Capitolul 10

Kane îi trase fusta la loc foarte tandru şi o luă în braţe, savurînd amîndoi atingerile şi îmbrăţişările. Deşi, de fapt nu făcuseră dragoste, simplul act îl bucurase. Îl uşură faptul că putea dărui fără să ia. Îşi coborî privirea spre ea, gîndindu-se că niciodată nu arătase mai frumoasă sau mai doritoare.

Apoi observă că avea ochii înlăcrimaţi.

– Iartă-mă, iubito, şopti el cu regret. Iar te-am făcut să plîngi.

Mei se ghemui la pieptul lui, simţindu-se ca o

proastă din cauza lacrimilor.

– Nu plîng fiindcă îmi pare rău de ceea ce am făcut, ci pentru că a fost aşa de minunat. Întotdeauna e aşa de bine?

El zîmbi tandru, întrebîndu-se în acelaşi timp cum de reuşise ea să rabde treizeci de ani fără să aibă nici o experienţă sexuală. El avusese paisprezece ani cînd o făcuse prima dată.

– E bine dacă ţii la persoana cu care eşti, spuse el în final, plăcîndu-i să o simtă alături de el. Probabil că ea nu avea idee de cît de tare îl excita doar atingerea ei. Simţea deja că bărbăţia i se ridică din nou.

Ea meditä o clipă.

– Îţi mulţumesc că nu m-ai grăbit, spuse ea.

– Ştiam că nu erai pregătită. Voiam ca prima noastră dată să fie perfect.

– Prima *noastră* dată?

– Ai auzit bine, spuse el, cuprinzînd-o strîns pe după umeri. După cele petrecute în seara asta insist să fiu iubitul tău.

Ea se ridică şi îi zîmbi obraznic, ceea ce nu era uşor pentru o fată care nu flirtase în viaţa ei.

– Deja avem pretenţii, nu?

O luă de umeri şi o trase spre el, astfel că ea fu forţată să-i simtă bărbăţia ridicată. Zîmbetul îi păli şi el ştiu că reuşise să-i transmită.

– La naiba! O sărută cu lăcomie.

Mel se retrase prima. Îl privi în ochii negri, şi intensitatea privirii lui o îngrozi. Se îndrăgostea pînă peste cap de el. Dacă *făcuseră* dragoste, cum îl putea lăsa să plece?

– Toate astea se întîmplă foarte repede pentru mine, spuse ea. Seara asta a fost minunată, dar am nevoie de timp.

– Are vreo legătură cu Harper?

Ar fi fost mai simplu să îi dea de înţeles că şovăiala ei se datora relaţiei cu Harper, decît să-i spună cît era de laşă. Pur şi simplu nu dorea să sufere. Nu o avertizase Eunice de atîtea ori de pericolele de a te îndrăgosti? Nu fusese martoră la suferinţa tatălui ei cînd mama lor plecase?

– Eu şi Harper sîntem prieteni de mult timp, Kane, spuse ea, şovăind în mod deliberat, fiindcă nu avea alt răspuns pe moment. Ţin foarte mult la fetiţa asta. Nu te aştepta să le întorc spatele.

– Nu-mi pasă cîţi *prieteni* ai. Nu vreau să fii iubita lui.

– În afară de asta, adăugă ea de parcă nu l-ar fi auzit, de unde o să ştiu eu că tu o să rămîi în Hardeeville? De unde să ştiu că săptămîna viitoare nu te vei plictisi de moarte şi nu o vei lua la picior? Îşi ţinu respiraţia ca să-i audă răspunsul.

– De asta ţi-e frică?

– Mi-a trecut prin minte. Să presupunem că nu-ţi vei găsi o slujbă aici?

– Pui prea multe întrebări, Mel. Nu am răspuns pentru toate acum. Mel se dădu jos din pat. Desigur, el nu avea cum să ştie dacă va găsi o slujbă ca lumea în Hardeeville sau va fi obligat să se mute.

– Unde te duci?

– Am ceva treabă. Tata şi cu Blair se întorc mîine. Vreau să fie totul pus la punct.

El se ridică şi o urmă.

– Te ajut. Ce vrei să fac?

Ea se smuci înapoi.

– Kane. Respiră adînc. Trebuie să ne controlăm un pic. Hai să nu ne pripim.

Nu ăsta era răspunsul pe care îl aştepta el după cîte îşi împărtăşiseră. Toată lumina din ochii lui dispăru, şi cînd începu să vorbească, vocea îi era monotonă şi lipsită de emoţie.

– De ce? Ţi-e ruşine că oamenii vor gîndi că eşti încurcată cu un fost deţinut?

Faţa ei se înroşi.

– Nici un pic. Se jena prea tare să-i spună adevărul, că se temea că o va părăsi şi va rămîne ca o proastă. Biata Melanie Abercrowbie căreia îi fusese atît de frică să nu rămînă fată bătrînă, încît sărise pe primul bărbat care se uitase mai mult la

ea. Apoi, în disperarea ei, îl urmări prin tot oraşul.

Kane îi văzu îndoiala din privire şi o eliberă. Se şi închistă în ea pentru ceea ce făcuse.

– Nu-ţi fie teamă, nu o să zic nimic. Sări din pat şi părăsi camera fără o vorbă.

În dimineaţa următoare, Kane fu trezit de cineva care bătea în uşa de la intrare. Spionă pe fereastră şi văzu maşina şerifului parcată în faţa casei. Îngheţă, apoi îşi înhăţă blugii şi şi-i trase pe el. Se grăbi înspre hol şi o găsi pe Mei care tocmai ieşise din camera ei în halat de baie.

– E şeriful oraşului, spuse el încet. Ce crezi că vrea?

– N-am nici cea mai vagă idee, spuse ea, încercînd să-şi îndepărteze somnul de la ochi luînd-o spre scări. Asta vreau să aflu.

– Stai! Kane îi înşfăcă braţul şi aproape că o lipi de perete. Dacă mă caută pe mine?

– Pe tine? De ce să te caute pe tine?

El încercă să se gîndească. Poliţiştii îl făceau nervos, întotdeauna îl făcuseră. Îi evitase toată viaţa.

– Poate au descoperit că nu au destule dovezi ca să mă lase în libertate. Poate că s-au răzgîndit. Gîndul înapoierii la închisoare îi îngheţă sîngele în vine, îl făcu să vrea să o ia la fugă.

Mel se eliberă.

– Kane, vrei să te potoleşti, pentru numele lui Dumnezeu? Nu ţi-a dat prin cap că poate avea şi alt motiv? Panica îi umplu ochii. O, nu, dacă s-a întîmplat ceva cu tata sau cu Blair? Dacă e ceva rău?

Coborî scările în fugă, descuie uşa de la intrare şi o deschise larg. Grăsunul din faţa uşii, îmbrăcat în uniformă, îşi scoase pălăria.

– O, şerife Clancy, ce te aduce pe aici aşa de devreme? întrebă ea fără suflare. Şeriful deschise gura ca să vorbească apoi, cînd îl văzu pe Kane apărînd din spatele lui Mel, o închise la loc. Se uită cam treizeci de secunde pînă să-şi dea seama Mel la ce se uita.

– O, acesta este domnul Stoddard, şerife. Stă la noi un timp.

Omul încuviinţă.

– Wilton e aici?

– Nu, tata a plecat din oraş. Ar trebui să se întoarcă în după-amiaza asta. S-a întîmplat ceva?

– Ştii că porcul vostru a sfărîmat gardul din

nou?

– *Cotlet de Porc* este în libertate?

– Da. Văduva Barker ne-a sunat şi ne-a spus că scroafa ei este în călduri. Porcul tău încearcă să sfărîme cocina.

– Mă duc imediat, şerife. Mel se întoarse spre Kane.

– N-ai vrea să vii cu mine?

– Sigur, doar să-mi iau o cămaşă pe mine.

– Îmi pare rău că a trebuit să te trezesc, zise şeriful Clancy, după ce reuşiră să îndepărteze porcul de casa doamnei Barker. Bătrîna doamnă Barker era mai furloasă ca un taur de dimineaţă cînd m-a sunat. Mi-a spus că o să-l împuşte.

– E-n regulă, şerife. Tata ar trebui să repare coteţul odată pentru totdeauna, dar ştii cum amînă el lucrurile.

Şeriful încuviinţă din cap, apoi se răsuci spre Kane care venea în spatele porcului, înghiontindu-l des ca să îl facă să se mişte.

– Şi cum îţi place oraşul nostru, domnule Stoddard?

Kane întîlni privirea bărbatului. Se uită la el neîncrezător, de parcă se aştepta ca şeriful să-i pună cătuşele şi să-l îngrămădească în spatele maşinii în orice clipă.

– Îmi place, spuse el în cele din urmă. Vreau doar să-mi găsesc o slujbă şi o locuinţă.

– Kane stă la noi cît redecorăm atelierul. E un timplar excepţional, dacă auzi pe cineva care are nevoie.

– O să ţin minte, spuse şeriful Clancy. Îşi verifică ceasul de mînă. Ei bine, ar trebui să mă întorc la birou. Anunţaţi-mă dacă aveţi nevoie de ajutor ca să reparaţi cocina aia.

– Mulţumesc, şerife. Mel zîmbi şi îl privi plecînd cu maşina.

Mel trase de frînghie iar porcul o privea de parcă ea îşi pierduse minţile.

– Nu te încăpăţîna cu mine, îl ameninţă ea.

– Hai, lasă-mi frînghia mie, se oferi Kane. Te ajut să-l duci acasă şi ne întoarcem după camion. El trase de frînghie de mai multe ori şi porcul începu să meargă.

– Vezi, trebuie să fii ferm şi să-i arăţi cine este vinovatul. Îi observă picioarele bine făcute din pantalonii scurţi de bumbac pe care nu ar fi trebuit să-i ia în oraş. În graba ei de a se îmbrăca nu-şi mai pusese sutienul. Sînii i se iveau ascuţiţi

de sub tricoul subţire pe care îl purta. Se excită tot de poftă, amintindu-şi cum îi strînsese pe fiecare între buze cu o noapte în urmă.

Zîmbi brusc.

– Dar tu eşti doar o fată, nu mă aştept să poţi face aşa ceva.

Un surîs hazliu i se ivi pe buze:

– Deci aşa, mă faci fricoasă?

– Da, asta eşti, o fricoasă de bună credinţă.

– Kane, aş putea duce porcul ăsta acasă *fără* funie, dacă aş vrea. I-aş putea spune să mă urmeze pînă acasă. Femeile nu au nevoie de muşchi, dacă au creier. Bărbaţii, pe de altă parte...

– De cînd ai ceva împotriva muşchilor? o întrerupse el. Mi se pare că te-ai cam uitat după mine în ultimul timp.

Mel roşi.

– Nu mă uitam la muşchii tăi.

– Ba da, te uitai. Seara trecută cînd am venit în bucătărie să iau cămaşa pe care mi-ai călcat-o, am crezut că o să-ţi sară ochii din cap.

Ea se înroşi pînă în vîrful urechilor. Deci observase că îl privea. Kane rîse tare cînd îi văzu faţa roşie.

– Eşti frumoasă cînd te înroşeşti, ştii? Chiar mai drăguţă decît noaptea trecută cînd... El lăsă

propoziţia neterminată, dar era sigur că Mel ştia că se referea la ceea ce se întîmplase în dormitorul ei. Kane se opri din mers, iar porcul se opri şi el uitîndu-se în sus, de parcă îi spunea să se hotărască odată.

– Îmi pare rău, ne certăm.

Mel se opri şi ea. Îi întîlni privirea.

– Şi mie îmi pare rău, spuse ea. Se uitară lung unul la altul. În cele din urmă, Kane întinse mîna şi o mîngîie pe obraz.

– N-ar fi trebuit să încerc să te implic. Amîndoi ştim că trebuie să îmi pun ordine în viaţă înainte să fac vreo promisiune. Mi-am pierdut capul.

– Şi eu, spuse ea, gîndindu-se la cum îşi petrecuseră o parte a serii. Dormise foarte puţin, gîndindu-se la asta.

– Atunci putem fi din nou cei mai buni prieteni? întrebă el.

O clipă ei îi trecu prin minte că asta şi erau. Avusese încredere în el. Deja avea încredere în el mai mult decît în oricare alt bărbat.

– Cei mai buni prieteni, spuse ea. Kane se aplecă uşor înainte şi o sărută. Cînd se retrase, zîmbea.

– Mai bine să duc acasă sacul ăsta de grăsime.

O porniră din nou pe drum cu porcul după ei.

Mei îşi dădu seama că niciodată nu fusese mai fericită.

Mel îşi petrecu ziua ştergînd şi reaşezînd rafturile făcute de Kane, în timp ce acesta lucra în zona afectată cărnii, construind dulapuri pentru depozitare. Locul începea, într-adevăr, să prindă contur, se gîndea ea. După ce terminară cu rafturile, luă o scară şi începu să cureţe panourile de lemn. Şterse praful depus de ani de zile, tutunul şi mîzga, lăsînd lemnul strălucitor şi mirosind a ulei de lămîie.

– Uite ce murdari sîntem, zise Mel cînd se urcară în camion şi o porniră spre casă. Kane se întinse şi îi şterse o pată de pe nas.

– Te simţi bine cînd munceşti o zi întreagă, nu?

– Întotdeauna ai fost aşa harnic? întrebă ea, uimită că el putea lucra ore întregi fără pauză. Mai descoperise că era, cumva, perfecţionist. Nu se dădea în lături de la un lucru, pînă nu îl termina.

– Am petrecut o grămadă de timp în închisoare la atelierul de tipografie, spuse el. Doar ca

să nu trebuiască să mă întorc în celulă. Apoi am studiat. Mă ajuta să treacă timpul mai repede. Altfel, mi-aş fi petrecut vremea uitîndu-mă la patru pereţi şi plîngîndu-mi de milă.

La ora şase, cînd ajunseră acasă, maşina ei era parcată pe şosea. Wilton sunase după prînz ca să-i anunţe că el şi cu Blair se întorseseră bine sănătoşi.

– Cum se simte Blair? întrebă Mel.

– E obosită şi are dureri. Doctorul i-a spus să nu se dea jos din pat cîteva zile. Se opri şi chicoti. Prin ce mizerie aţi înotat voi doi?

Mel rîse şi ea.

– Recunosc că arătăm destul de rău. Kane, te duci tu întîi la duş?

– Nu, du-te tu.

Mel o porni de-a lungul holului, apoi se opri destul de mult timp ca să se uite la sora ei. Blair dormea cu sforăituri. Închise uşa şi se îndreptă spre baie.

Blair apăru în cămaşă de noapte în timp ce ei erau cu cina pe sfîrşite. Kane sări şi îi oferi un scaun.

– Nu mănînc, spuse ea. Am venit doar ca să beau ceva rece.

Mel se ridică repede.

– Trebuia să mă fi chemat şi îţi aduceam eu,

zise ea, ducîndu-se direct spre frigider după sticla cu ceai. Scoase o tavă cu gheaţă din frigider.

– Cum te simţi?

– Obosită.

– Ar trebui, totuşi, să mănînci ceva. Altfel nu o să te întremezi rapid.

– Nu-mi pot permite să mă îngraş, nici un gram mai mult, replică Blair sorbind din ceaiul cu gheaţă. Mîine seară trebuie să plec spre Biloxi.

– Nu poţi vorbi serios. De-abia ai ieşit din spital.

Privirea lui Blair era dură.

– Vorbesc al naibii de serios. Asta ar putea fi marea mea şansă.

– Cum te poţi gîndi acum să faci reclame comerciale? întrebă Mel, uitînd pentru o clipă că aveau auditoriu. Tocmai ţi-ai pierdut copilul.

– Şi ce vrei să fac, Mel? Să îmi pun un sac pe mine şi să-mi torn cenuşă în cap? S-a terminat şi e mai bine aşa. Mă poţi vedea *pe mine* cu un copil?

Mel rămase cu gura căscată.

– Cum de poţi spune una ca asta?

– Gata fetelor, e de-ajuns! zise Wilton.

Blair îl ignoră şi trînti paharul pe masă.

– N-o mai face pe mama, Mei. Asta ai făcut cu mine o viaţă întreagă. Nu eşti ca mama. Mama era drăguţă şi plină de viaţă. Tu eşti o fată bătrînă

scofîlcită a cărei ambiţie în viaţă este să se mărite cu Harper Beckwood şi să aibă o droaie de plozi. Chiar aşa, Mel, de ce nu îţi iei beregata ca să termini odată cu toate?

Wilton îşi trase scaunul şi se ridică.

– Am spus, gata. Îi aruncă o privire lui Blair. Nu vreau să te mai aud vreodată vorbindu-i astfel surorii tale. Ea te-a crescut.

Ochii lui Blair se umplură de lacrimi.

– Mi s-a mai spus asta de sute de ori, zise ea, ştergîndu-se la ochi. Ea găteşte, ea face curat, ea lucrează şaisprezece ore pe zi. Biata văduvă Barker nu are nici o şansă la tine. Şi nici mama.

– Ce vrea să însemne *asta*? întrebă Wilton.

– Scuzaţi-mă, cred că o să vă las să vă rezolvaţi problemele, spuse Kane jenat de cearta familiei. Nimeni nu păru să-l observe cînd ieşi pe uşa din spate.

– Ţi-am pus o întrebare, domnişoară, zise Wilton.

– Tată, ştiu că doamna Barker este moartă după tine. Nu fii aşa de naiv.

– Ce are asta de-a face cu mama ta?

– Mama ne tot scrie de cîteva luni de zile, dar Mel ascunde scrisorile ca să nu le putem citi.

Wilton rămase ca trăsnit. Se uită la Mel care tăcuse pe toată durata discuţiei. Ea se uita în altă

parte, întrucît nu se putea uita la el. Îşi întoarse din nou atenţia spre Blair.

– De unde ştii asta?

Blair se foi nervoasă.

– Am găsit scrisorile ascunse în sertarul cu lenjerie.

El ridică ambele sprîncene.

– Doar nu vrei să îmi spui că i-ai scotocit printre lucruri?

– Căutam o pereche de colanţi, asta-i tot. Doar nu crezi că aş purta ceva din ceea ce *are* ea.

Wilton se adînci într-un scaun şi îşi şterse fruntea cu un şerveţel. Arăta obosit.

– De ce trebuie să ne faci necazuri ori de cîte ori vii acasă? o întrebă el pe Blair. Vii acasă o dată pe an şi atunci agiţi toate lucrurile.

– Poate ca să verific dacă tu şi Mel mai trăiţi sau vă ascundeţi sub tot praful ăsta.

– Viaţa noastră nu e aşa de rea. N-am auzit-o pe Mei plîngîndu-se. El o privi pe fiica mai mare care îi zîmbi uşor.

– Nu e felul ei să se plîngă. Ar sta în casă şi te-ar îngriji pînă cînd aţi putrezi amîndoi.

– O să se mărite cu Harper.

Blair pufni şi se uită la sora ei.

– Nu-l iubeşte pe Harper. Ochii i se umplură de lacrimi. Îl iubeşte pe Kane.

– Gata, Blair, se răsti Mel cu faţa roşie ca focul. Nu ai nici un drept să faci asemenea afirmaţii.

Wilton se ridică încă o dată de pe scaun.

– Mai bine te-ai duce la culcare, îi spuse el fiicei sale mai mici. De abia ai ieşit din spital. Nu trebuie să te oboseşti.

Blair îşi luă paharul de ceai cu gheaţă şi o porni spre uşă. Mei o urmă.

– Nu aşa de repede, Mei, spuse Wilton. Noi doi trebuie să discutăm.

Blair îi aruncă surorii sale un zîmbet triumfător înainte să dispară în hol.

Capitolul 11

Barul cu neoane care-i făcea cu ochiul, promitea mese de biliard, jocuri pocker şi cea mai rece bere din oraş. Kane ieşi de pe şoseaua principală şi îşi parcă motocicleta. Nu-şi mai amintea ultima dată cînd savurase o bere rece. Cu siguranţă, nu în ultimii trei ani. Cum intră în *Wayside Tavern,* îi izbi fumul de tutun. Interiorul era sărăcăcios: podea din beton, mese uzate şi scaune din vinilin, de pe care scaiul se scorojise din loc în loc. Un bar zgîriat în ultimul hal se întindea pe toată suprafaţa unui perete. Mai mulţi oameni se

opriră din activităţile lor ca să îl privească traversînd camera şi ocupînd un loc în bar.

O femeie plinuţă, între două vîrste, cu părul grizonat şi o fustă prea scurtă, se îndreptă agale spre el.

– Ei, bună tipule înalt, brunet şi chipeş. Cu ce să te servesc?

Kane scoase portofelul din buzunarul de la spate şi îi zîmbi politicos.

– Cu ce ai prin rafturi.

Ea înşfăcă un pahar din frigider şi îl umplu.

– Face doar două'ş'cinci, spuse ea punîndu-i-l în faţă. El îi înmînă banii plus un bacşiş, se ridică şi se duse cu paharul în fundul camerei, unde erau mesele de biliard. Jocuri diferite înconjurau încăperea. Băgă două monezi într-una din automatele cu bile pentru jocurile de noroc, şi acesta porni. Era la cel de-al treilea joc, înainte să-şi dea seama că cineva îl privea.

– Te pricepi destul de bine la asta, spuse un bărbat înalt şi ascuţit.

Kane continuă să joace tăcut.

– Nu te-am văzut pe aici. Trebuie să fii nou prin oraş.

– Mda.

– De unde vii?

Kane clipi.

– Închisoarea *Leavenworth.*

– Glumeşti? Părea impresionat. Ce te aduce la Hardeeville?

– Pui prea multe întrebări.

El ridică mîna de parcă s-ar fi predat.

– Hei, încerc doar să fiu prietenos, asta-i tot. Dacă nu vrei companie, spune-mi şi plec.

Kane se întoarse cu totul şi întinse mîna.

– Sînt Kane Stoddard. Mă gîndeam să încerc să-mi găsesc vreo slujbă pe aici.

Omul îi strînse mîna.

– Eu sînt Harry. Ce fel de slujbă cauţi?

Kane observă că mirosea urît şi se întrebă cînd făcuse baie ultima dată.

– Orice se plăteşte.

– Succes. Eu şomez de cînd am fost dat afară ultima dată.

– Nu mai spune. Kane se întrebă cît de tare se străduia. Probabil că nu se mai bărbierise de o săptămînă, şi hainele îi erau murdare. N-ar fi făcut cine ştie ce impresie la un interviu.

– Şi unde locuieşti?

– Stau la familia Abercrowbie pînă îmi găsesc o locuinţă.

– Vrei să spui la Wilton Abercrowbie şi la fiica lui? întrebă omul nevenindu-i să creadă. Scoase o fluierătură. Mă, să fie! Ştiu totul despre fetele

Abercrowbie.

– Mda?

– Îhî. Se aplecă şi îi şopti lui Kane chiar în faţă. Am auzit spunîndu-se că cea mică ar lăsa pe oricine în nădragii ei, dar cea mai mare nu suferă nici un bărbat în preajma ei. Toţi ştiu că Harper Beckwood încearcă de cîteva luni.

Braţul lui Kane porni înainte ca acesta să se gîndească la ce face. Înşfăcă bărbatul de guler şi îl trase aproape.

– Aş fi recunoscător dacă ai fi amabil să nu mai spui nimic rău la adresa familiei Abercrowbie, spuse el. Şi mai ales la cea a lui Melanie Abercrowbie.

Omul înghiţi nervos. Mai mulţi îşi întrerupseră jocul de la mesele de biliard şi se holbară la ei.

– Ei, omule, n-am vrut să zic nimic rău cu asta. Toată lumea din oraş se gîndeşte la familia aceea. Kane îl eliberă, iar bărbatul îşi aranjă gulerul.

– Nu-mi pot imagina ce caută un tip ca tine aici, continuă el. Nu e nimic personal...

– Spui că nu sînt destul de bun?

– Nu, nu, mă gîndesc că o să te plictiseşti de moarte aici. Bărbatul îi zîmbi nervos. Hai, lasă-mă să-ţi fac cinste. Arăţi de parcă ai avea nevoie să te relaxezi şi să te distrezi. Eşti încordat tot.

Kane îşi goli paharul şi îl urmă pe Harry spre

bar, unde paharul îi fu reumplut. Era tot încordat de cînd pusese ochii pe Mel.

Harry sorbi lung din whisky-ul său şi se şterse la gură cu dosul mînecii. Încercă să se uite la Kane.

– Şi pentru ce ai fost închis?

Kane se gîndi că omul avea nevoie disperată de un prieten.

– Am omorît un om cu mîinile goale, spuse el. Fiindcă punea prea multe întrebări.

Harry se făcu galben chiar sub ochii lui. Chiar cînd o femeie se aşează de cealaltă parte a lui Kane şi îi ceru un foc, Harry îi întinse un pachet de chibrite.

– Mă duc înapoi să joc biliard ca să poţi discuta cu doamna, spuse el, părînd nerăbdător să scape.

Kane se întoarse în direcţia femeii şi îi aprinse ţigara. Avea unghiile lungi şi roşii ca sîngele cald. Trase adînc şi murmură un mulţumesc.

– Şi cum te cheamă, străine? întrebă ea cu voce moale şi dogită pe alocuri, sugerînd că nu era la primul pahar.

– Kane Stoddard. Ea era frumuşică, avea părul subţire, de culoarea castanei, şi buzele de culoarea scorţişoarei. Cercetînd-o mai îndeaproape, îi observă ridurile lîngă ochi şi gura, care-i spunea

că nu era atît de tînără pe cît arăta la prima vedere.

– Pe mine Bitty. Locuieşti pe aici?

Kane încuviinţă, dar nu dădu alte informaţii.

– Sînt nou venit în oraş.

– Bănuiam eu. Mi te-aş fi amintit.

Îl măsură cu privirea, apoi îşi termină băutura dintr-o înghiţitură.

– Vrei să dansezi?

Kane privi prin tavernă. Nu se vedea nici un tonomat.

– Nu aud nici o muzică.

– Am muzică la mine acasă, spuse ea.

El îşi arcui o sprînceană.

– Serios? Ce fel de muzică?

– Tot de doreşti, iubitule.

Era mult prea uşuratică. Kane se ridică.

– Aş vrea, Bitty, dar trebuie să mă duc undeva. Poate altă dată. Se îndreptă spre uşă fără să se uite înapoi.

Era trecut de miezul nopţii cînd Kane intră pe uşa din spate a casei şi îl găsi pe Wilton stînd la

masa din bucătărie cu un pahar de lapte în faţă.

– Mă doare stomacul, îi mărturisi bătrînul. Vrei şi tu unul?

– Nu te deranja.

Kane se duse spre frigider după lapte.

– Ei, cum ai petrecut seara? întrebă Wilton, odată ce Kane se aşeză lîngă el la masă.

– Am jucat jocuri de noroc la *Wayside Tavern.*

– Cum ţi se pare locul?

Kane meditä.

– Cred că e destul de trist. Se gîndea la Bitty, la cît de tentat fusese să se ducă acasă la ea cu o fracţiune de secundă înainte ca bunul-simţ să-l trezească la realitate. Sfîrşise prin a face o plimbare lungă cu motocicleta.

– Am avut o discuţie cu fetele mele în seara asta, spuse Wilton, schimbînd subiectul. Se pare că Blair crede că ar fi ceva între tine şi Mel.

Kane îngheţă şi paharul cu lapte nimeri alături de gură. Îl puse jos.

– Domnule Abercrowbie, vreau să ştiţi că nu v-am bruscat fiica în nici un fel.

– Nu asta vreau să ştiu, fiule. Vreau să-mi spui ce simţi pentru ea. O iubeşti pe Mel.

Kane se gîndi.

– Poate că da. Ţin foarte mult la ea.

Era singura scuză la care se gîndise cînd nu

se dusese cu Bitty atunci cînd avusese ocazia. Numai Dumnezeu ştia cît de înfometat îi era trupul. Dar pentru prima dată în viaţă ştia cine şi ce era, şi nu făcea să se ducă o noapte cu o femeie pe care o cunoscuse într-un bar degradat. Problema era că nu ştia cum *să obţină* ceea ce dorea. În trecut, pur şi simplu îşi lua. De data asta voia să procedeze ca lumea.

– Crezi că şi ea te iubeşte? întrebă Wilton.

– Aş vrea să ştiu. Kane oftă din greu. Nu sînt în măsură să-i cer ceva lui Mei, spuse el. Nu am ce să-i ofer.

– Te ai pe tine. Studie expresia tristă a lui Kane. Crezi că asta nu e destul, nu?

– Mda, ceva de genul ăsta. Se opri. În închisoare lucram ca să-mi iau diploma, dar nu am terminat încă.

– Cît mai ai?

– Încă un an jumate. Poate mai mult.

– Şi care e problema? În Pelzer, la nu mai mult de douăzeci şi cinci de mile de aici, este un colegiu de patru ani.

Kane ridică din umeri.

– Aş avea treizeci şi doi sau trezeci şi trei de ani cînd aş termina.

– Oricum o să ai vîrsta aia. N-ar fi frumos să ai şi diploma?

Văzîndu-l pe Kane că tace, continuă.

– Dacă faci cerere acum, s-ar putea să te accepte considerîndu-te repetent.

Faţa lui Kane se înnoră.

– Tot ce îmi doresc este să-mi pun ordine în viaţă chiar acum. În închisoare nu aveam altceva de făcut decît să lucrez pentru diplomă. Mă ajuta să merg mai departe. Acum vreau să-mi găsesc o slujbă şi un loc unde să stau.

– Nu vreau să te muţi, Kane, spuse bărbatul. Dacă fiica mea l-a găsit pe bărbatul vieţii ei, atunci îl doresc aproape.

– Sînt un fost deţinut, domnule Abecrowbie, Harper Beckwood ar fi un soţ mai bun. Îl durea să spună acest lucru, dar ştia că era adevărat.

– Eşti cel mai cinstit om pe care îl cunosc, Kane. După cîte văd, fiica mea trebuie să se considere norocoasă să te aibă.

Kane sorbi uşor din lapte. Nu-şi amintea ca cineva să-i fi spus vreodată un lucru mai plăcut.

Wilton şi cu Blair plecară spre Biloxi a doua zi dimineaţa. Mei vedea că tatăl ei nu prea avea

chef să-şi conducă fiica, dar Blair nu avea de gînd să-l slăbească. Mei se întrebă dacă mai era încă furios pe ea fiindcă ascunsese scrisorile trimise de Adelle. Ea încercase să-i explice de ce le ascunsese, pentru ca mama lor să nu-i rănească din nou, dar el insista să le vadă, orice ar fi.

Îşi petrecu restul serii închis în camera lui, în timp ce Mel rămase într-a ei, simţindu-se vinovată.

Acum arăta obosit şi preocupat.

– Sînt gata să o duc pe Blair la New York, îi şopti el lui Mel înainte să scoată maşina în şosea. Mă scoate din minţi.

– Nu-ţi face griji pentru casă, tată, îi spuse Mel cu o privire care cere iertare. Mîine cînd te întorci acasă, magazinul va fi aranjat.

Cînd Mel intră pe uşa din faţă, văzu că magazinul *Flori şi Decoraţiuni* avea o dimineaţă lejeră. O găsi pe Eunice sorbind din cafea şi citind o revistă ce etala pe copertă o nouă reţetă de slăbire, care garanta că în două săptămîni slăbeşti douăzeci de kilograme. Titlurile mai afirmau că Elvis era în viaţă şi locuia la Spokane.

Eunice păru surprinsă să o vadă.

– Ei, bună, străine. Începeam să cred că m-ai uitat.

Mel se sprijini de tejghea şi îi aruncă o privire hazlie.

– Data trecută cînd am venit aici, mi-ai zis că locul ăsta mă obsedează, şi m-ai trimis acasă.

– Da, dar asta înainte să aud că un alt bărbat a intrat în viaţa ta. Am auzit că a fost închis. Imaginează-ţi ce surprinsă am fost să aud aşa ceva. Noi două, aşa de bune prietene, şi tu să nu-mi spui nimic.

Lui Mel nu-i scăpă tonul de reproş din vocea ei.

– Am vrut să-ţi spun, Eunice, dar nu am putut. Tu ai o părere atît de proastă despre bărbaţi, încît m-am gîndit că ai fi sărit ca arsă dacă ţi-aş fi pomenit de Kane. Îi povesti apoi cum îi scrisese la închisoare anul trecut.

– Vrea să înceapă cu dreptul, asta-i tot.

– Şi tu ai încredere în el?

– Foarte mare.

Eunice păru să mediteze. Mel se întrebă dacă avea să-i ţină o prelegere. Ştia că Eunice îşi putea aminti fiecare experienţă neplăcută pe care o avusese cu sexul opus, începînd cu cel de-al treilea soţ. Mel le auzise de nenumărate ori. Oare i se

întunecase mintea?

– Îmi pare rău că te-ai ferit de mine din cauza atitudinii mele înverşunate, spuse Eunice. Probabil că din cauza asta o dau în bară cu bărbaţii.

Ea zîmbi tandru.

– Vreau să fii atentă, draga mea. Uneori inima ta este prea bună. Nu mi-ar plăcea să o văd zdrobită.

Mel încuviinţă. În cele din urmă, schimbase subiectul, concentrîndu-se asupra afacerilor, a ce avea în inventar, ce aşteptau să primească de la furnizori în după-amiaza aceea. Se înregistraseră două nunţi, dar amîndouă erau restrînse şi nu cereau ceva ieşit din comun. Dacă cineva avea nevoie de ceva în ultima clipă, ele dispuneau de o grămadă de mătase şi aranjamente florale artificiale din care să-şi tot aleagă.

– Dacă intervine ceva, pot lucra seara, îi spuse Mel asistentei sale. Nu avem repetiţie la cor luna asta, din moment ce mai mulţi membri ai corului îşi iau concediu chiar acum.

– Sînt sigură că nu o să fie probleme, o asigură Eunice, sperînd că Mei îi va mai spune ceva în legătură cu bărbatul despre care vorbea toată lumea.

Mel nu-i spuse. Dar în timp ce conducea spre băcănia *Abercrowbie,* avertizarea prietenei ei îi

răsună în urechi. „Uneori ai o inimă prea bună. Nu mi-ar plăcea să o văd zdrobită".

Cînd Mel se întoarse, Kane lucra din greu la dulapurile din aria destinată mezelurilor. Ea se schimbă în haine de lucru şi îşi petrecu dimineaţa curăţînd ferestrele şi în interior şi în exterior, pînă cînd acestea străluciră.

– Vino să-ţi dai cu părerea, spuse Kane, făcîndu-i semn că îl urmeze în spatele congelatorului.

– Arată splendid, spuse ea. Pusese uşile dulăpioarelor pe rafturi ca să nu se lovească. Şi nu doar atît, dar frecase maşina de tăiat şunca şi congelatorul pînă cînd arătau ca noi.

– A mai rămas doar să le vopsesc. Eu şi cu tata o putem face.

Kane era încîntat de comentariile ei.

– Te pot ajuta, dacă ai nevoie, dar mi-am aranjat nişte interviuri pentru mîine.

Se întoarseră acasă obosiţi şi murdari. După ce îşi făcu duş, Mei scotoci prin frigider după rămăşiţe. Mai era încă pui rece de acum cîteva

seri.

– Sper că asta ne ajunge, spuse ea, în timp ce se aşezau la masă.

– E grozav. Îmi place.

Îşi umplură farfuriile şi mîncară în tăcere timp de o clipă. Mel vorbi prima.

– Te-am auzit pe tine şi pe tată vorbind noaptea trecută, spuse ea. Despre ce aţi discutat? Toată ziua voise să-l întrebe, dar nu o făcuse.

Kane îşi ridică privirea din farfurie şi se întrebă cît de multe să-i împărtăşească din discuţie.

– Voia să ştie ce simt pentru tine.

Mel fu evident surprinsă de cuvintele lui.

– Ce... ce i-ai spus?

Kane lăsă furculiţa din mînă.

– Adevărul. I-am spus că te iubesc.

Ea simţi că se învîrtea camera cu ea.

– De ce ai făcut asta?

– Asta simt. Ce *trebuia* să-i spun?

Mel puse furculiţa jos şi îşi acoperi faţa cu mîinile. Nu era pregătită pentru asta. Toată nesiguranţa o năpădi.

– El ce-a spus?

– De fapt, s-a bucurat.

O cuprinse un sentiment de îndoială.

– Te-am rugat să nu-i spui nimic despre noi, sau despre ceea ce simţim unul pentru celălalt,

spuse ea.

– De ce ţi-e aşa teamă să nu afle lumea?

– Ţi-am zis, din motive personale. Ea vru să ia o înghiţitură, în schimb puse furculiţa jos şi îşi trase scaunul de la masă.

– Unde te duci?

– Nu mi-e foame. Îşi luă farfuria şi o duse la chiuvetă.

Kane se ridică şi el, şi se apropie de ea.

– Uite, îmi pare rău dacă m-a luat gura pe dinainte, dar s-a întîmplat ca tatălui tău să-i convină. N-am vrut să mint. Ea tot stătea cu spatele la el. El simţi cum furia îi creştea tot mai puternic. Şi tu n-ai simţi nevoia să-ţi ascunzi sentimentele dacă nu ţi-ar fi ruşine cu mine.

Mel se răsuci şi îl privi drept în ochi.

– Nu mi-e ruşine cu tine. Dar refuz să te las să-ţi baţi joc de mine.

Acum el era confuz.

– Cum pot face aşa ceva?

– Kane, tu n-o să stai aici în oraş pentru o veşnicie. Într-o zi o să te saturi pînă peste cap şi o să pleci.

– Ca mama ta, nu? Sîngele îi pieri din obraji. Nu despre asta e vorba? întrebă el. Te sperie gîndul că voi pleca la fel ca ea.

– N-are a face una cu alta.

– Ba cred că da. Cred că e singurul motiv pentru care te vezi cu Harper Beckwood. E puţin probabil ca el să plece.

– Crezi că mă cunoşti bine, nu?

– Nu întru totul. Ştiu doar că sînt nebun după tine. O trase în braţele lui. Şi cred că tu simţi acelaşi lucru pentru mine.

Ea se lăsă cu totul în braţele lui. Lacrimile îi umplură ochii.

– De ce-mi spui toate astea? spuse ea plîngînd.

– Fiindcă aşa este, iubito. Îi ridică faţa cu o mînă, ca să o poată privi drept în ochi.

– Ţin la tine de dinainte să te fi întîlnit. Mi-ai arătat partea bună a vieţii... lucruri de care nu prea am avut parte. N-o să ştii niciodată, Mel, ce au însemnat scrisorile tale pentru mine.

Proprii lui ochi se umplură de lacrimi şi dădu din cap cu tristeţe.

– Sînt lucruri pe care nu le ştii despre mine, Mei. Te pot face să înţelegi cît era de rău acolo. L-am văzut pe unul bătut pînă la sînge pentru că se strîmbase la careva. L-am văzut pe un altul violat, la subsol, în timp ce era ţinut de cea mai oribilă bandă de lepădături, pe care ţi-o poţi imagina..

– O, Kane. Ea îl înconjură cu braţele. Îi venea

să suspine.

– Cum de ai reuşit să supravieţuieşti în închisoare?

El o sărută pe frunte.

– Le iei uşurel. Încerci să găseşti ceva bun în jurul tău. Pentru mine a fost mai uşor datorită ţie. O sărută gingaş.

Mel îşi simţi inima plină de emoţie.

– Kane?

– Mmm?

– Aş vrea... se opri şi înghiţi în sec. Aş vrea să putem face dragoste.

La început, el nu înţelese. Se uită la ea, căutînd pe faţa ei un semn de incertitudine. Nu-l găsi.

– Asta vrei? Îşi ţinu respiraţia aşteptînd răspunsul. Ea încuviinţă, iar el fu recunoscător în cele din urmă faptului că folosise toaleta de la *Wayside Tavern*. Avusese şaptesprezece ani, cînd cumpărase ultima dată un prezervativ dintr-un asemenea loc.

– Putem, iubito, spuse el în final. Putem.

Capitolul 12

Dormitorul era slab luminat, cu excepţia luminii care răzbătea de la baie, învăluind abia vizibil cuplul care se îmbrăţişa, umbrind toate celelalte lucruri.

– Te simţi bine? întrebă Kane răsuflînd peste gura ei întredeschisă. Nu dorea pentru nimic în lume să o agite. Era el destul de agitat pentru amîndoi.

Mei privi în ochii lui negri.

– Da, cu alte ocazii ar fi fost un pachet de nervi, dar expresia grijulie de pe faţa lui Kane o

convinse că făcea ceea ce trebuia.

– Ar trebui să-ţi spun ceva. Ştiu că folosim protecţie şi aşa mai departe, dar sînt curat. Mi-am făcut analizele şi *chiar* pe toate.

Mel zîmbi tandru, iubindu-l pentru grija lui de a o asigura.

O sărută din nou, de data aceasta pasional. Mel simţi cum se afundă în pat, simţi somiera îndoindu-se sub greutatea lui Kane care i se alăturase şi o cuprinse în braţe. Ea îi răspunse deschizîndu-şi buzele cînd Kane le împinse cu limba. Ameţi uşor.

Curînd, simplele sărutări nu fură îndeajuns. Mel se răsucea în pat neliniştită, simţind o tensiune în pîntece. Cînd Kane începu să-i desfacă nasturii de la bluză, ea îl ajută bucuroasă. Îşi scoase hainele şi le puse deoparte. Kane îi descheie sutienul, apoi lăsă bretelele să-i cadă pe umeri.

– Eşti frumoasă, spuse el, privindu-i sînii plini în lumina obscură, şi întrebîndu-se de ce ţinea Mei să se ascundă de el stingînd lumina. Spera că va veni o zi cînd va fi de acord să facă dragoste ziua în amiaza mare. Totuşi, era mult mai mulţumit cu ceea ce avea. Fusese, oare, vreo femeie mai catifelată? Sau mai parfumată?

Brusc, îl năpădi amintirea. Imagini din închi-

soare îi trecură rapid prin minte, răpindu-l plăcerii de a o ţine pe Mel în braţe. Deveni rece.

– S-a întîmplat ceva? întrebă Mei, simţind că starea lui se schimbase brusc.

Kane se întoarse în prezent şi văzu expresia de nesiguranţă de pe faţa ei. Îşi îndepărtă gîndurile neplăcute. În seara asta nu se va lăsa hăituit de demonul amintirilor.

– Totul este perfect, spuse el. Îşi coborî privirea.

Mel respiră adînc, în timp ce Kane îşi plimba limba fierbinte şi umedă de jur împrejurul sînului ei, provocîndu-i senzaţii profunde. Ea îi acoperi capul cu mîinile, plăcîndu-i la nebunie să-i simtă părul aspru şi negru între degete, bărbia aspră pe piele. Mai jos, picioarele li se încolăceau ca nişte lujere de viţă iubitoare. Deodată îşi scoaseră hainele. Mel era la fel de nerăbdătoare ca şi Kane să se elibereze de ale ei. În timp ce el o ajută să-şi scoată chiloţii cu degete febrile, ea îi descheia nasturii de la cămaşă. Nu se opriră pînă cînd nu rămaseră goi unul lîngă celălalt.

– O, Mel! Răsuflarea lui Kane era ca o briză de vară.

Mel îl privi cu nesiguranţă în ochi. Nu mai văzuse pe nimeni atît de magnific, precum Kane Stoddard gol, neted şi perfect proporţionat. Piep-

tul îi era acoperit de păr negru. Crescuse puţin pe stomac, apoi se înmulţea la îmbinarea coapselor. La vederea bărbăţiei lui întărite, ea îşi ţinu respiraţia.

Kane îi luă o mînă într-a lui, de parcă îi citise gîndurile.

– E-n regulă, Mel şopti el. Atinge-mă. Îi apropie mîna mai mult.

Mel îl atinse cu degete timide. Aşa tare cum era, îţi venea greu să crezi că era un simplu muşchi. Îşi plimbă degetele pe toată lungimea lui, dorindu-şi pentru o clipă să fie lumină, ca să poată vedea mai bine penisul umflat. Degetele îi tremurară cînd îi atinse vîrful catifelat. Era umed.

Kane îşi apropie mîna de a ei şi i-o îndepărtă uşor.

– Iartă-mă, deja sînt prea excitat, spuse el.

– Din cauză că nu ai mai făcut de aşa mult timp? întrebă ea, ştiind că trei ani de zile însemnau mult pentru un celibatar.

El zîmbi caustic.

– Nu, din cauza ta, Melanie Abercrowbie. Fantazez despre tine încă de cînd ţi-am primit cea dintîi scrisoare.

Mei încercă să stabilească dacă o minţea sau dacă era chiar aşa. Cînd o privea în felul ăsta, îi era uşor să uite că oamenii gîndeau despre ea că

era cea mai insipidă dintre surorile Abercrowbie. Pentru prima dată în viaţa ei se simţea frumoasă. Se simţea dorită. Îl sărută şi ea uşor, savurînd gustul gurii lui.

Apoi îşi îndepărtă picioarele şi toată logica dispăru.

Căutîndu-i buzele, Kane o zdrobi de el. Îi îndepărtă coapsele cu mîinile, înainte să-i caute feminitatea. Zîmbi, cînd o găsi fierbinte şi umedă. Îşi afundă degetele înăuntru şi o auzi gemînd. Geamătul ei îi încîntă auzul. Mel îl simţi mişcîndu-se în pat. Îi sărută sînii încă o dată: îi sărută dedesubt, unde atîrnau ca merele peste coşul pieptului. Îi linse buricul cu limba pînă cînd ea începu să se zvîrcolească. Apoi se mută de-a curmezişul pîntecului ei gol.

Ea deschise ochii larg cînd gura lui îi atinse acea parte a trupului. Gura ei făcu un O, pe jumătate de surpriză, pe jumătate în semn de protest. Se încordă.

– Kane?

El se ridică uşor.

– E-n oridine, iubito. Ai încredere în mine. Pasiunea îi vuia în urechi. Ea nu putea să tăgăduiască senzaţiile pe care i le dădea atingerea lui. Încercă să reziste, dar se simţea pierdută. Simţi că ia foc. Limba lui găsi miezul dorinţei ei şi o

trimise în al nouălea cer. Ea îi cuprinse capul în mîini şi i-l ţinu aşa, ridicîndu-se din ce în ce mai sus, pînă cînd plăcerea deveni insuportabilă. Se arcui peste el, simţind cum camera se învîrtea cu ea.

Mel îl simţi pe Kane îndepărtîndu-se o clipă şi ştiu că îşi luă măsurile de precauţie ca să nu o lase însărcinată.

În cele din urmă, el îi desfăcu coapsele şi începu să se mişte încet deasupra ei. O examină tandru.

– Te doare?

Ea scutură din cap.

– Nu.

O pătrunse şi senzaţia fu atît de minunată, încît Kane rămase liniştit, lăsîndu-şi trupul să plutească pe valuri de plăcere.

– Te simţi bine?

Ea se arcui.

– Niciodată nu m-am simţit mai bine.

Kane începu să se mişte peste ea încet, grijuliu, nedorind să-i provoace vreo durere sau să-şi piardă controlul ca să-i strice plăcerea. Descoperi că Mel era un partener înflăcărat. Se arcuia şi întîmpina fiecare mişcare cu un abandon la care el nu s-ar fi aşteptat, avînd în vedere lipsa ei de experienţă. Încă o dată, dorinţa îi inundă trupul.

Mel ţipă uşor copleşită de intensitatea ei. Kane o urmă îndeaproape, cutremurîndu-i-se în braţe.

Cînd Mel deschise ochii ceva mai tîrziu, se trezi în braţele lui Kane. El deschise ochii, parcă simţind că ea s-a deşteptat.

– Am aşteptat să te trezeşti, spuse el. Brusc, ea se simţi ruşinată.

– Cît am dormit?

– Cîteva ore. M-am gîndit că aveai nevoie de somn. Şi eu am aţipit de cîteva ori.

Îl privi şi ea. Părea să nu mai fie nimic de spus. Kane îi sesiză nesiguranţa.

– Ai vreun regret?

Ea scutură din cap.

– Tu ai regrete, Kane? întrebă ea, speriată că el ar putea avea.

El se uită în tavan.

– Nu am deflorat prea multe virgine în viaţa mea. Nu mi-ar plăcea să cred că te-aş fi putut forţa să iei o decizie pe care în condiţii normale, nu ai fi luat-o.

– Doream să facem dragoste, Kane, şi nu-mi

pare rău că am făcut.

Uşurat, el o luă în braţe.

– Mă tot gîndesc că Harper ar fi fost o alegere mai bună.

– Harper? Credeam că tu...

– Ştiu ce am spus despre Harper, dar este o partidă mult mai bună pentru căsătorie decît mine.

– Asta era? Crezi că aştept să te căsătoreşti cu mine acum că am făcut dragoste? Crezi că o să te presez să faci ceva pentru care nu eşti pregătit? Mel se ridică şi îşi căută hainele. Se simţea jignită.

Kane se întinse după ea, dar ea îl îndepărtă.

– Am vrut doar să spun că meriţi un bărbat bun, care să aibă grijă de tine.

– Cine a zis că am nevoie de unul care să-mi poarte de grijă, Kane Stoddard?

– Vrei o familie, nu? Vrei securitate şi stabilitate şi toate celelalte lucruri. Eu nu am fost niciodată nimic din toate acestea.

Mel îşi găsi lenjeria, roşind puternic cînd cearceaful căzu de pe ea, dezgolindu-i sînii.

– De ce nu mă laşi *pe mine* să judec ce doresc?

– Am distrus tot ceea ce am atins, zise el.

– Ce înseamnă asta? întrebă Mel, mirîndu-se

.că el se chinuia astfel. De ce te chinui aşa?

– De-aia, răspunse el pur şi simplu. Fiindcă m-am îndrăgostit de tine şi mi-e frică.

Mel rămase acolo, întrebîndu-se dacă a auzit bine. Îi spusese că se îndrăgostise de ea.

– De ce ţi-e frică, Kane? Fiindcă crezi că o să-ţi spun să facem copii cînd tu nu eşti pregătit pentru asta?

El scutură din cap.

– Sînt speriat pentru că tu meriţi ceva mai bun, iar eu nu sînt în stare să îţi ofer chiar acum. Oftă şi îşi împreună mîinile la ceafă. Cînd eram în închisoare, de-abia aşteptam să ies şi să fac tot ceea ce doream. Plănuisem totul. Să vin aici, să găsesc o slujbă...

– Dar pentru numele lui Dumnezeu, au trecut doar cîteva săptămîni.

– Cînd pierzi trei ani din viaţă, două săptămîni irosite înseamnă mult. O privi. Şi asta nu e tot. Vreau să îmi pun viaţa la punct fiindcă trebuie să reuşesc. Înainte de a intra la închisoare eram un pierde-vară, Mel. N-am fost închis pentru prima dată la *Leavenworth*. De ce crezi că le-a fost aşa de uşor să mă condamne? Mi-au aruncat o privire şi au ştiut că am fost punker.

– Asta a fost odată, spuse ea ca fapt divers. Kane Stoddard cel pe care îl ştiu eu, este un

bărbat grijuliu şi plin de dăruire. Trebuie să mai îndrepţi cîteva lucruri, pe ici, pe colo, dar reuşim noi.

El îi cîntări cuvintele.

– Grijuliu şi plin de dăruire?

– Absolut.

Acest lucru îl măguli.

– Aproape că te şi cred cînd o spui.

Ea îi atinse obrazul cu mîna.

– Atunci, presupun că va trebui să ţi-o spun în fiecare zi.

El îşi apropie mîna de a ei, i-o ridică şi îi sărută palma deschisă.

– Ai crede că vreau să facem dragoste din nou? întrebă el încet.

Ea îşi arcui o sprînceană.

– Aşa de curînd? Dar... Se înroşi uşor. Ştii tu.

El surîse.

– Am luat unul în plus, în caz de nevoie.

Kane îşi îndreptă umerii laţi şi intră pe uşa din faţă a atelierului *Grafică şi Tipografie La Gould*. O

doamnă Gould frustrată stătea la tejghea împreună cu o liceană, încercînd să-i explice cum se scria o cerere de angajare. În camera alăturată se putea auzi ţac-ţac-ţac-ul puternic al presei tipografice. Femeia se încruntă la vederea lui, şi Kane ştiu că îl recunoscuse.

– Domnul Gould este? întrebă el, gîndindu-se că avea şanse mai mari cu soţul ei.

– E ocupat. Cu ce te pot ajuta?

Femeia părea grăbită şi nerăbdătoare să se întoarcă la treabă.

– Eram prin apropiere, şi m-am gîndit să vin să văd dacă faceţi angajări, spuse Kane. Avea două interviuri în oraş, dar nici una dintre slujbe nu părea promiţătoare. Asta era ceva.

– Nu angajăm, domnule Stoddard. Cred că am vorbit clar ultima dată cînd ai venit.

Deci şi-l amintea.

– Foarte rău, doamnă Gould. Din cîte am auzit, aveţi de lucru pînă peste cap. Am mai auzit că lumea îşi caută de lucru la Pelzer, fiindcă sînteţi prea departe. Faţa femeii se înroşi, iar el îşi dădu seama că mersese prea departe. Mai mare ruşinea, eu v-aş putea ajuta de bună voie. Ştiu totul despre cum să conduci o tipografie.

– Da, cred că ai învăţat de toate după gratii, spuse ea cu răceală. De-asta nu pot crede că

Melanie Abercrowbie şi-a deschis casa unuia ca tine.

Kane îşi simţi faţa arzînd. Îşi sprijini palmele de tejghea şi se aplecă mai în faţă.

– Uite ce e, doamnă Gould, deja am plătit pentru o crimă pe care nu am comis-o. În ceea ce o priveşte pe domnişoara Abercrowbie...

– E o femeie cinstită şi decentă, spuse femeia.

– Amuzant că spuneţi acest lucru, doamnă Gould, fiindcă exact asta a spus şi Mei despre dumneata şi soţul dumitale.

Femeia se ridică în toată măreţia ei.

– Ce vrei de la mine, domnule Stoddard? spuse ea în final.

El îi zîmbi sincer. Biata liceeană se uita la ei de parcă era pe altă planetă.

– Doar şansa de a vă dovedi ce pot. Nici mai mult, nici mai puţin.

Doamna Gould arăta sfîrşită. Se uită la vraful de lucru de lîngă ea. Sună telefonul, iar ea îl ridică şi murmură cîteva cuvinte de scuză pentru o lucrare care-i luase mai mult timp decît estimase. Puse receptorul în furcă, uitîndu-se tot timpul la Kane. În cele din urmă oftă şi pieptul masiv i se ridică greoi.

– Eşti conştient de faptul că timp de două săptămîni eşti în probe? După asta nu mai ga-

rantez.

Kane ştiu că-i va impresiona al naibii de tare în acest răstimp. Întinse mîna.

– Aţi făcut o afacere, doamnă Gould. Femeia ezită, apoi îi dădu mîna.

– Mîine la ora opt fix să fii aici. Se răsuci, dîndu-i de înţeles că discuţia lor luase sfîrşit.

Capitolul 13

– Surpriză!

Kane se împiedică de pragul de la uşa bucătăriei în timp ce Mel şi Wilton îl felicitau ţipînd şi aruncîndu-i în faţă confetti de toate culorile. Trase o ocheadă şi văzu pe masă o prăjitură cu etaj pe care scria *Felicitări* cu litere roşii.

– Ce-i asta? spuse el. Nu e ziua mea.

– Doamna Gould m-a chemat la magazin şi mi-a spus că ţi-a dat slujba. Felicitări, Kane.

– Doamna Gould *te*-a chemat?

– Îhî. Părea foarte fericită să te aibă în echipă

ca fapt divers.

Nu fusese chiar aşa îşi spuse Mel. Ann Gould dorise să afle tot ce se putea despre Kane. Mel bănuia că o bătea gîndul să îl angajeze, dar după ce discutase despre Kane vreo douăzeci de minute, femeia păruse satisfăcută de decizia luată.

Kane o privi neîncrezător. Făcuse o plimbare de două ore cu motocicleta ca să sărbătorească victoria dar încă îşi putea aminti rezerva doamnei Gould în privinţa angajării lui.

– Eşti sigură că vorbim de aceeaşi persoană?

Mel rîse uşor.

– Nu te lăsa păcălit de încruntarea ei permanentă. De fapt, doamna Gould este foarte drăguţă o dată ce o cunoşti. Ţi-am spus că vine la orele mele de duminică.

Kane privi prăjiturile mai îndeaproape. Îşi ridică ochii spre faţa radioasă a lui Mei.

– Cînd ai avut timp să coci asta? întrebă el.

– Nu a copt-o, spuse Wilton. S-a dus la *Thrifty-Sak* şi a cumpărat-o de-a gata.

– Ei, am înălţat baloanele, spuse Mel arătînd spre un mănunchi de baloane albe şi roşii, legate de unul dintre braţele lustrei.

– Cine te-a ajutat? o întrebă tatăl ei.

Kane încă o privea cu căldură.

– Mulţumesc, spuse el. Nu-mi amintesc ca să

fi făcut cineva un lucru aşa de drăguţ pentru mine.

Mel îşi dădu seama că era a doua oară cînd spunea acest lucru. O făcu să se întrebe dacă mai cunoştea vreun adult amabil.

– Ei bine, trebuie să aşteptaţi pînă după cină ca să mîncaţi prăjitura. Altfel o să vă stricaţi apetitul.

– Apetitul meu este perfect, domnişoară Abercrowbie, spuse el, tonul lui făcînd-o pe Mel să priceapă că nu se referea la felul de mîncare. Deschise gura să-i răspundă, cînd cineva bătu la uşa de la intrare.

– Aveţi vreo idee cine poate fi? spuse ea. Ciocănitul deveni mai puternic. Wilton şi Kane se grăbiră în sufragerie, după ea.

Se auzea de parcă cineva voia să dărîme uşa. Kane o luă înainte.

– Lasă-mă pe mine să deschid, spuse el. Mei ajunse prima.

Harper Beckwood dădu buzna înăuntru cu viteza şi violenţa unui tren deviat.

– Unde este ăla? o întrebă el pe Mel. Unde e nenorocitul...

– Pe mine mă cauţi, Beckwood? întrebă Kane, apropiind distanţa dintre ei şi bărbatul respectiv.

Harper îl scruta cu privirea.

– Ar fi trebuit să ştiu că o s-o tragi în patul tău, spuse el. Ştie tot oraşul cum o faceţi chiar sub nasul tatălui tău.

– Harper! Faţa lui Mel se înroşi ca para focului.

– Ia'n ascultă aici, sări Wilton pierzîndu-şi cumpătul.

Harper îşi îndreptă privirea în direcţia lui Mel.

– Ce te-a apucat? Nu eşti altceva decît o...

Kane îl luă de gulerul cămăşii.

– Nu pronunţa cuvîntul, Beckwood, îl ameninţă el pe un ton teribil.

– Ce-ţi pasă? Tu ai făcut din ea o tîrfă.

Kane era mai plin de furie ca niciodată. Fără să ezite, îi trase lui Harper un pumn drept în nas. Bărbatul se împletici cîţiva paşi în spate, căzînd peste măsuţa de cafea. Kane se duse după el.

Mel ţipă.

– Opriţi-vă, o să distrugeţi mobila.

Kane fu oprit de o mînă care îl ţinea de guler. Surprins, se uită în spate şi se pomeni nas în nas cu Wilton.

– Vrei să ajungi din nou la închisoare? întrebă bătrînul. Exact acolo te duci dacă îl faci zob pe omul ăsta.

Kane se uită de la Wilton la Mel care era şocată, şi în cele din urmă la Harper, căruia nu-i venise ideea să-şi scoată haina înainte ca să se

bată. Furia i se potoli. În final, Kane îl ridică pe celălalt bărbat în picioare.

– Ridică-te dracului de acolo, Beckwood, spuse el răsuflînd din greu, înainte să mă răzgîndesc.

Cu nasul sîngerîndu-i din belşug, Harper se îndepărtă clătinîndu-se, ignorînd oferta lui Mel de a-i pune gheaţă pe el. Kane se răscui spre ea şi deschise gura să-şi ceară scuze, dar se opri văzîndu-i teama din ochi. Fără să scoată un cuvînt, ea o luă la fugă pe hol şi se opri în dormitorul ei.

Tensiunea de la masă era destul de intensă ca să mănînce. Kane se uită la Mel şi la Wilton peste masă, şi văzu că erau la fel de jenaţi ca şi el.

Mel îşi alegea mîncarea de parcă simplul gînd de a mînca îi provoca sila. În cele din urmă îşi trase scaunul de la masă.

– Mă scuzaţi, spuse ea. Nu mi-e foame.

Kane o privi plecînd. Îşi puse jos furculiţa şi îi aruncă lui Wilton o privire plină de căinţă. Se ridică de la masă şi părăsi bucătăria.

Un minut mai tîrziu, Kane bătu la uşa lui Mel. Părea surprinsă să-l vadă.

– Putem discuta un minut? întrebă el. Ea deschise larg uşa ca el să intre, apoi o închise şi se îndreptă spre pat, înhăţă o pernă şi se prefăcu interesată de broderia acesteia.

– Te ascult, spuse ea.

– Îmi pare rău că mi-am ieşit din fire cu Harper, îi spuse el. Ochii lui negri îi întîlniră pe ai ei.

Ea îi susţinu privirea. Avea o expresie furioasă.

– Ţi-ai ieşit din fire? Aşa numeşti tu asta?

– Ai auzit cum ţi-a spus. Te aşteptai să stau acolo cu mîinile în sîn?

– Poate că Harper are dreptate.

– Mel, nu! Kane se duse spre ea, o cuprinse pe după umeri şi o scutură uşor.

– Nu spune asta, iubito. Nici măcar să nu o gîndeşti.

– M-am culcat cam repede cu tine, nu? Cît sînt, două săptămîni de cînd ne cunoaştem?

Ochii lui o scrutară.

– Te cunosc de mai mult de două luni, Melanie Abercrowbie.

– Nu pun şi scrisorile la socoteală.

– *Ba* scrisorile contează. Şi ştiu lucruri pe care nu mi le-ai spus în scrisori. Ştiu că nu suporţi să vezi bucătăria murdară dimineaţa şi că nu vorbeşti cu nimeni pînă cînd nu bei două ceşti de cafea. Ştiu că îţi plac roşiile şi ai mînca la fiecare masă dacă nu ţi-ar irita tenul. Ştiu că îţi cumperi cele mai noi spume de baie, dar rareori ai timp să faci altceva decît un duş rapid, ştiu...

– Ţi-ai spus punctul de vedere, Kane.

El se ridică.

– Bine.

– Dar asta tot nu îmi schimbă sentimentele. Am nevoie de ceva mai mult timp. Vreau să ştiu dacă ceea ce simţim unul pentru celălalt este adevărat.

El arătă rănit.

– Îmi pare rău dacă te-am făcut să te simţi vinovată pentru că am făcut dragoste, zise el. Oricum, te-ai ascuns bine. Mie mi s-a părut că ţi-a plăcut la fel de mult ca şi mie. El nu îi dădu ocazia să răspundă. Deschise brusc uşa şi ieşi.

În dimineaţa următoare, Wilton îşi bea cafeaua şi citea ziarele, cînd Kane intra în bucătărie.

– Unde este Mel? întrebă el, obişnuit să o găsească stînd la masa din bucătărie în halat de baie.

Voia ca ea să fie acolo, să-i împărtăşească emoţia de dinaintea plecării la noua sa slujbă.

– Îşi bea cafeaua în camera ei în dimineaţa asta, spuse Wilton. Să fiu în locul tău, n-aş deranja-o. A sunat Harper în timp ce erai la duş. A trebuit să se ducă la urgenţă pentru nas. Spunea

că i-au făcut raze X şi i l-au găsit spart în trei locuri.

Kane se întrerupse din turnatul cafelei.

– L-am lovit doar o dată. Wilton abia dădu din umeri. Şi tu eşti supărat pe mine? îl întrebă Kane pe bărbat.

Wilton scutură din cap.

– Nu. După cîte cred, orice bărbat care îmi numeşte fiica astfel, merită un pumn în nas.

Kane ajunse la *Grafică şi Tipărire La Gould* la ora opt fix. O găsi pe doamna Gould la zeţar, încruntată şi grăbită chiar la această oră matinală.

– Avem treabă pînă peste cap şi nu avem timp să te iniţiem acum.

Voia să-i spună că nu avea nevoie să fie iniţiat, dar decise că era mai bine să-i arate.

– Du-te în spate şi vezi dacă îl poţi ajuta pe soţul meu, îi spuse ea. Kane dădu la o parte perdeaua de catifea care separa biroul din faţa atelierului. Strîmbă din nas simţind venind un miros de ceapă. Camera era spaţioasă, de jur-împrejur se aflau rafturi ornate cu hîrtie colorată.

Mai era o masă de proiectare unde presupuse că se făceau picturile şi grafica, în mijlocul căreia se aflau mai multe ceşti şi un automat de cafea. Una dintre ceşti se vărsase pe masă şi cafeaua se uscase. Alături de maşina de fălţuit se afla maşina de tăiat, unde erau împrăştiate bucăţi de hîrtie de culori diferite. Se întrebă cînd spălase podeaua ultima dată. Pe o altă masă, unde cineva lăsase un hamburger muşcat pe jumătate, se afla un vraf de lucrări. Kane se gîndi că va trebui să muncească pînă seara tîrziu ca să facă ordine acolo.

Îl găsi pe domnul Gould sorbind din cafea şi cîrpăcind una dintre prese, în timp ce cealaltă mergea cu viteza maximă. Omul era cu un cap mai scund decît nevasta lui şi părea să cîntărească douăzeci de kilograme mai puţin. Zărindu-l pe Kane, zîmbi.

– Dumneata trebuie să fii domnul Stoddard, spuse el, întinzîndu-i mîna. Mă numesc Sam. Vrei o ceaşcă de cafea? Omul continua cînd Kane scutură din cap. Scuză deranjul. Am fost atît de ocupat încît nu am avut timp să strîng. Doamna va face o criză dacă va vedea asta. De-aia nu o las să intre aici. Se opri şi sorbi un pic din cafea.

– Noi am avut o înţelegere de la bun început. Eu stau departe de afaceri, ea de atelier. Ai fost

căsătorit vreodată, domnule Stoddard?

Kane îl plăcu pe Sam Gould din prima clipă, şi îşi dădu seama că mai avusese acest sentiment atunci cînd îl cunoscuse pe Wilton Abercrowbie.

– Spune-mi Kane, zise el. Şi nu, nu am mai fost căsătorit.

– Am ştiut că eşti isteţ de cînd am dat ochii cu tine.

Kane rîse.

– Ei, nu poate fi simplu cînd soţul şi soţia lucrează împreună, spuse el.

– E un secret, spuse Sam, apoi vărsă restul de cafea şi puse ceaşca goală pe maşina de tipărit. Trebuie să stabileşti regulile de la început. Ăsta e teritoriul meu, ăsta e al ei. Arătă spre perdea. Şi n-o poţi lăsa să te supere atunci cînd o apucă pe ea, doar fiindcă tu eşti în spate. Uneori îşi bagă capul prin perdea şi ţipă la mine că nu am onorat o comandă la timp, dar nu o bag în seamă. Altfel aş face ulcer, ca tipii din marile oraşe. Vezi pistolul ăsta cu apă? spuse el, ridicînd un pistol cu apă. Dacă începe să-şi bage capul prea des prin perdea, o ud complet. O înfurie fiindcă îşi coafează părul în fiecare săptămînă şi trebuie să-l menţină astfel pînă la următoarea întîlnire. În fiecare noapte îl înfăşoară în hîrtie igienică, ca să-l menţină băţ.

Kane îl aprobă, încercînd să rămînă serios.

– Cum de lucrezi în dimineaţa asta doar la o presă cînd ai atît de lucru? îl întrebă.

– Of, cealaltă nu merge, spuse el. Pierde lichid şi face varză tot ce îi dau să facă. Am chemat un meşter, dar nu o poate face pînă mîine. Cred că ar trebui să lucrăm cu una singură, deşi o să rămînem cu mult în urmă. Trebuie să umplu pistolul.

– Ai scule? întrebă Kane. Pot s-o iau eu deoparte şi să mă uit la ea? Bănuia că nici presa nu mai fusese curăţată demult.

– Sigur că am scule. Dar nu am nici cea mai vagă idee ce are şi nici nu prea am timp să învăţ cum să o repar.

– Ei, norocul tău că ştiu eu tot ce se poate despre ele, spuse Kane, amintindu-şi de cîte ori îl văzuse pe meşterul închisorii luîndu-le deoparte şi privise, doar ca să nu se ducă în celulă.

– În afară de asta, cred că o curăţire atentă îi va face bine.

– O curăţire bună? După cum răspunse Sam cineva putea crede că Kane îl învăţa o serie de noi cuvinte franţuzeşti.

– Mda, nu ştiu sigur, dar am sentimentul că cineva ar fi putut vărsa o ceaşcă de cafea pe ea şi am scos piesele.

O privire alarmată trecu peste faţa lui Sam,

spunîndu-i lui Kane că fusese prins cu ocaua mică.

– Nu-i spune doamnei.

Kane rînji. O să-i placă să lucreze acolo.

Mel se comporta rece faţă de Kane pentru tot restul săptămînii, vorbindu-i doar strictul necesar. Kane nu se mai simţise niciodată atît de nenorocit. Voia să-i spună cum mergea noua lui slujbă, cît de încîntată era familia Gould de munca lui şi de faptul că fusese capabil să repare cîte ceva din dotarea lor, dar expresia de pe faţa ei nu invita la conversaţie, aşa că îşi ţinu gura. Ajunse acasă după ce ieşise de la serviciu şi o ajutase la treabă. Odată ce cina se terminase îl plimbă pe Rover şi stătu la televizor împreună cu Wilton. Nici Wilton nu mai era acelaşi. Kane nu ştia de ce.

– Blair va veni acasă în weekend-ul viitor, anunţă Wilton la cina de duminică. Am sunat-o ca

să întreb cum merge cu reclamele. Se pare că termină în cîteva zile, apoi plănuieşte să petreacă două, trei zile la mare. Se opri. A cunoscut un bărbat. O aduce el pînă aici.

– Drăguţ din partea lui, spuse Mel, încercînd să-şi ascundă surpriza din voce. Cu siguranţă Blair nu pierduse timpul ca să găsească pe cineva. Dar nu pierduse niciodată.

– Mai e ceva, spuse Wilton, făcînd-o pe Mei să ridice ochii din farfurie. Mama ta va lua cina cu noi duminica viitoare.

Mel se uită din nou la tatăl ei, uimită. Cum de putea Adelle să vină la cină? Doar locuia în Louisiana.

– Glumeşti, nu?

– Sînt foarte serios. De asta am sunat-o pe Blair. Vreau să fie aici cînd soseşte mama voastră.

Mintea lui Mel refuză să înregistreze semnificaţia acestor cuvinte. El nu *glumea.* Trebuie s-o fi sunat pe Adelle după ce citise scrisorile.

– Tată, cum de ai putut face asta? întrebă ea, pe un ton vag isteric.

Kane se foi jenat în scaun.

– Vreţi ca eu să plec?

– Nu, rămîi, îi spuse Wilton. Se întoarse spre fiica sa.

– Am invitat-o pe Adelle fiindcă are dreptul

să-şi vadă fiicele după atîţia ani.

Îi luă cîtva timp să-i digere cuvintele.

– Ne-a abandonat, nu are nici un drept.

– Am şi eu partea mea de vină, la fel ca şi ea.

O cuprinse furia.

– Cum poţi spune una ca asta? Tu ai rămas şi ai avut grijă de noi.

Wilton puse jos şerveţelul. Faţa i se întunecă de disperare.

– Mama ta era nefericită şi eu n-am făcut nimic să schimb asta.

– Ce trebuia să faci?

Wilton oftă cu regret.

– Stăteam la magazin tot timpul. N-o scoteam niciodată nicăieri. Stătea în casa asta dimineaţa, ziua şi noaptea. I-am dat dreptate.

– N-o să te las să te condamni pentru asta, tată, zise ea, întinzîndu-se peste masă ca să-i acopere mîna cu a ei.

– Nu înţelegi, iubito. Căsătoria mea cu Adelle a fost aranjată de tatăl ei. Ea avea şaisprezece ani; eu de două ori vîrsta ei. Familia ei era săracă. Pentru ei a fost o uşurare să aibă o gură mai puţin de hrănit. Se opri şi păru să reflecteze. Ea nu era fericită şi eu o ştiam. Doream doar pe cineva care să se îngrijească de casă şi de copii.

Mel înghiţi în sec. Era de negîndit ca tatăl ei să

o cheme pe Adelle înapoi după atîţia ani.

– Ar fi trebuit să-mi spui că intenţionai s-o suni. Aveam dreptul să ştiu. La urma urmei, eu trebuie să am grijă de toate după ce pleacă ea. Ochii i se umplură de lacrimi.

– Nu e corect să ţii duşmănie, Melanie.

Ea trase scaunul de la masă şi îşi aruncă şerveţelul în farfurie.

– Unde te duci? o întrebă Wilton.

– Afară! Fără un alt cuvînt Mei ieşi pe uşa din spate.

Wilton dădu să se ridice ca să se ducă după ea, dar Kane îl opri.

– Las-o în grija mea.

Kane o găsi stînd în leagănul din grădină. Se uită la el, iar el îi văzu lacrimile din ochi.

– Tata a pus leagănul ăsta aici cînd aveam opt ani. Cine ar fi crezut că va ţine atît de mult?

El ştia că ea nu dorea să vorbească despre vechiul leagăn din copilărie mai mult ca el.

– Te simţi bine, Mei? întrebă el uşor.

– Nu, nu mă simt bine. Sînt nervoasă ca dracu', asta sînt. Tata nu are dreptul s-o aducă pe... femeia aia aici, în casă, după tot ceea ce ne-a făcut.

– Se întîmplă ca femeia aia să fie mama ta, îi reaminti el.

Bărbia lui Mel ţîşni în sus.

– Nu încerca să o aperi, Kane. Chiar tu ai spus-o: oricine poate da naştere unor copii. Mai greu este să-i creşti. În ceea ce mă priveşte, Adelle Taylor... aşa o cheamă acum... nu are dreptul să dezbine această familie.

Kane o văzu că încerca disperată să nu izbucnească în plîns.

– Poate că vrea să-şi ceară iertare.

Mei îşi feri privirea de a lui.

– Nu aş ierta-o nici să mă împuşte. Ea continua, văzînd că el nu spune nimic. Nu ştii cum e să ai grijă de toţi.

El îi luă mîna într-a lui şi i-o ţinu strîns.

– Îmi pot imagina, Mei. Încă o faci.

Ea rămase tăcută timp de o clipă.

– O dispreţuiesc pe femeia asta pentru ceea ce a făcut şi nu există şanse de reconciliere.

– Nici o şansă? întrebă el. Se uită la cîinele care tîra lanţul ca să se apropie mai mult. Kane se duse spre el şi îl desfăcu din zgardă. Cîinele sări şi puse labele din faţă pe pieptul lui Kane. El rîse şi mîngîie animalul afectuos.

– Mi-ai spus odată că întotdeauna există o şansă, spuse el aplecîndu-se ca să ridice un băţ. Uită-te la Rover. Aruncă băţul, cîinele fugi şi i-l aduse fluturîndu-şi coada bucuros.

Mei zîmbi văzîndu-i astfel. În scurt timp Kane cîştigase încredere animalului şi deveniseră cei mai buni prieteni. Îl sorbi din ochi. Cuprinzîndu-i cu privirea faţa chipeşă şi umerii puternici. Îi lipsiseră discuţiile lor, timpul petrecut împreună, sărutările. Toată săptămîna dorise să-l întrebe despre noua lui slujbă, dar încă o durea modul în care reacţionase faţă de Harper. Pe cît aprecia ea faptul că o apăra, pe atît el trebuia să înveţe că nu putea trece prin viaţă folosind pumnii ori de cîte ori nu-i plăcea cîte ceva. Îl sunase ea însăşi pe Harper ca să-şi ceară scuze, dar acesta nu prea avea ce să discute cu ea. În schimb sfîrşise prin a conversa cu Amy şi plănuiseră să iasă la o îngheţată săptămîna viitoare. Nu avea de gînd ca Harper să stea în calea prieteniei lor.

Mei îl privi pe Kane aruncînd băţul încă o dată. De data aceasta Rover fugi în direcţie opusă. Ea rîse tare. Privirile li se întîlniră şi rămaseră ochi în ochi.

– Mai eşti furioasă pe mine? întrebă Kane.

– Nu.

– Bine. O trase din leagăn ca să o privească. Mi-a fost dor de tine, Mel. Odată m-au izolat timp de două săptămîni şi nu cred că a fost atît de rău ca atunci cînd te superi pe mine.

– De ce te-au izolat?

Kane îşi dori brusc să nu fi adus vorba de asta.

– Am refuzat să bat pe cineva. El ridică din umeri. N-a fost mare lucru. Îi înconjură talia cu braţele. Nu vreau să mă gîndesc la astfel de lucruri. Îmi pare rău că am adus vorba despre asta. Mei îl studie o clipă în tăcere.

– Nu poţi uita trei ani din viaţă, Kane. Trebuia să fi existat şi ceva bun în toatea astea.

El meditä.

– Aşa cred. Nu l-aş fi întîlnit niciodată pe Dave Resnick, psihiatrul închisorii, care mi-a spus că duc o povară pe umeri. Credea că sînt nevinovat. Oricum el m-a convins să încep să muncesc din greu ca să obţin diploma. Altfel aş fi irosit timpul în aceşti trei ani.

– Mă bucur că a fost acolo pentru tine.

Kane o strînse de mînă.

– Nu a fost numai el. Şi tu erai acolo. M-ai ajutat să merg mai departe atunci cînd credeam că nu mai am puterea să o fac.

– Îmi pare bine că ţi-am putut fi de folos.

Kane se uită la ea timp de o clipă şi se întrebă cum de se putea crede urîtă.

– Ştii, mă îndrăgostisem de tine. Mă gîndeam la tine cît era ziua de lungă şi noaptea, cînd nu puteam să dorm. Eşti tot ceea ce mi-am dorit în

jalnica mea viaţă.

Afirmaţia asta o bucură peste măsură. Ştia că şi ceea ce simţea ea era periculos de aproape de dragoste. Dorea din nou să facă dragoste cu acest bărbat şi să se cuibărească în braţele lui după aceea.

Dar îi era teamă. Dacă el hotăra că nu dorea să-şi trăiască viaţa la Hardeeville? Dacă nu-i dădeau slujba la tipografie? Dacă se îndrăgostea de el pînă peste cap şi el o părăsea? N-ar fi reuşit să treacă peste asta.

– Şi eu ţin la tine, Kane, spuse ea în final. Dar aşa cum ţi-am spus aseară, am nevoie de timp. Ca să fiu sigură.

El se forţă să zîmbească.

– Te rog, iubito, nu mă face să aştept prea mult.

Capitolul 14

Săptămîna următoare se scurse foarte încet, timp în care Mel de-abia îi vorbi tatălui ei. Nu-şi putea aminti cînd mai fusese atît de furioasă pe el. Era mulţumită că terminaseră de redecorat magazinul ca să se poată întoarce la florăria ei şi la privirile întrebătoare ale lui Eunice.

Ea şi cu Kane se întîlniseră în fiecare zi ca să ia prînzul împreună, mîncînd sandvişuri pe băncile rustice care erau aliniate pe trotuarele din faţa pajiştii tribunalului. Cu rămăşiţele lor hrăniră veveriţele. După trei zile oamenii încetară să se mai

holbeze la ei cînd treceau pe acolo şi Eunice renunţă să o mai tragă de limbă pe Mel. Era evident că Melanie Abercrowbie şi iubitul ei, Kane Stoddard, nu intenţionau să discute despre relaţia lor pînă cînd nu erau gata. Seara făceau plimbări lungi, cu Rover mergînd în lesă în faţa lor. Mel ştia că nu se va putea lipsi de cîine chiar dacă acesta ar fi interesat pe cineva. Kane, care susţinea că nu crescuse niciodată un căţeluş, era mult prea ataşat de el, iar cînd Rover se afla prin preajmă se comporta ca un copil.

Marţi văzură în oraş un film cu Mel Gibson şi mîncară împreună o pungă de floricele.

Miercuri, lumina din casă bătîndu-le în spate, stătură în hamacul lui Wilton şi se uitară la stele.

Vineri închiriară casete video, western-uri cu bătrînul Clint Eastewood, şi stătură pînă aproape de ziuă uitîndu-se la filme şi mîncînd floricele cu caramel.

Sîmbătă cumpărară mezeluri şi Kane insistase să plătească şi el jumătate, acum că avea o slujbă.

Mel îşi dădea seama că îl iubea din ce în ce mai mult pe zi ce trece.

Se trezise duminică dimineaţa foarte devreme, strecurîndu-se uşor din dormitorul lui Blair, ca să nu o trezească. Fata se întorsese noaptea trecută cu noul ei prieten, un actor, muncitor, care îi

fusese partener în reclama *Wave Wine Cooler.* După cîte se părea, ambele lor cariere o luaseră într-o direcţie bună. Blair spunea că îl ia cu ea la New York. Mel se bucură că el nu rămase. Avea prea multe în minte ca să mai întreţină încă un oaspete.

Mei aprinse lumina în bucătărie şi se duse direct spre maşina de cafea pe care o programase înainte să se ducă la culcare. Apăsă butonul şi ascultă cum aceasta începea să pornească. Aşteptă să picure, în timp ce se gîndea la ziua care începea.

Şi Adelle Taylor sosise în oraş noaptea trecută. Wilton se dusese la aeroportul din Pelzer ca să o aştepte, apoi o dusese la *Casa de Odihnă* din Hardeeville. Mel fusese îngrozită la gîndul că tatăl ei va insista ca Adelle să vină acasă, dar din fericire, nu insistase. Poate că nu dorea să forţeze lucrurile.

Mel îşi turnă o ceaşcă de cafea şi se aşeză la masa din bucătărie. Întîlnirea cu mama ei plutea deasupra ca un nor de furtună. De ce insistase tatăl ei să o aducă pe această femeie acasă după atîta amar de ani? Îşi pierduse minţile? Era ca un junghi în spatele lui Mel care avusese grijă de tot în aceşti ani.

Mel trăi un moment de vină. Poate că tatăl ei

nu se recăsătorise niciodată fiindcă ea îl îngrijise bine. Sau poate că nu se recăsătorise fiindcă s-ar fi simţit jenat să aducă o altă femeie cu care să-şi împartă fiicele. Îşi îndepărtă acest gînd. Nu dorea să creadă aşa ceva. Întotdeauna considerase că-i făcuse o favoare tatălui ei rămînînd cu el.

– Dau un penny pentru gîndurile tale, spuse o voce masculină.

Mei îşi înălţă capul şi îl văzu pe Kane stînd în celălalt capăt al mesei.

– N-am auzit cînd te-ai trezit, spuse ea supărată. El purta doar o pereche de pantaloni scurţi.

– De ce te-ai trezit? Nu este nici ora cinci.

– Nu puteam să dorm. Vrei o ceaşcă de cafea? Modul în care o spuse sugeră că avea nevoie de companie mai mult decît de cafea.

Kane observă cearcănele din jurul ochilor şi ştiu care era explicaţia. În loc să spună ceva, se duse în spatele scaunului ei şi o cuprinse cu braţele pe după umeri, încordîndu-şi muşchii.

– Eşti tensionată, spuse el, aplecîndu-se în faţa ei şi sărutînd-o pe ceafă. Ştiu eu cum să te relaxez.

Mei ştiu exact la ce se gîndea. Pînă acum se supusese avertizării ei că avea nevoie de mai mult timp şi se retrăsese. Poate că obosise tot aşteptînd cînd se vedea clar că relaţia lor de-

venea tot mai strînsă pe zi ce trecea.

– Ne-ar putea auzi cineva, spuse ea.

El îi şopti în ureche.

– Am putea pune una dintre cuverturi pe jos.

Mel se simţi înnebunită la gîndul de a dormi sus la mansardă cu el. Îşi dădu seama că nu i-ar fi descoperit nimeni. Tatăl ei nu se trezea duminică pînă la ora opt sau nouă, iar Blair nu se deranjă să se dea jos din pat pînă la prînz.

– Bine. Se ridică şi îi dădu mîna. Îşi duse degetele la buze şi urcară treptele cu grijă, ca să nu facă vreun zgomot. În cele din urmă, lemnul scîrţîi şi trosni sub greutatea lor.

Mei nu respiră pînă cînd nu ajunseră în micuţa cameră de sus. Brusc, se simţi foarte pudică. Refuză să-l privească în ochi în timp ce scotocea într-o cutie. Găsi două cuverturi care miroseau a naftalină şi le aşeză pe podea. Kane merse lîngă ea.

Tăcut, o întinse uşurel pe paturi, ţinîndu-i capul în îndoitura braţului. Mel se lipi de el, plăcîndu-i la nebunie să-i simtă trupul fierbinte. Îi simţise lipsa. La cît de apropiaţi fuseseră toată săptămîna, ştia că aspectul fizic era la fel de important într-o relaţie.

Îi simţea gura moale şi fierbinte peste a ei, deschizîndu-i buzele cu limba ca să poată explora. Sărutul era moale şi lung, zăpăcindu-i gîndurile şi trezîndu-i o nevoie profundă în pîntece.

Mei îşi apăsă pîntecul de al lui şi ştiu că nevoia lui era la fel de acută.

– Te doresc, Mei, spuse el.

– Şi eu te doresc.

Kane depuse o ploaie de sărutări peste faţa ei, peste pleoape, de-a lungul gîtului. Îşi mişcă o mînă peste ea, peste şoldurile şi coapsele ei sinuoase, şi o vîrî pe sub cămaşa de noapte. Carnea îi era fierbinte şi moale. Îi trase cămaşa în sus. Mei se ridică ca să o poată scoate pe cap. El o azvîrli deoparte. După o clipă, chiloţii ei urmară cămaşa.

– Uite cît de frumoasă eşti, şopti el. Înainte să o lase să răspundă se aplecă şi luă în gură un sîn cu sfîrcul rozaliu. În timp ce îi săruta ambii sîni, mîinile lui explorau restul trupului ei, oprindu-se între coapse.

Mei ajunse la chiloţii lui, brusc nerăbdătoare să îl aibă dezbrăcat alături de ea. Kane îşi ridică şoldurile de la podea destul de mult, ca ea să îi poată scoate.

Preludiul fu scurtat de dorinţa lor. Kane se lăsă să intre uşor în trupul ei îngust ca să nu îi provoace dureri. Ea nu simţi durerea, ci numai plăcerea de a fi umplută de bărbatul pe care îl iubea.

Se mişcară împreună încetişor, savurînd fiecare senzaţie a împreunării lor. Mei i se deschise, invitîndu-l şi mai adînc în timp ce emoţia se inten-

sifică şi pasiunea ieşea de sub control. Plăcerea a fost pură şi explozivă, iar ea îşi muşca buza de jos ca să nu ţipe. Kane se prăbuşi, faţa lui exprimînd ceva între disperare şi extaz. Se cutremură în braţele ei capturîndu-i gura încă o dată, pecetluind unirea lor cu un sărut.

Trecură cîteva minute înainte să se mişte. Kane ieşi din ea şi o cuprinse în braţe în timp ce aşteptau ca respiraţia să le revină la normal.

– Ştii ce am uitat. Nu era o întrebare, ci o afirmaţie.

Mel rămase cu gura căscată cînd îşi dădu seama.

– O, nu. Se ridică şi îşi luă cămaşa de noapte. Cum de am putut fi atît de proastă?

– Hei, aşteaptă o clipă, spuse Kane trăgînd-o în jos. Este mai mult vina mea.

– Dar dacă...

– Dacă rămîi însărcinată? întrebă el. Cînd ea dădu din cap, el zîmbi tandru. Ar fi atît de rău?

– Bineînţeles că nu ar fi atît de rău. Nu sîntem... Se întrerupse.

El o trase mai aproape.

– De ce să nu ne facem griji cînd o să fie cazul, spuse el. Aşa cum spune tată tău, n-are sens să ne batem capul.

Ea se ridică încă o dată. De data asta Kane nu o opri.

– Mai bine să mergem jos. Am o grămadă de treabă de făcut înainte să plec la biserică.

Kane îşi luă chiloţii. Erau atîtea lucruri pe care dorea să i le spună, că o iubea şi că s-ar căsători bucuros cu ea. Dar nu era pregătit din punct de vedere financiar. Cum să îşi permită o soţie cu ceea ce făcea la tipografie? Desigur, probabil că în timp îi va mări salariul, dar va mai dura pînă atunci. Trebuia să se gîndească.

Adelle Taylor era o versiune mai îmbătrînită şi mai ridată a femeii pe care şi-o amintea Mel. În timp ce Wilton o conducea pe delicata femeie spre uşa de la intrare şi o invita să ia loc, Mel încerca să nu pară şocată. Ce se întîmplase cu femeia încîntătoare şi vivace care îşi învăţa fetele să danseze în această sufragerie? Arăta ofilită. Părul ei odată castaniu era subţire, presărat cu fire argintii.

Mel îşi dori ca Kane să nu se fi scuzat sub pretextul că vede de cîini, fiindcă avea nevoie de sprijinul lui chiar acum. Se întreba dacă el dispărea întotdeauna cînd lucrurile se înrăutăţeau, şi

îşi dădu seama că încă era rănită de lipsa lui de răspundere din acea dimineaţă.

– Mama! Blair se aruncă în braţele lui Adelle. Mamă, mă bucur aşa de mult că eşti aici.

Ochii lui Adelle se umplură de lacrimi cînd o strînse pe fiica ei mai mică la piept.

– Ştiam că o să devii o frumuseţe, spuse ea. Ochii ei îi întîlniră pe cei ai lui Mel şi se susţinură.

– Bună, Melanie. Şi tu eşti la fel de frumoasă.

– Bună, spuse Mel, cu o voce rigidă, de parcă o gîtuia gulerul lui Peter Pan de pe rochie. O enerva că Adelle simţea că trebuie să o flateze ca să o cîştige cînd aşa ceva nu se putea întîmpla.

– Vrei să bei ceva rece? întrebă ea.

– Aş dori un pahar cu apă.

Mel intră în bucătărie după apă chiar cînd Kane intră pe uşa din spate, purtînd acelaşi echipament cu care lucra şi cu care mergea la biserică. Văzîndu-i expresia de pe faţă, se opri.

– Ţi-e bine?

– Te rog nu pleca, spuse ea, simţind că-i vine să plîngă.

El o înconjură cu braţul.

– Iartă-mă, iubito. Nu voiam să mă bag. O sărută uşor.

Cînd Mel se întoarse în sufragerie cu apa rece, Kane o însoţea. I-l prezentă lui Adelle, dar nu în-

cercă să-i explice de ce se afla acolo. În schimb, puse apa lîngă femeie şi se scuză că trebuie să prepare cina. Kane o urmă şi aşeză masa în timp ce ea curăţa cartofii şi punea mîncarea în castroane.

Blair vorbi încontinuu pe toată durata cinei, spunîndu-i lui Adelle despre reclama comercială pe care o făcuse în Biloxi, despre bărbatul pe care îl cunoscuse şi despre faptul că era partenerul ei în *Wave Wine Cooler.*

– Dar destul despre mine, spuse Blair. Spune-ne, ce ai făcut în Louisiana în toţi aceşti ani.

Adelle păru brusc jenată de a fi prinsă la mijloc. Studie grupul neliniştită.

– Ei, nu ar fi prea multe de spus. M-am căsătorit cu un bărbat care se ocupă de mobilă. A murit anul trecut.

– Mai ai şi alţi copii? întrebă Blair, părînd emoţionată de posibilitatea de a mai avea vreo soră sau vreun frate.

– Nu, nu mai am.

Mel fu tentată să îi spună lui Adelle că fusese deşteaptă să nu mai facă copii cînd nu se putuse descurca cu cei doi pe care îi avea. În loc de asta îşi înghiţi cuvintele şi încercă să se concentreze asupra mesei. La cît îi păsa, ar fi putut mînca şi carton.

Cina fiind terminată, Wilton o însoţi pe Adelle

în sufragerie, apoi se scuză şi dispăru la mansardă. Mel avu sentimentul că ştie de ce s-a dus acolo. Se întoarse cu un vraf de albume foto.

– Strîngeţi-vă cu toţii, spuse el. Nu ne-am mai uitat la astea de ani de zile. Cînd Mel refuză să se mişte din pragul uşii, el îi făcu semn să i se alăture.

– Nu, tată, spuse ea, temîndu-se că acesta îşi pierduse minţile. Nu vreau să-mi răvăşesc amintirile azi. Dă-i drumul fără mine. Se răsuci şi ieşi din cameră, dar nu înainte să-i vadă durerea din privire.

– Unde te duci? întrebă Kane, pe cînd ea se îndrepta spre uşa dIn spate.

– Să curăţ ţarcul cîinilor.

– L-am curăţat eu.

– O să tai iarba.

– Am tăiat-o eu acum două zile.

Se răsuci spre el, frustrarea crescîndu-i cu fiecare respiraţie.

– Atunci o să curăţ garajul.

– În rochia ta de duminică?

– Da!

Expresia ei nu invită la nici un fel de comentarii.

– Bine, te ajut.

– Nu vreau să mă ajuţi, spuse ea.

Kane o urmă afară.

Ea traversă pajiştea spre el şi îl înfruntă.

– Mi-am petrecut optsprezece ani din viaţă îngrijind familia asta numai pentru că femeia dinăuntru nu a vrut să o facă. Cînd Blair a căzut de pe bicicletă eu am bandajat-o. Eu ştiu cum sînt bebeluşii, eu am ajutat-o să îşi aleagă primul sutien. Eu am gătit, am spălat şi am călcat pentru tata, dar niciodată nu mi-a mulţumit.

– De ce ai făcut-o, Mel?

– Fiindcă credeam că au nevoie de mine. Tot timpul ăsta... de pe buze îi scăpă un oftat. Mi-aş fi putut începe o viaţă a mea.

Kane o luă în braţe.

– O, iubito, nu plînge.

– Nu mă atinge, spuse ea. Tu ai nevoie de un prieten acum, cînd eşti la început. Cînd te vei pune pe picioare şi vei întîlni cîteva persoane, vei pleca.

Brusc, în ochii lui se aprinse furia.

– M-am săturat să mă tot compari cu mama ta. Nu eşti singura din lume rănită sau dezamăgită.

Se îndepărtă înainte ca ea să poată răspunde.

Capitolul 15

Era după-amiaza tîrziu cînd Mel îşi încărcă valizele în camionul lui Wilton şi încuie uşa de la garaj.

– Ei, dacă cineva ar da ca premiu jartiera albastră pentru curăţatul garajelor, aş cîştiga, îşi murmură ea sieşi urcînd treptele de la casă. Arăta de parcă îşi petrecuse după-amiaza într-o mină de cărbune. Rochia îi era murdară şi ruptă, ochii roşii de cît plînsese.

Kane plecase la scurt timp după ce se certaseră şi nu se întorsese. Fără îndoială că îşi căuta

o locuinţă. Nu-l învinuia. Probabil că era sătul să o audă jelind trecutul. Totuşi, o durea plecarea lui.

Mel descuie uşa din spate şi intră în bucătărie. Se simţea obosită şi dărîmată. Furia îi dispăruse. Dacă tatăl ei avea de gînd să o bage pe Adelle Taylor în viaţa lor, cine era ea ca să îl oprească? Kane Stoddard decisese să plece şi ea sfîrşise prin a rămîne însărcinată şi singură, aşa că se va descurca ea. Oamenii or să vorbească, normal. Nu va mai fi Melanie Abercrowbie cea urîtă de care nu se atingea nici un bărbat; va fi biata Melanie Abercrowbie care se culcase cu primul bărbat care se uitase de două ori la ea. Dar va trece ea peste asta, aşa cum mai trecuse şi peste altele. Nu putea trăi cu teamă că Kane o va părăsi, oricît de mult îl iubea şi îl dorea.

Mel se opri brusc, cînd îşi văzu tatăl stînd în sufragerie şi uitîndu-se la un ecran alb. Cînd o văzu, îi aruncă o privire.

– Arăţi ca ceva în care pisica zgîrmă, spuse el.

Mel ridică din umeri şi o porni de-a lungul holului, dar el o chemă înapoi.

– Stai jos, vreau să-ţi vorbesc.

– N-ar trebui mai întîi să mă spăl?

– Asta e mult mai important. Îi arătă scaunul de lîngă el.

Mel se aşeză. Gîndi că el arătă obosit. Îngrijorat.

– Dacă este vorba de cum m-am purtat mai devreme, îmi pare rău. Cred că sentimentele mi-au fost rănite.

– Fiindcă am invitat-o pe mama ta la o simplă cină?

Încă o dată, lui Mel îi veni să plîngă. De ce trebuia ca asta să culmineze cu plecarea lui Kane?

– Tată, tu nu înţelegi cît de greu mi-a fost mie cînd ea ne-a părăsit. Eram un copil la vremea aceea, dar a trebuit să cresc peste noapte. Iar acum, după aproape douăzeci de ani, tu o inviţi aici de parcă nimic nu s-ar fi întîmplat.

– N-ar fi trebuit să te las să preiei tu totul, spuse el cu regret. Ar fi trebuit să angajez pe cineva.

– Ştiam că nu ai bani pentru aşa ceva.

– Ar fi trebuit să-i cer ajutor bunicii tale, dar eram mîndru. Nu voiam ca cineva să afle că mama ta m-a rănit. Am sfîrşit prin a-ţi face ţie ceea ce i-am făcut mamei tale. Ar fi trebuit să te duci la întîlniri: tu stăteai acasă cu mine. Ar fi trebuit să te măriţi cu mult timp în urmă, dar ai rămas aici pentru că eu am fost prea leneş ca să învăţ cum... se opri, apoi spuse ultimele cuvinte: ...cum să-mi port de grijă.

Mel se duse lîngă el, simţindu-şi inima zdrobită la vederea lacrimilor din ochii lui.

– O, tată, nu plînge, îl rugă ea. Te rog, nu plînge. Am făcut-o fiindcă aşa am vrut. Nu vezi, nimeni nu m-a forţat.

Wilton acoperi capul fiicei sale cu mîna.

– Şi eu nu ţi-am mulţumit niciodată pentru tot ce ai făcut, reuşi el să spună cu vocea tremurîndu-i.

Mel îl privi înlăcrimată.

– Nu trebuie să-mi mulţumeşti. Sîntem o familie. E normal să avem grijă unii de alţii. Nu contează cum.

El o trase mai aproape.

– Atunci poate înţelegi de ce trebuie să o ajut pe mama ta, spuse el. Să o iert pentru trecut şi să fiu aici pentru ea. Se opri şi respiră din greu, iar sunetul păru să vină din străfunduri.

– Mama ta e pe moarte, Mei. Nu contează ce a fost în trecut, trebuie să fim lîngă ea acum.

Era tîrziu cînd Mei îl auzi pe Kane parcîndu-şi motocicleta. Cu inima bătîndu-i tare în piept, se strecură din dormitor în cămaşă de noapte şi străbătu holul în vîrful picioarelor pînă în bu-

cătărie. Ieşi pe uşa din spate chiar cînd el urcă treptele. Se opriră amîndoi cînd se treziră nas în nas.

Mel îşi strînse mîinile puternic. Pulsul i se accentua numai la vederea lui. Venise după haine? Îşi dăduse seama cît de mult îl iubea pentru că acum să-l piardă?

– Vreau să îmi cer scuze, îi spuse ea pe un ton slab şi şovăielnic. Cînd el nu-i răspunse, ea continuă timid.

– Credeam că ai plecat definitiv.

Kane făcu un pas spre ea gîndindu-se că niciodată nu fusese mai frumoasă ca atunci, cu părul lăsat pe spate şi cu lumina lunii strălucindu-i pe faţă. El îşi petrecuse după-amiaza pe malul unui rîu, analizîndu-şi trecutul şi gîndindu-se la viitor. Îi mai trecuse furia. Era timpul ca rănile să se vindece, decise el, deşi psihiatrul închisorii îi spusese asta ani la rînd.

Totuşi, era străbătut de un sentiment curios de linişte.

– Nu ţi-aş face una ca asta, Mel, spuse el în final. Nu fără să îmi iau rămas bun. Şi nu pînă cînd nu m-ai fi dat afară.

Ea îşi frămînta mîinile.

– Nu vreau să pleci, Kane.

Lui îi venea să leşine de uşurare. Anulă dis-

tanţa dintre ei şi îi luă o mînă într-a lui.

– Chiar aşa?

Ea încuviinţă din cap.

– Şi nu fiindcă s-ar putea să fi rămas gravidă. Pentru că te iubesc.

El nu credea că era posibil ca trei cuvinte să îl facă atît de fericit.

– Şi eu te iubesc, Mel. Te iubesc de mult timp. Cînd ţi-am spus cît de mult m-ai ajutat în închisoare, am vorbit serios. Fără tine nu aş fi găsit puterea să merg mai departe. Îi ridică mîna la buze şi i-o sărută. Şi nu m-ar deranja să fii însărcinată.

Inima ei tresări de bucurie.

– Serios?

El se aşeză pe una dintre trepte şi o aşeză în poala lui.

– Ascultă Mel, am făcut o grămadă de lucruri în după-amiaza asta. Nu am prea multe să îţi ofer acum...

– Nu am nevoie de nimic, spuse ea.

El zîmbi.

– Unui bărbat îi place să creadă că îi poate fi de folos femeii iubite. Pe scurt, am decis să mă întorc la şcoală şi să-mi iau diploma în arhitectură.

– Asta e minunat!

– Da, dar va trebui să merg la cursul seral ca

să pot lucra la tipografie în timpul zilei. Doar pentru un an. Am promis că încerc să-mi iau diploma cît mai repede cu putinţă, dar s-ar putea să fie greu pentru un timp.

– Avem weekend-urile, nu? întrebă ea.

– Da, avem weekend-urile. Şi nopţile.

– Şi te pot ajuta să înveţi, nu?

El rîse.

– Contez pe asta.

Ea ezită.

– O să continui să locuieşti aici cu mine şi cu tata?

El chicoti.

– Să sperăm. Văzîndu-i privirea inexpresivă, el continuă: Mel, iubito, nu-ţi dai seama că asta este o cerere în căsătorie?

Ea ţipă şi aproape căzu din braţele lui.

– Îmi ceri să mă căsătoresc cu tine? ţipă ea fericită. Îmi pare rău, nu mi-am dat seama. Dar nu prea am experienţă în domeniul cererilor în căsătorie.

– Acum ai, spuse el, deşi sincer vorbind, nu mă aşteptam la atît de mult entuziasm. Asta înseamnă că vrei să te măriţi cu mine?

Mei îşi puse braţele în jurul gîtului lui şi îl strînse pentru tot ceea ce îi oferea. Deodată se îndepărtă.

– Faci asta fiindcă crezi că aş putea fi... ştii tu?

El scutură din cap şi o privi cu sinceritate.

– Nu, draga mea. Te iau cu sau fără copii.

– O, Kane! Trebuie să-i spunem tatei, deşi ar putea gîndi că o lună este un timp prea scurt.

– Putem sta logodiţi două, trei luni, dacă te face să te simţi mai bine, spuse el. Dacă nu eşti însărcinată, desigur, şi vreau să o facem repede. Sînt sincer. Se opri. Asta înseamnă că nu mai eşti supărată pe tatăl tău?

Mel oftă cînd el îl menţionă pe tatăl său.

– Am discutat mult. Despre mama, adăugă ea, apoi se opri. Kane, e pe moarte. De asta a început să ne scrie după atîţia ani. Nu ar fi trebuit să ascund scrisorile acelea. Înghiţi cu greu. Îşi petrecuse toată seara ca să pună la punct tot ceea ce îi spusese tatăl ei. Oricum, vrea să-şi cunoască familia.

– Te împaci cu ideea asta?

– Acum da. Din cîte mi-a spus tata aseară, ea nu prea a avut o viaţă fericită. Singura problemă este... lăsă cuvintele în aer.

– Care?

Ochii lui Mel se înceţoşară. Astăzi plînsese cît nu plînsese toată viaţa.

– Mi-e teamă să mă apropii de ea. O să fie greu cînd va trebui să ne despărţim din nou.

El o strînse mai tare.

– Te ajut eu să treci prin asta, iubito. Îţi jur, nu va mai trebui să treci de una singură prin asta. Şi prin nimic altceva.

Mel îşi îngropă faţa la pieptul lui larg. Scoase un oftat de mulţumire. Îi plăcea să ştie că el plănuise să rămînă prin jur atît de mult timp.

Sfîrşit